

НИКОЛАЙ НОСОВ ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА НЕЗНАЙКО

Част 1 от „Приключенията на Незнайко“

Превод от руски: Дона Минчева, 1956

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

ДРЕБОСЪЧЕТАТА ОТ ГРАДА НА ЦВЕТЯТА

В един приказен град живееха дребосъчета. Наричаха ги така, защото бяха твърде малки. Всяко дребосъче беше на ръст колкото малка краставичка. Техният град беше много красив. Около всяка къща растяха цветя: маргаритки, лайкучки, глухарчета. Дори улиците там носеха имената на цветя: Улица на звънчетата, Алея на лайкучките, Булевард на синчеца. Самият град пък се наричаше Градът на цветята. Той беше построен покрай един ручей. Този ручей дребосъчетата наричаха Краставична река, защото по бреговете му растяха много краставици.

Отвъд реката имаше гора. Дребосъчетата си правеха лодчици от брезава кора, преминаваха реката и ходеха в гората за ягоди, гъби и лешници. Трудно им беше да берат ягоди, защото бяха съвсем дребни, а за да стигнат лешниците, трябваше да се катерят по високия храст и

да мъкнат при това със себе си трион. Нито едно дребосъче не можеше да откъсне лешник с ръка — трябваше да ги режат с триони. Също и гъбите режеха с трион. Отрежат гъбата до дъно, разрежат я после на части и мъкнат парченцата в къщи.

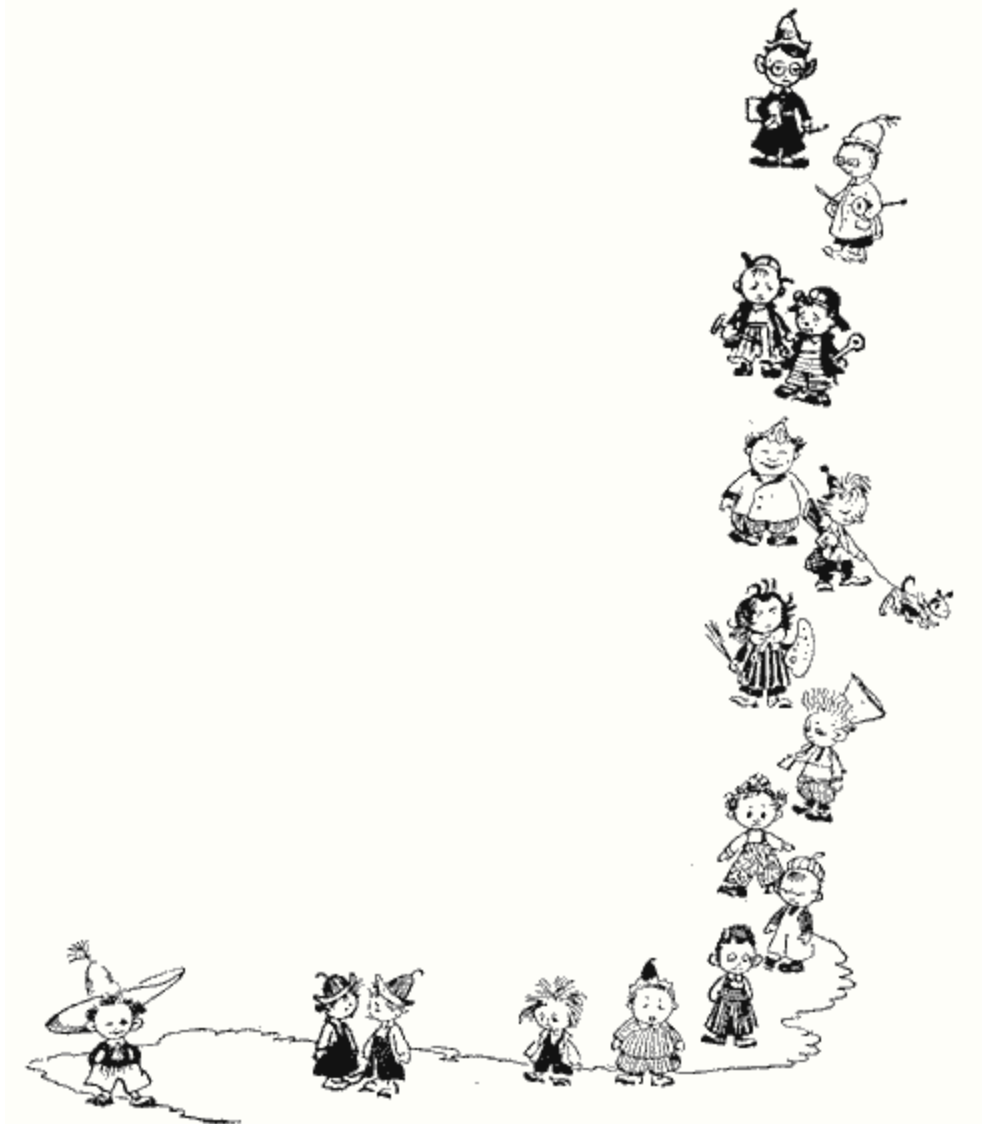

Дребосъчетата не бяха еднакви: едни от тях бяха момченца, а други момиченца. Момченцата ходеха винаги или с дълги панталони, или с къси гащета с презрамки, а момиченцата обичаха да носят много пъстри роклички. Момченцата не обичаха да се занимават с прическите си и затова косите им бяха винаги късо остригани, а момиченцата имаха дълги коси. Те много обичаха да си правят различни красиви прически, сплитаха косите си на дълги плитки, в които заплитаха лентички, а на главите си носеха панделки. Повечето от момченцата много се гордееха с това, че са момченца, и почти никак не дружаха с момиченцата. А момиченцата се гордееха с това, че са момиченца, и също така не искаха да дружат с момченцата. Ако някое момиченце срещнеше момченце, то още като го зърнеше отдалеч, веднага минаваше на другата страна на улицата. И добре правеше, защото между момченцата често се срещаха такива, които не можеха спокойно да минат покрай момиченце, без да му кажат нещо обидно, дори да го блъснат, или което е още по-лошо, да го дръпнат за плитката. Разбира се, не всички момченца бяха такива, но нали това не е написано на челото им, момиченцата смятаха, че е по-добре навреме да минат на другата страна на улицата и да не се срещат с тях. Ето защо много момченца наричаха момиченцата фантазьорки — виж ти каква дума измислили — а много момиченца наричаха момченцата побойници или им измисляха различни обидни прякори.

Някои читатели веднага ще кажат, че всичко това навярно е измислица и че такива дребосъчета в живота няма. Но и никой не твърди, че има. В живота е едно, а в приказния град е съвсем друго. В приказния град всичко се случва!

В една къщичка на Улицата на звънчетата живееха шестнайсет момченца-дребосъчета. Най-главното от тях беше момченцето дребосъче на име Знайко. Наричаха го Знайко, защото знаеше извънредно много. А знаеше много, защото четеше различни книги. Тези книги бяха разхвърлени по масата и под масата, и на леглото, и под леглото. Нямаше местенце в стаята му, където да не се намираха книги. От четенето на книги Знайко стана много умен. Затова всички го слушаха и много го обичаха. Той носеше винаги черен костюм, а когато сядаше на масата, слагаше очила и се залавяше да чете някаква книга — заприличваше съвсем на професор.

В същата къщичка живееше прочутият доктор Хапчев, който лекуваше дребосъчетата от всички болести. Той ходеше винаги с бяла престилка и на главата си носеше бял калпак с пискюлче. Там живееше също и известният механик Винтчо, и помощникът му Болтчо, живееше и Захарин Захаринов Сиропов, прочут с това, че много обичаше сироп с газирана вода. Той беше много учтив. Предпочиташе да го наричат по име и презиме и се сърдеше, когато някой му казваше просто Сиропов. В къщичката живееше и ловецът Патронко. Той си имаше малко кученце на име Рунтавко и пушка, която стреляше с тапи. Живееха там и художникът Палитро, музикантът Гусльо и други момченца: Бързанко, Мърморко, Мълчаливко, Шишко, Загубанко,

двамата братя Дано и Може. Ала най-известен между тях беше Незнайко. Наричаха го Незнайко, защото нищичко не знаеше.

Този Незнайко носеше светложълти панталони, оранжева рубашка със зелена връзка и яркосиня шапка. Изобщо той обичаше ярките цветове. Нагизден като папагал, Незнайко по цели дни скиташе из града, съчиняваше различни измислици и ги разказваше на всеки срещнат. Освен това постоянно закачаше момиченцата. Ето защо момиченцата, щом зърнеха отдалеч оранжевата му рубашка, веднага се връщаха назад и се криеха из къщите. Незнайко имаше приятел на име Парцаливко, който живееше на Улицата на маргаритките. Незнайко можеше да бърбри с Парцаливко по цели часове. Те по двайсет пъти на ден се сърдеха и по двайсет пъти на ден се сдобряваха.

Незнайко се прочу най-вече след една история.

Веднъж той се разхождаше из града и случайно излезе на полето. Наоколо нямаше жива душа. В това време отнякъде долетя майски бръмбар. Като сляп връхлетя върху Незнайко и го удари в тила. Незнайко се плъосна на земята. В това време бръмбарът хвъркна и изчезна в далечината. Незнайко скочи и се заоглежда наоколо, да види кой е тоз, дето го е ударил. Но наоколо нямаше никого.

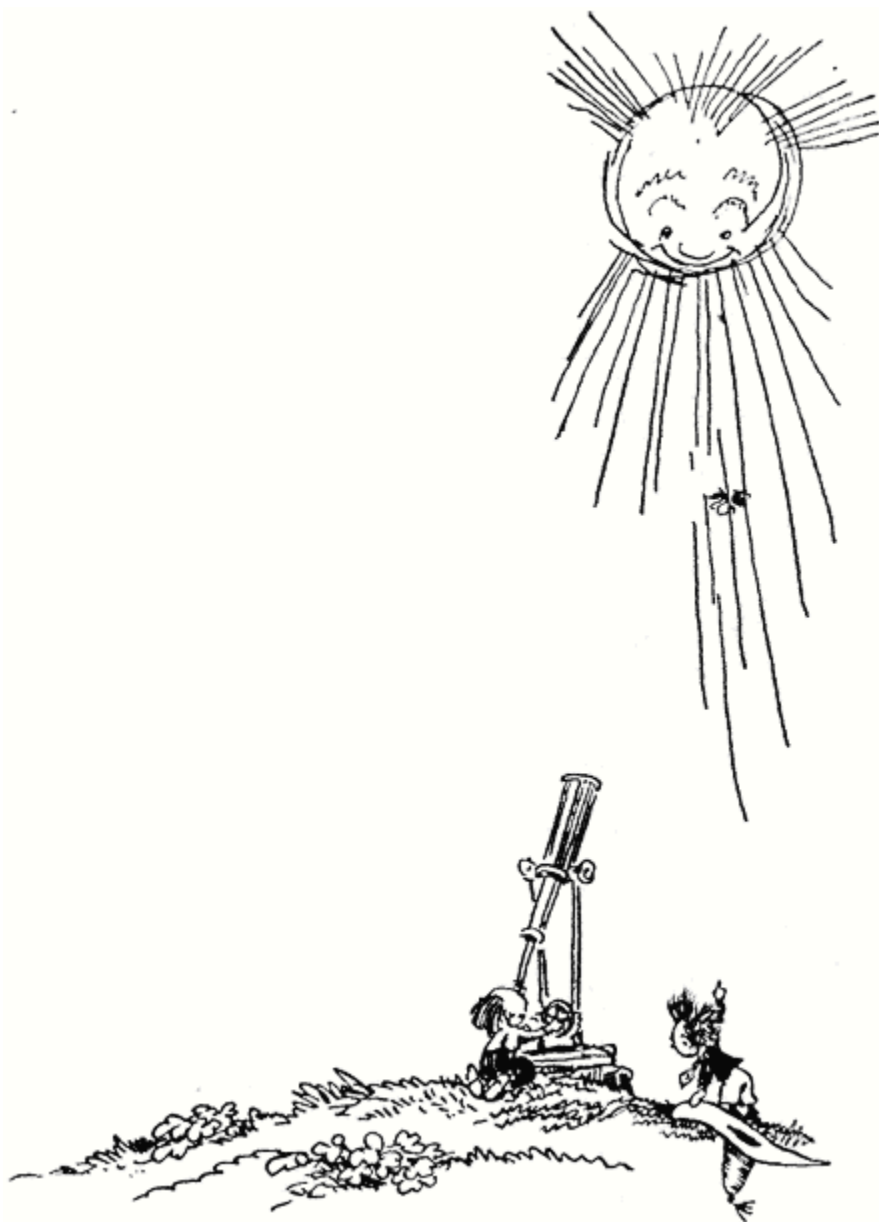
„Кой ли ме удари? — мислеше си Незнайко. — Може би отгоре е паднало нещо?“

Той вдигна глава, погледна нагоре, но и там нямаше нищо. Само слънцето блестеше силно над главата му.

„Значи от слънцето е паднало нещо отгоре ми — реши Незнайко. — Навярно се е откъртило парче от него и ме е ударило по главата.“

Той си тръгна за в къщи и по пътя среща един свой познат на име Лупов.

Този Лупов беше знаменит астроном. Той можеше да прави увеличителни стъкла от парчета счупени шишета. Когато гледаше през увеличителните стъкла, различните предмети изглеждаха по-големи. От няколко такива увеличителни стъкла Лупов направи голяма зрителна тръба, през която можеше да се наблюдават луната и звездите. Така той стана астроном.

— Слушай, Лупов — каза му Незнайко. — Ти знаеш ли какво се случи: от слънцето се откърти едно парче и ме удари по главата.

— Какви ги приказваш, Незнайко! — засмя се Лупов. — Ако от слънцето, се е откъртило парче, щеше да те смаже на пита. Та слънцето е много голямо. То е по-голямо от цялата наша земя.

— Не може да бъде — отговори Незнайко. — Според мене, слънцето е колкото чиния.

— Така ти се струва само защото слънцето е много далеч от нас. Слънцето е огромно нажежено кълбо. Виждал съм го през тръбата си. Ако от слънцето се откъснеше и най-малкото парченце, то би разрушило целия ни град.

— Я виж ти! — отвърна Незнайко. — Аз пък не знаех, че слънцето било толкова голямо. Я да ида да разкажа на нашите — може би и те не са чували още за това. А ти все пак погледни слънцето през тръбата си: може би наистина ще излезе нацърбено!

Незнайко тръгна към къщи и на всеки срещнат разказваше:

— Братчета, знаете ли какво нещо е слънцето? То е по-голямо от цялата наша земя. Такова нещо е то! И знаете ли, братчета, от слънцето взело, че се откъснало едно парче и лети право към нас. То скоро ще падне и ще смачка всички ни. Какъв ужас! Ако не вярвате, идете и питайте Лупов.

Всички се смееха, защото знаеха, че Незнайко е празен дърдорко. А Незнайко се затича с всички сили към къщи и започна да вика:

— Братчета, спасявайте се! Парчето лети!

— Какво парче? — го питаха.

— Парче, братчета! От слънцето се е откъснало парче. Скоро ще тупне и тогава — край на всички ни. Знаете ли какво нещо е слънцето? То е по-голямо от цялата наша земя!

— Какви ги измисляш!

— Нищо не измислям аз. Лупов каза. Той го е видял през тръбата си.

Всички изтичаха навън и почнаха да гледат към слънцето. Гледаха, гледаха, докато от очите им не потекоха сълзи. Заслепени, те наистина започнаха да виждат слънцето нащърбено.

А Незнайко викаше:

— Спасявайте се кой как може! Беда!

Всички почнаха бързо да прибират вещите си. Палитро грабна боите и четката си, Гусльо — своите музикални инструменти: цигулката, балалайката и медната тръба. Доктор Хапчев тичаше насамнататък по цялата къща да търси походната аптечка, която беше изчезнала кой знае къде. Шишко грабна галошите и чадъра си и тъкмо изскачаше от вратата, когато се раздаде гласът на Знайко:

— Успокойте се, братчета! Нищо страшно няма. Не знаете ли, че Незнайко е дърдорко? Това е негова измислица.

— Измислица ли? — кресна Незнайко. — Вървете и питайте Лупов.

Всички изтичаха при Лупов и се разбра, че наистина Незнайко е съчинил всичко. Ех, че смях падна тогава! Всички се присмиваха на Незнайко и казваха:

— Не можем да се начудим как ти повярвахме!

— Ами аз не се ли чудя! — отговори Незнайко. — Та и аз бях повярвал.

Ето какво чудно момченце беше този Незнайко!

ВТОРА ГЛАВА

КАК НЕЗНАЙКО СТАНА МУЗИКАНТ

Когато Незнайко се залавяше за някоя работа, той я вършеше не тъй както трябва и всичко излизаше съвсем наопаки. Той едва се научи да срича, а можеше да пише само с печатни букви. Мнозина казваха, че главата на Незнайко е съвсем празна, но това не беше вярно, защото как би могъл тогава да разсъждава? Наистина той лошо разсъждаваше, но обуваше обувките на краката си, а не на главата — а за това все пак трябва разсъдък, нали?

Незнайко не беше чак толкова лош. Той много искаше да научи нещо, но не обичаше да се труди. Щеше му се да се научи изведнъж, без всякакъв труд, но така дори и най-умното дребосъче нищо не би могло да постигне.

Момченцата и момиченцата обичаха много музиката, а Гусльо беше прекрасен музикант. Той имаше различни музикални инструменти и често свиреше на тях. Всички слушаха неговата музика и много го хвалеа. Незнайко завидваше на Гусльо, че го хвалят, и започна да го моли:

— Научи ме да свиря. И аз искам да стана музикант.
— Опитай — съгласи се Гусльо. — На какво искаш да свириш.
— А на какво е най-лесно да се научи човек?
— На балалайка.
— Добре, дай тук балалайката, ще опитам.

Гусльо му даде балалайката. Незнайко подрънка малко и после рече:

— Не, балалайката свири много тихо. Дай нещо друго, по-силно.

Гусльо му даде цигулката. Незнайко започна да стърже с лъка по струните и каза:

— Няма ли нещо още по-силно?

— Има и тръба — отговори Гусльо.

— Дай я тук, ще я опитам.

Гусльо му даде голямата медна тръба. Щом наду Незнайко тръбата, и тя изведнъж изрева:

— Това се казва хубав инструмент! — зарадва се Незнайко. — Силно свири!

— Добре, учи се да свириш на тръба, щом ти се харесва — съгласи се Гусльо.

— Че защо ще се уча? Аз и така мога — отговори Незнайко.

— О, не, не можеш още.

— Мога, мога! Ето слушай! — извика Незнайко и започна с всичка сила да надува тръбата:

Бу-бу-бу! Гу-гу-гу-гу!

— Ти просто тръбиш, а не свириш — отвърна Гусльо.

— Как тъй не свиря? — обиди се Незнайко. — Много хубаво свиря дори. Силно!

— Ех, какъв си. Работата тук не е в силното свирене. Трябва да бъде хубаво.

— Че както свиря аз, не е ли хубаво?

— Съвсем не е хубаво — каза Гусльо. — Както виждам, ти нямаш никакви музикални способности.

— Ти нямаш музикални способности! — разсърди се Незнайко. — Просто от завист приказваш така. Искаш само тебе да слушат и хвалят.

— Нищо подобно — каза Гусльо. — Вземи тръбата и свири колкото си щещ, щом мислиш, че не е нужно да се учиш. Нека и тебе да хвалят.

— И ще свиря! — отговори Незнайко.

Взе той да надува тръбата и тъй като не умееше да свири, тръбата ту ревеше, ту хъркаше, ту пицеше, ту грухтеше. Гусльо слуша, слуша... Най-последно му омръзна. Облече си той кадифеното палтенце, върза на шията си розовата панделка, която носеше вместо връзка, и отиде на гости.

Вечерта, когато всички момченца се събраха в къщи, Незнайко отново се залови за тръбата и взе да я надува:

Бу-бу-бу-у! Ду-ду-ду-у!

— Какъв е този шум? — развикаха се всички.

— Това не е шум — отговори Незнайко. — Това е музика.

— Престани веднага — викна Знайко. — Ушите ми писнаха от твоята музика!

— Защото не си й свикнал още. Ще свикнеш и няма да ти пицят ушите.

— Аз пък не искам да свиквам. Много ми е притрябвало!
Ала Незнайко не го слушаше и продължаваше да свири:
Бу-бу-бу! Хр-р-р! Виу! Виу!

— Престани най-после! — нахвърлиха се върху него всички момченца. — Махай се оттук със своята ужасна тръба!

— Къде да отида?

— Върви на полето и там свири.

— Но на полето никой няма да ме чуе.

— А ти непременно ли искаш някой да те чуе?

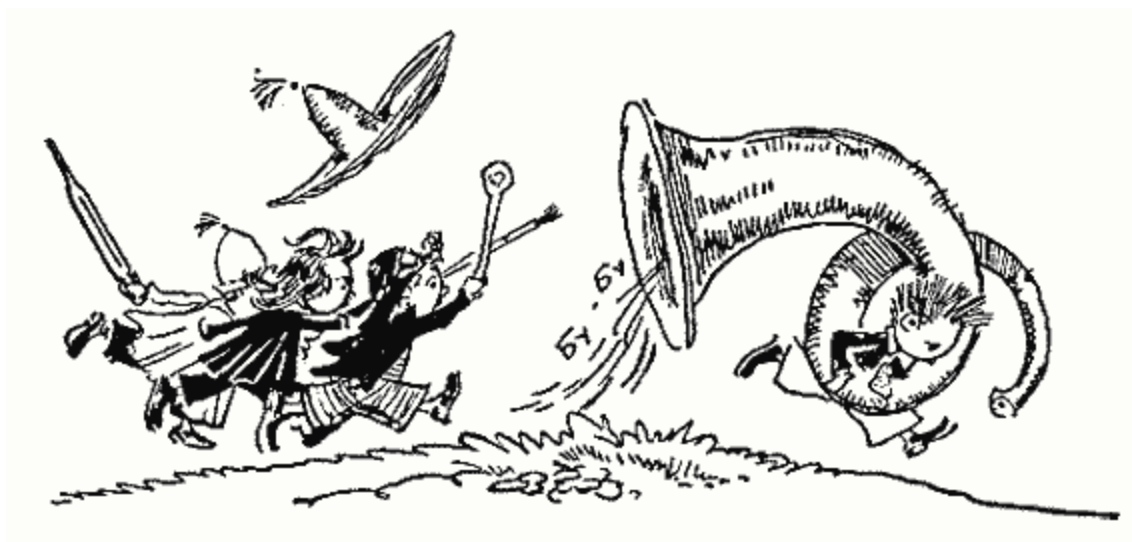
— Непременно.

— Върви тогава на улицата, там съседите ще те чуят.

Незнайко излезе на улицата и почна да свири пред близката къща, но съседите го помолиха да не вдига шум под прозорците им. Тогава той отиде пред друга къща, но и оттам го изпъдиха. Отиде пред трета — оттам също почнаха да го пъдят, но той реши напук да продължава да им свири. Съседите се ядосаха, излязоха навън и го подгониха. Едва успя да избяга с тръбата си.

Оттогава Незнайко престана да свири на тръба.

— Не разбират музиката ми — казваше той. — Не са дораснали още до нея. Когато дораснат — сами ще ме молят, но ще бъде късно. Няма да свиря вече.

ТРЕТА ГЛАВА

КАК НЕЗНАЙКО СТАНА ХУДОЖНИК

Палитро беше много добър художник. Той винаги носеше дълга и широка риза, която наричаше „блуза“. Интересно беше да се види как Палитро стои пред триножника с палитра в ръка, пременен в своята блуза, отметнал назад дългите си коси. За всекиго изведнъж ставаше ясно, че пред него се намира истински художник.

След като никой не пожела да слуша музиката му, Незнайко реши да стане художник. Отиде при Палитро и му каза.

— Слушай, Палитро, и аз реших да стана художник. Дай ми някакви бои и четчица.

Палитро съвсем не беше скъперник и подари на Незнайко старите си бои и четка. В това време при Незнайко довтаса приятелят му Парцаливко. Незнайко му каза:

— Сядай, Парцаливко, сега ще те нарисувам.

Парцаливко се зарадва, веднага седна на стола и Незнайко се залови да го рисува. Искаше му се да го направи по-красив и затова му нарисува червен нос, зелени уши, сини устни и оранжеви очи. Парцаливко настояваше по-скоро да види своя портрет. От нетърпение не можеше спокойно да седи на стола и постоянно се въртеше.

— Не се върти, не се върти — викаше му Незнайко, — защото няма да си приличаш.

— А сега приличам ли си? — попита Парцаливко.

— Много си приличаш — отвърна Незнайко и му нарисува мустаци с виолетова боя.

— Хайде, дай да видя какво е излязло! — помоли се Парцаливко, когато Незнайко завърши портрета.

Незнайко му го показа.

— Ама аз такъв ли съм? — извика уплашено Парцаливко.

— Разбира се! А какъв искаш да бъдеш?

— А защо си ми нарисувал мустаци? Нали аз нямам?

— Е, ще ти пораснат един ден.

— А защо ми е червен носът?

— За да е по-красиво.

— А косите ми защо са сини? Нима косите ми са сини?

— Сини са — отговори Незнайко. — Но ако не ти се харесва, мога да ги направя и зелени.

— Не, портретът е лош — каза Парцаливко. — Дай да го скъсам.

— Защо да се унищожавя едно художествено произведение? — отговори Незнайко.

Парцаливко поиска да му вземе портрета и те захванаха да се бият. На шума притичаха Знайко, доктор Хапчев и останалите момчета.

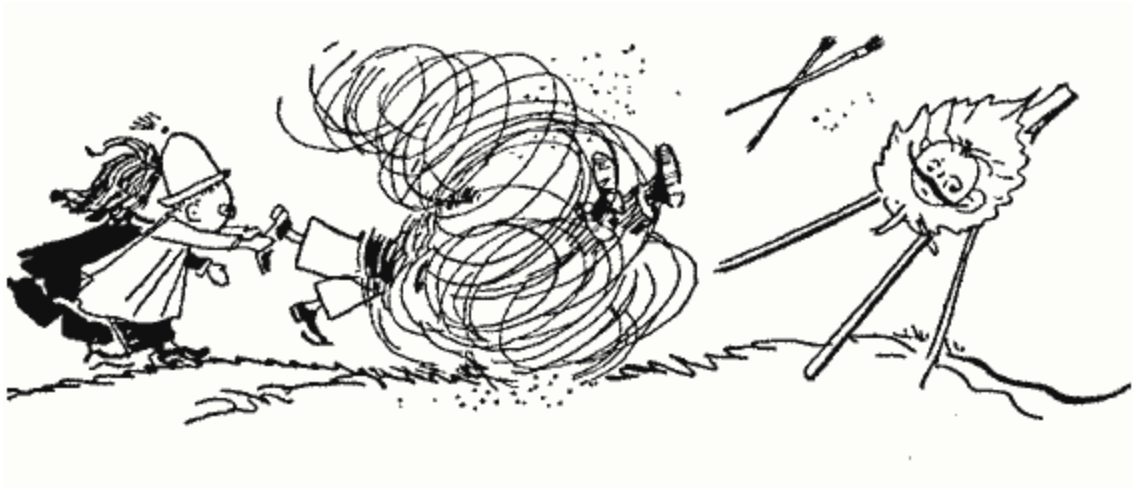
— Защо се биете? — попитаха ги те.

— Ето — извика Парцаливко, — решавайте вие, кажете, кой е нарисуван тук? Нали не съм аз?

— Разбира се, че не си ти — отговориха момченцата. — Тук е нарисувано някакво си градинско плашило!

Незнайко рече:

— Вие не го познахте, защото нищо не съм написал отдолу. Ей сега всичко ще стане ясно.

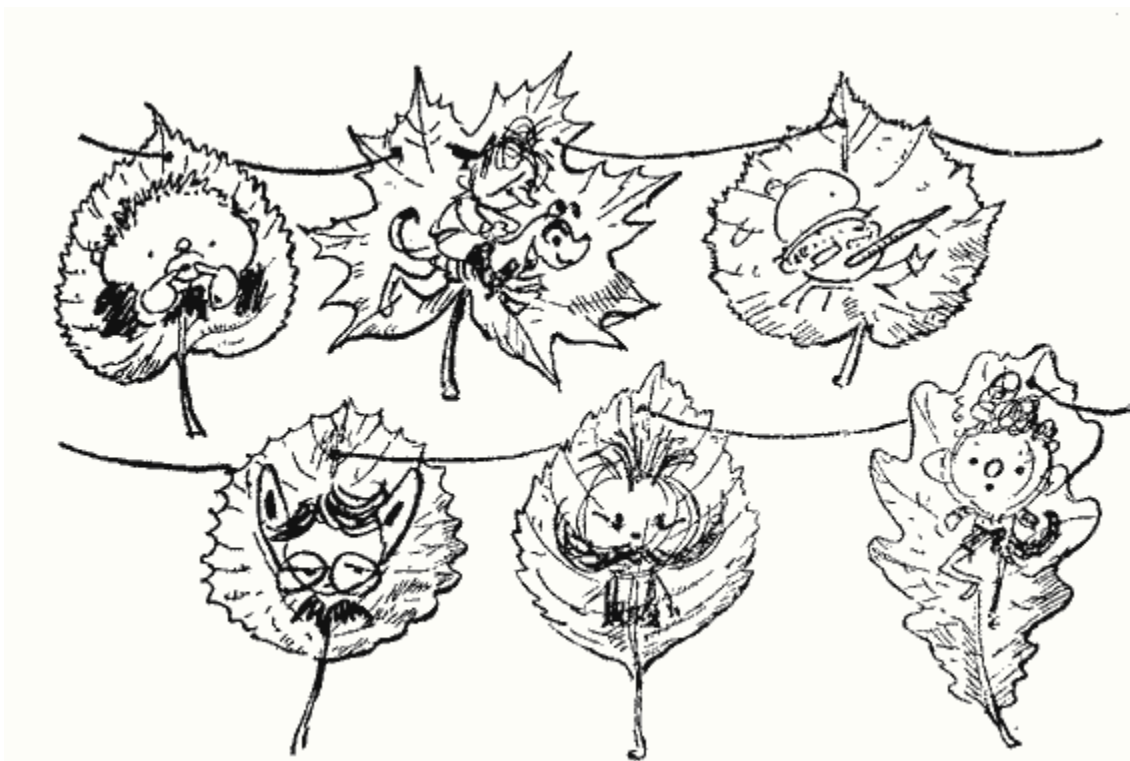
Той взе молива и с печатни букви написа под портрета: „Парцаливко“. После окачи портрета на стената и каза:

— Нека виси. Всички могат да го гледат, на никого не е забранено.

— Все едно — рече Парцаливко, — аз ще дойда, когато си легнеш, и ще унищожа този портрет.

— А пък аз няма да си лягам тази нощ и ще пазя — отговори Незнайко.

Парцаливко се разсърди и си отиде, а Незнайко наистина не си легна вечерта. Когато всички заспаха, той взе боите и се залови да рисува поред. Нарисува Шишко такъв дебел, че дори не се събираше на листа. Бързанко нарисува с тънки крачка и отзад, кой знае защо, му прибави кучешка опашка. Ловеца Патронко нарисува яхнал Рунтавко. На доктор Хапчев вместо нос нарисува термометър. На Знайко, неизвестно защо, нарисува магарешки уши. С една дума, изобрази всички в смешен и безобразен вид. На разсъмване той окачи портретите по стените, подписа ги, така че се получи истинска изложба.

Пръв се събуди доктор Хапчев. Той видя портретите по стените и почна да се смее. Те толкова му се харесаха, че дори сложи пенснето на носа си и почна да ги разглежда много внимателно. Приближаваше се до всеки портрет и дълго се смееше.

— Браво, Незнайко! — каза доктор Хапчев. — Никога в живота си не съм се смял така!

Най-после той се спря пред своя портрет и строго запитва:

— А това какво е? Нима съм аз? Не, не съм аз. Това е много лош портрет. Ти по-добре го сними.

— Защо да го снемам? Нека си виси — отговори Незнайко.

Доктор Хапчев се разсърди и рече:

— Ти, Незнайко, сигурно си болен. Нещо се е случило с очите ти. Кога си видял да имам термометър вместо нос? Ще трябва да ти се даде довечера рициново масло.

Незнайко никак не обичаше рициновото масло. Той се изплаши и каза:

— Не-е-е! Сам виждам сега, че портретът е лош.

Той сне от стената портрета на Хапчев и го скъса.

След Хапчев се събуди ловецът Патронко. И той хареса портретите. Едва не се пукна от смях, когато ги гледаше. Но след като

видя своя портрет, настроението му изведнъж се развали.

— Това е лош портрет — измърмори той. — Не прилича на мене. Снеми го, иначе няма да те взема със себе си на лов.

Незнайко се принуди да свали от стената и ловеца Патронко.

Така стана и с останалите. Всички харесваха портретите на другите, а своите не харесваха.

Последен се събуди Палитро, който както винаги спеше най-много. Когато видя на стената своя портрет, разсърди се страшно и каза, че това не е портрет, а бездарна антихудожествена цапаница. После дръпна портрета от стената и си взе боите и четките от Незнайко.

На стената остана само портретът на Парцаливко. Незнайко го свали и отиде при своя приятел.

— Парцаливко, искаш ли да ти подаря твоя портрет? А ти от благодарност ще се помириш с мене — предложи Незнайко.

Парцаливко взе портрета си, скъса го на парченца и каза:

— Добре, мир! Само че ако още веднъж ме нарисуваш, за нищо на света няма да се помиря с тебе.

— Аз никого вече няма да рисувам — отговори Незнайко. —
Рисуваш, рисуваш, а никой дори едно благодаря не ти казва, всички
само се карат. Не искам вече да съм художник.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

КАК НЕЗНАЙКО СЪЧИНЯВА СТИХОВЕ

Като не можа да стане художник, Незнайко реши да стане поет и да съчинява стихове. Той имаше един познат поет, който живееше на Улицата на глухарчетата. Истинското име на този поет беше Бабанко, но известно е, че всички поети много обичат красивите имена. Ето защо, когато започна да пише стихове, Бабанко си избра друго име и взе да се нарича Цветец.

Веднъж Незнайко отиде при Цветец и му каза:

— Слушай, Цветец, научи ме да съчинявам стихове. И аз искам да стана поет.

— А имаш ли талант? — попита Цветец.

— Разбира се, че имам. Много съм талантлив.

— Това трябва да се провери — каза Цветец. — Знаеш ли какво е рима?

— Рима ли? Не, не зная.

— Когато две думи завършват еднакво — това се казва рима — обясни Цветец. — Например: сила — мила; чаша — каша. Разбра ли?

— Разбрах.

— Хайде, намери ми рима на думата „пръчка“.

— Рибка — отговори Незнайко.

— Каква рима е това — пръчка — рибка? Никаква рима няма в тези две думи.

— Защо да няма? Нали завършват еднакво?

— Това не е достатъчно — каза Цветец. — Трябва думите да си приличат, за да звучи добре. Ето слушай: пръчка — съчка; печка — мечка; книжка — мишка.

— Разбрах, разбрах! — извика Незнайко. — Пръчка — съчка; печка — мечка; книжка — мишка. Чудесно! Ха-ха-ха!

— Хайде тогава намисли рима на думата „варел“ — каза Цветец.

— Спарел — отвърна Незнайко.

— Какъв спарел? — учуди се Цветец. — Че има ли такава дума?

— А няма ли?

— Разбира се, че няма.

— Е, тогава сварел.

— Какъв е пък този сварел? — учуди се отново Цветец.

— Е, когато сварят нещо, това се казва сварел.

— Лъжеш — каза Цветец, — такава дума няма. Трябва да се подбират думи, каквито има, а не да се измислят.

— Ами ако не мога да подбера друга дума?

— Значи нямаш поетичен талант.

— Е, тогава измисли сам рима на тази дума — отговори Незнайко.

— Ей сега — съгласи се Цветец.

Той застана сред стаята, скръсти ръце на гърди, наклони глава на една страна и почна да мисли. След това вдигна нагоре глава и продължи да мисли с втренчен в тавана поглед. После подпря глава на двете си ръце и замислено се загледа в пода. Като не помогна всичко това, Цветец почна да обикаля из стаята и тихичко да си шепне:

— Варел — барел, гарел, дарел, жарел... — той дълго си мърмори така, а после каза: — Уф! Каква е тази дума? Думата е такава, че на нея не може да се намери никаква рима!

— Видя ли? — зарадва се Незнайко. — Сам ми задава думи, на които няма рима, а пък казва, че аз не съм бил талантлив.

— Е, талантлив си, талантлив си, само ме остави на мира! — отговори Цветец. — Главата ме заболя. Съчинявай така, че да има и рима, и смисъл и ето ти тебе стихове.

— Нима това е толкова просто?

— Разбира се, че е просто. Важното е да имаш талант.

Незнайко си отиде в къщи и веднага се залови да съчинява стихове. Цял ден ходи из стаята, гледа ту в пода, ту в тавана, подпира си брадата с ръце и си мърмори нещо под носа. Най-после стиховете бяха готови и той каза:

— Слушайте, братчета, какви стихове съчиних.

— Казвай, казвай да видим какви са тези стихове!

— Аз съчиних стихове за вас — призна си Незнайко. — Ето най-напред стихове за Знайко:

*Знайко ходи край реката
и прескочи той овцата.*

— Какво? — извика Знайко. — Кога съм прескачал овца?

— Е, това само в стиховете се казва, за рима — обясни Незнайко.

— Значи ти заради римата ще съчиняваш всякакви лъжи по мой адрес? — кипна Знайко.

— Разбира се — отговори Незнайко. — Защо ми е да съчинявам истински неща? Истината няма какво да се съчинява, тя си съществува и без това.

— Опитай се пак и ще видиш! — заплаши го Знайко. — Казвай по-нататък какво си съчинил за другите.

— Ето чуйте за Бързанко:

*А Бързанко пък бил гладен
и погълнал котлон хладен.*

— Братчета! — изкрещя Бързанко. — Какви неща измисля той за мене? Никакъв хладен котлон не съм поглъщал.

— Не крещи — отвърна Незнайко. — Аз само за рима казвам, че котлонът бил хладен.

— Но аз никакъв котлон не съм поглъщал, нито горещ, нито хладен! — продължаваше да крещи Бързанко.

— Та аз не казвам, че си погълнал горещ, така че можеш да се успокоиш — отговори Незнайко. — Чуйте сега стихове за Дано:

*Дано има под дюшека
една цяла питка мека.*

Дано се приближи до кревата си, погледна под дюшека и каза:

— Дрън-дрън! Никаква питка няма тук.

— Ти нищо не разбираш от поезия — рече Незнайко. — Аз само за рима казвам, че има, а всъщност няма. Съчинил съм още и за Хапчев.

— Братчета! — извика доктор Хапчев. — Трябва да турим край на тази гавра с нас. Мигар спокойно ще го слушаме как лъже пред всички?

— Стига! — развикаха се всички. — Не искаме да слушаме вече! Това не са стихове, а някакви подигравки.

Само Знайко, Бързанко и Дано викаха:

— Нека четете! Щом прочете за нас, нека и за другите да прочете!

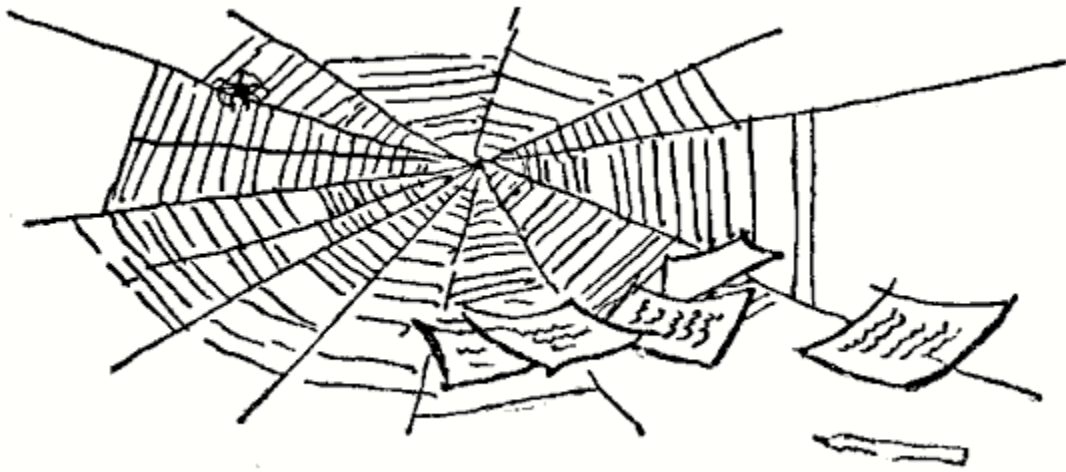
— Не! Не искаме! — викаха останалите.

— Е, щом вие не искате, ще отида да ги прочета на съседите — каза Незнайко.

— Какво? — креснаха тогава всички в един глас. — Ще отидеш да ни срамиш пред съседите? Опитай се само! Тогава можеш да не се връщаш в къщи.

— Е, добре, братчета, няма — съгласи се Незнайко. — Само не ми се сърдете.

И Незнайко реши вече да не съчинява стихове.

ПЕТА ГЛАВА

КАК НЕЗНАЙКО СЕ ВОЗИ НА ГАЗИРАН АВТОМОБИЛ

Механикът Винтчо и неговият помощник Болтчо бяха твърде добри майстори. Те много си приличаха, само че Винтчо беше мъничко по-висок, а Болтчо — мъничко по-нисък на ръст. И двамата ходеха в кожени куртки. От джобовете им вечно стърчаха френски ключове, пили и други железни инструменти. Ако куртките им не бяха кожени, джобовете им отдавна щяха да се скъсат. Шапките им също бяха кожени, със защитни очила. Тези очила те слагаха през време на работа, да не си напращват очите.

Винтчо и Болтчо по цели дни стояха в работилницата си и поправяха примуси, тенджери, чайници, тигани, а когато нямаше какво да поправят, правеха велосипеди с две и три колелета за дребосъчетата.

Веднъж Винтчо и Болтчо се затвориха в работилницата си без да кажат дума някому, и почнаха да майсторят нещо. Цял месец пилиха, стъргаха, чукаха, спояваха и никому нищо не показаха, а когато месецът измина, оказа се, че са направили автомобил.

Този автомобил работеше със сироп и газирана вода. В средата на колата беше направено седалище за шофьора, а пред него се намираше баката с газирана вода. Газът от баката минаваше по тръбичка в меден цилиндър и движеше желязно бутало. Желязното бутало под натиска на газа се движеше напред-назад и въртеше колелата. Над седалището беше прикрепен съд със сироп. Сиропът по тръбичката протичаше в баката и служеше за смазка на механизма. Такива газирани автомобили бяха много разпространени между дребосъчетата. Но в направения от Винтчо и Болтчо автомобил имаше едно твърде важно усъвършенствуване: отстрани на баката беше прибавена една гъвкава гумена тръбичка с кранче, за да може шофьорът да пие газирана вода, без да спира автомобила.

Най-много обичаше да се вози на автомобил Сиропов, тъй като през време на пътуването можеше да пие колкото си иска сироп с газирана вода. Незнайко също обичаше да се вози и Бързанко често се разхождаше. Ала Незнайко поиска да се научи сам да управлява автомобила и почна да моли Бързанко:

— Дай ми да покарам малко автомобил. И аз искам да се науча да го управлявам.

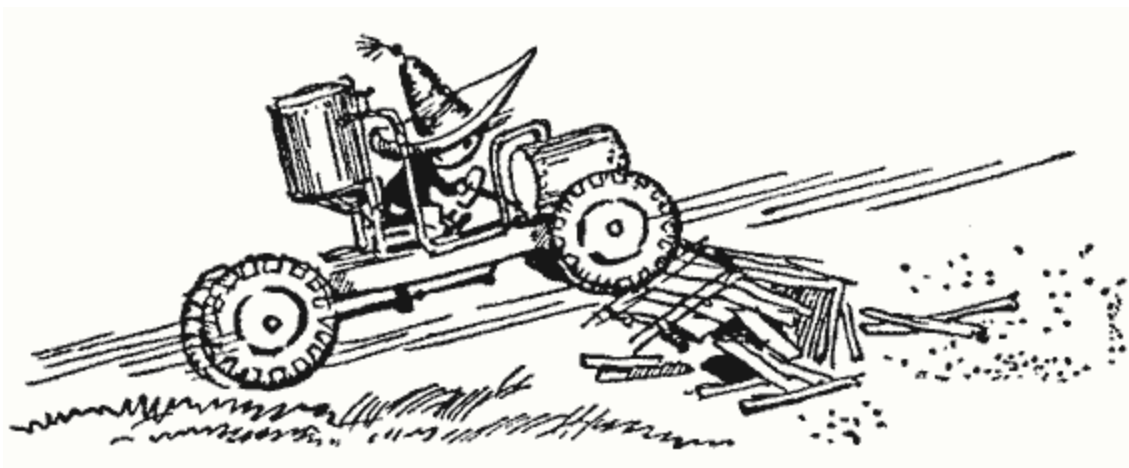
— Няма да можеш — каза Бързанко. — Това е машина. Тук трябва разбиране.

— Какво има тук за разбиране! — отвърна Незнайко. — Нали гледам как я управляваш. Натискай педалите и върти кормилото. Съвсем просто.

— Само ти се струва, че е просто, а в действителност е трудно. И сам ще се пребиеш, и автомобила ще разбиеш.

— Е, добре, Бързанко! — обиди се Незнайко. — Ще ми поискаш и ти нещо, ама и аз няма да ти дам.

Веднъж, когато Бързанко отсъствуваше от къщи, Незнайко се качи на автомобила, който беше на двора, и почна да дърпа ръчките и да натиска педалите. Най-напред нищо не излизаше, после моторът изведнъж забръмча и колата тръгна. Дребосъчетата видяха това от прозореца и изтичаха навън.

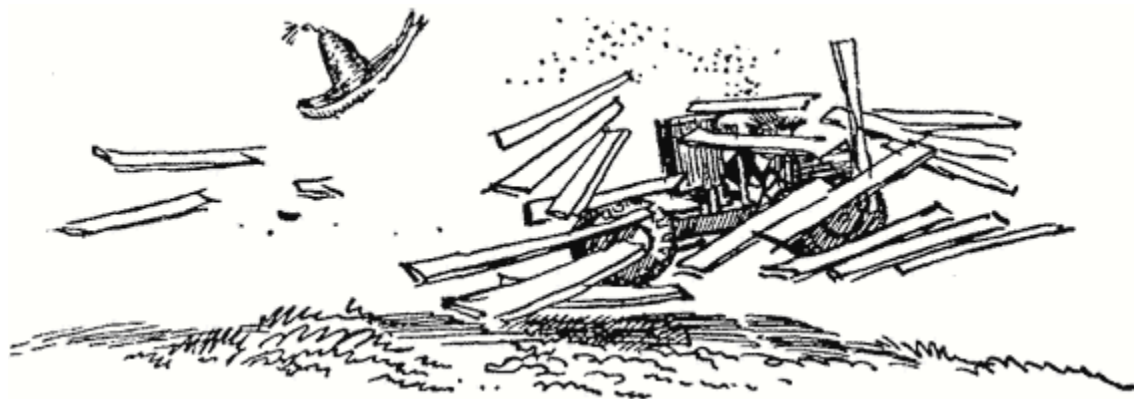
— Какво правиш? — викаха му те. — Ще се пребиеш!

— Няма да се пребия — отвърна Незнайко и тутакси връхлетя върху кучешката колиба. Бум-тряс! Колибката стана на трески. Добре, че Рунтаво успя да изскочи, иначе Незнайко и него щеше да прегази.

— Видя ли какво направи? — извика Знайко. — Спирай веднага!

Незнайко се изплаши, поиска да спре колата и дръпна някакъв лост. Но вместо да се спре, автомобилът тръгна още по-бързо. На пътя му се изпречи беседката. Бум-тряс! Беседката също стана на парчета. Незнайко от глава до пети беше посипан с трески. Една дъска го удари по гърба, друга го хлопна по главата. Незнайко сграбчи кормилото и

почна да го върти. Автомобилът обикаляше из двора, а Незнайко крещеше колкото му глас държи:

— Братчета, отваряйте бързо пътната врата, защото иначе всичко ще изпочупя по двора!

Дребосъчетата отвориха вратата. Незнайко излезе вън от двора и полетя по улицата. Като чуха шума, от всички дворове наизлязоха дребосъчета.

— Варда! — викаше им Незнайко и летеше напред.

Знайко, Дано, Винтчо, доктор Хапчев и други дребосъчета тичаха след него. Но съвсем напразно! Те не можеха да го стигнат. Незнайко обикаляше по целия град и не знаеше как да спре машината.

Най-после автомобилът наближи реката, полетя в пропастта и се запремята надолу, Незнайко се изгърси навън и остана да лежи на брега, а газираният автомобил падна във водата и потъна.

Знайко, Дано, Винтчо и доктор Хапчев грабнаха Незнайко и го понесоха към къщи. Всички мислеха, че е мъртъв.

В къщи го сложиха на кревата и чак тогава Незнайко отвори очи, огледа се наоколо и попита:

— Братчета, още ли съм жив?

— Жив, жив — отговори доктор Хапчев. — Само че лежи, моля ти се, спокойно, защото трябва да те прегледам.

Той съблече Незнайко, прегледа го и каза:

— Чудна работа! Всички кости са здрави, има само натъртвания и няколко забити в кожата трески.

— Закачих с гърба си една дъска — каза Незнайко.

— Ще трябва да извадим треските — поклати глава доктор Хапчев.

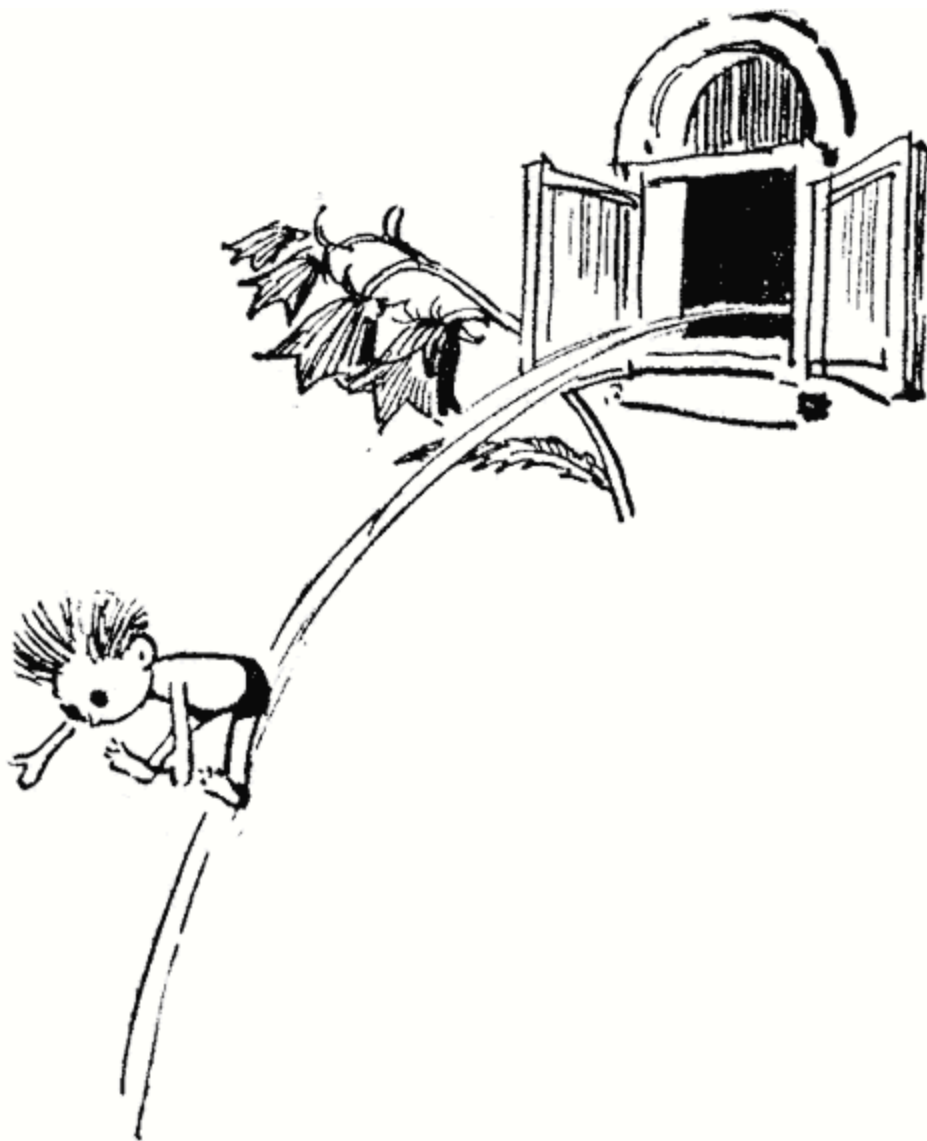
- Ще боли ли? — изплаши се Незнайко.
- Не, никак. Дай, аз ей сега ще измъкна най-голямата.
- А-а-а! — изпищя Незнайко.
- Какво викаш, боли ли те? — учуди се Хапчев.
- Разбира се, че ме боли!
- Нищо, потърпи, потърпи. Само така ти се струва.
- Не, не ми се струва! Олеле, олеле!
- Защо крещиш, като че ли те коля? А пък аз не те коля, нали?
- Боли ме. Каза ми, че не боли, а сега боли!

- Хайде мълчи, мълчи. Една тресчица остана още.
- Олеле, недей! Недей! По-добре да си стои там.
- Не бива, ще почне да бере!
- Ох-ах-ах!
- Е, няма вече. Остана само да намажем с йод.
- Ще боли ли?
- Не, йодът не боли! Не мърдай!
- А-а-а!
- Не крещи, не крещи! На автомобил обичаш да се возиш, а да потърпиш мъничко, не можеш!
- Ох! Много щипе!
- Ще пощипе и ще престане. Сега ще ти сложа термометъра.
- Олеле, не искам термометър! Не искам!
- Защо?

— Ще ме боли!
— Термометърът не боли.
— Ти все казваш, че не боли, а после боли...
— Ех, че си чуден човек! Никога ли досега не съм ти слагал термометър?
— Никога.
— Добре, ето сега ще видиш, че това не боли — каза Хапчев и излезе за термометъра.

Незнайко стана бързо от кревата, скочи през прозореца и избяга при своя приятел Парцаливко. Върна се доктор Хапчев с термометъра, гледа — Незнайко изчезнал.

— Иди, че лекувай такъв болен! — недоволно измърмори Хапчев. — Лекуваш го, лекуваш го, а той да скочи през прозореца и да избяга. На какво прилича това!

ШЕСТА ГЛАВА

КАК ЗНАЙКО ИЗМИСЛИ БАЛОН

Знайко, който много обичаше да чете, знаеше от книжките всевъзможни неща за далечни страни и за различни пътешествия. Често пъти вечер, когато нямаше какво да прави, той разказваше на другарите си онова, което беше чел. Момченцата много обичаха тези му разкази. Интересно им беше да слушат за страни, които никога не са виждали, но най-вече обичаха да слушат за пътешественици, тъй като с тях стават различни невероятни истории и се случват най-необикновени приключения.

Като се наслушваха на такива истории, момченцата почваха да мечтаят как да предприемат пътешествие. Едни предлагаха да тръгнат пешком, други предлагаха да плават по реката с лодки, ала Знайко каза: — Хайде да направим балон и да полетим с него.

Тази идея много им се хареса. Дребосъчетата никога още не бяха летели с балон и това заинтересува всички момченца. Никой, разбира се, не знаеше как се правят балони, но Знайко каза, че той ще обмисли нещата ѝ тогава ще им обясни.

И Знайко започна да мисли. Мисли той три дни и три нощи и намисли да направи балон от гума. Дребосъчетата умееха да добиват гума. В техния град растяха цветя, прилични на фикуси. Ако на стеблото на такова цвете се направи разрез, то от него потича сок. Този сок постепенно се сгъстява и се превръща в гума, от която могат да се правят топки и галоши.

Като намисли това, Знайко заповяда на момченцата да събират гумен сок. Всички почнаха да носят сок в една голяма бъчва, която Знайко приготви за тая цел. Незнайко също отиде да събира сок и на улицата срещна своя приятел Парцаливко, който играеше на въже с две момиченца.

— Чувай, Парцаливко, какво нещо измислихме! — каза Незнайко. — Ти, братче, ще се пукнеш от завист, като научиш.

— Няма да се пукна — отвърна Парцаливко. — Много ми е притрябвало да се пукам!

— Ще се пукнеш, ще се пукнеш! — увери го Незнайко. — Такова нещо, братче, ти и насън не си виждал.

— Какво е това нещо? — заинтересува се Парцаливко.

— Скоро ще направим балон и ще полетим да пътешествуваме!

Парцаливко почувствува завист. Поиска и той да се похвали с нещо и каза:

— Голяма работа — мехур! Аз пък се сдружих с момичетата.

— С кои момичета?

— Ето с тези — рече Парцаливко и показа с пръст момиченцата.

— Това момиче се казва Мушица, а това — Чипоноска.

Мушица и Чипоноска стояха настрана и страхливо поглеждаха към Незнайко.

Незнайко ги изгледа изпод вежди и каза:

— Ах, значи така? Ти нали с мене дружиш?

— Аз дружа и с тебе, и с тях. Едното не пречи на другото.

— А според мене, пречи — отговори Незнайко. — Който дружи с момичета, и той е момиче. Разсърди им се веднага!

— Защо ще им се сърдя?

— Разсърди им се, ти казвам! Или аз ще ти се разсърдя.

— Сърди се, щом искаш. Голяма работа!

— Ще се разсърдя, а на твоите Мушица и Чипоноска ще им дам да разберат!

Незнайко стисна юмруци и се спусна към момиченцата. Парцаливко му прегради пътя и го удари с юмрук по челото. Почнаха да се бият, а Мушица и Чипоноска се изплашиха и избягаха.

— Значи ти заради тия момичета ме удари с юмрук по челото — викаше Незнайко, като се мъчеше да удари и той Парцаливко по носа.

— А ти защо ги закачаш? — запита Парцаливко, размахвайки юмруци на всички страни.

— Я виж ти какъв защитник се извъдил! — отговори Незнайко и удари приятеля си по темето така силно, че Парцаливко дори приклепна и се спусна да бяга.

— Сърдит съм ти! — извика след него Незнайко.

— Твоя работа! — отвърна Парцаливко. — Пръв ще дойдеш да се сдобряваш.

— Ще видиш, че няма да дойда! Ще хвъркнем с балона да пътешествуваме.

— Ще хвъркнете вие от покрива към тавана!

— Вие ще хвъркнете от покрива към тавана! — отвърна Незнайко и отиде да събира гумен сок.

Когато бъчвата се напълни с гумен сок, Знайко го разбърка хубавичко и каза на Болтчо да донесе помпата, с която напомнимаха автомобилните гуми. Той съедини тази помпа с дълга гумена тръба, края на тръбата обля с гумен сок и каза на Болтчо полекичка да напомнима въздух. Болтчо захвана да помпа и от гумения сок изведнъж почна да се образува мехур, също както от сапунена вода се образуват сапунени мехури. Знайко през цялото време мажеше мехура от всички страни с гумен сок, а Болтчо непрекъснато помпаше въздух, затова мехурът постепенно се увеличаваше и се превръщаше в балон. Знайко дори не успяваше вече да го маже от всички страни. Тогава той нареди и останалите момченца да мажат. Веднага всички се заловиха за работа. За всекиго се намери какво да прави около балона, само Незнайко се разхождаше наоколо и подсвиркваше. Той се стараше да бъде по-настрани от балона, поглеждаше го отдалече и повтаряше:

— Ще се пукне мехурът! Ей сегичка, ей сегичка ще се пукне!

Но балонът не се пукаше, а всяка минута ставаше все по-голям и по-голям. Скоро той се наду дотолкова, че за да могат да го мажат отгоре и отстрани, момченцата трябваше да се катерят на ореха, който растеше сред двора.

Работата по надуването на балона продължи два дни и бе прекъсната чак тогава, когато балонът стана голям колкото къща. След това Знайко завърза с връв тръбичката отдолу, за да не може балонът да издиша, и каза:

— Сега балонът ще съхне, а ние ще се заловим за друга работа.

Той превърза балона за ореховия храст с въже, за да не го отнесе вятърът, след това раздели момченцата на две групи. Едната група той накара да събира копринени пашкули, да ги размотава и да направи копринени нишки. От тези нишки той им поръча да изплетат огромна мрежа. Другата група Знайко накара да оплете голям кош от тънка брезова кора.

Докато Знайко и другарите му се занимаваха с тази работа, всички жители на Града на цветята идваха и гледаха огромния балон, който беше привързан за ореха. Всеки искаше да го пипне с ръка, а някои се опитваха дори да го повдигнат.

— Балонът е лек — казваха те, — можеш свободно да го вдигнеш с една ръка.

— Че е лек, лек е, но според мен няма да може да хвъркне — каза едно момченце на име Бърборко.

— Защо да не хвъркне? — попитаха останалите.

— Че как ще хвъркне? Ако можеше да хвърчи, той би се дърпал нагоре, а балонът не мърда от земята. Значи, макар и лек, той все пак е тежък — отговори Бърборко.

Дребосъчетата се замислиха.

— Хм! Хм! — казваха те. — Балонът е лек, но все пак е тежък. Това е вярно. Как ще хвъркне тогава?

Те почнаха да питат Знайко, но Знайко каза:

— Потърпете малко. Скоро ще видите всичко.

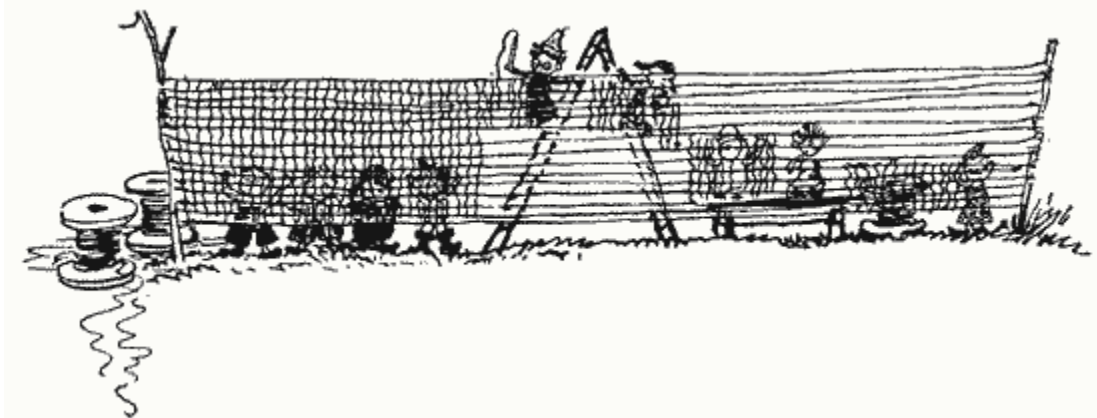
Тъй като Знайко не обясни нищо на дребосъчетата, те почнаха още повече да се съмняват. Бърборко обикаляше по целия град и разпространяваше нелепи слухове.

— Каква ли сила може да вдигне балона във въздуха? — се питаше той и сам си говореше. — Никаква! Птиците летят, защото имат крила, а гуменият мехур няма да полети. Той може да полети само надолу.

В края на краищата в града никой не вярваше вече на този проект. Всички само се смееха, ходеха до къщата на Знайко, гледаха балона през оградата и приказваха:

— Гледайте, гледайте! Лети! Ха-ха-ха!

Знайко не обръщаше внимание на тези подигравки. Когато копринената мрежа беше готова, той заповяда да я метнат върху балона. Разпънаха мрежата и покриха с нея балона.

— Гледайте! — завикаха дребосъчетата зад оградата. — Ловят балона с мрежа. Страхуват се да не хвъркне. Ха-ха-ха!

Знайко накара да завържат с въже балона отдолу, да преметнат въжето през един клон на ореха и да го изтеглят нагоре. Бързанко и Болтчо веднага се покатериха с въжето на дървото и почнаха да теглят балона нагоре. Това много развесели зрителите.

— Ха-ха-ха! — смееха се те. — Излезе, че това е балон, който трябва с въже да се дърпа нагоре. Как ще хвъркне той, когато трябва с въже да се издига?

— Ей тъй ще хвъркне — отговаряше Бърборко. — Ще седнат те отгоре на балона, ще почнат да дърпат въжето — и балонът ще хвъркне.

Когато повдигнаха балона от земята, мрежата повисна надолу и Знайко накара да завържат краищата ѝ за ъглите на коша от брезова кора. Кошът беше четириъгълен. На всяка страна беше направена по една пейчица и на всяка пейчица можеха да се съберат по четири момченца.

Вързаха краищата на мрежата за четирите ъгла на коша и Знайко обяви, че построяването на балона е завършено. Бързанко си въобрази, че могат вече да летят, но Знайко каза, че трябва да се приготвят за всички и парашути.

— Че защо ни са парашути? — попита Незнайко.

— Ами ако балонът изведнъж се пукне! Ще трябва тогава да скачаме с парашути.

На следния ден Знайко и другарите му бяха заети с приготвянето на парашутите. Всеки майстореше са себе си парашут от пухчетата на глухарчето, а Знайко показваше на всекиго как да прави това.

Жителите на града виждаха, че балонът виси неподвижно на клона и си казваха:

— Така ще си виси, докато се пукне. Никакъв полет няма да има!

— Е, защо не летите? — викаха те иззад оградата. — Трябва да летите, докато не се е пукнал балонът.

— Не се безпокойте — отговори Знайко. — Полетът ще се състои утре в осем часа сутринта.

Мнозина се засмяха, но някои почнаха да се съмняват.

— Ами ако наистина полетят! — казваха те. — Трябва да дойдем утре и да видим.

СЕДМА ГЛАВА

ПОДГОТОВКА ЗА ПЪТЕШЕСТВИЕТО

На сутринта Знайко разбуди другарите си по-рано. Всички станаха и започнаха да се стягат за път. Винтчо и Болтчо облякоха кожените си куртки. Ловецът Патронко обу любимите си кожени ботуши. Кончовите на тези ботуши бяха до над коленете и се стягаха отгоре с токички. Тези ботуши бяха много удобни за пътуване. Бързанко облече своя костюм „мълния“.

За този костюм трябва да се разкаже по-подробно. Бързанко, който винаги бързаше и не обичаше да си губи времето напразно, беше си измислил специален костюм, на който нямаше нито едно копче. Знае се, че при обличане и събличане най-много време се губи за закопчаване и разкопчаване на копчетата. В костюма на Бързанко блузата и панталонът не бяха отделно: те бяха съединени като комбинезон. Този комбинезон се закопчаваше с едно копче отзад на врата. Достатъчно беше да се разкопчее това копче и целият костюм по някакъв странен начин мълниеносно се свличаше от раменете и падаше в краката му.

Пълничкият Шишко облече най-хубавия си костюм. В костюма си Шишко ценеше най-вече джобовете. Колкото повече джобове имаше, толкова по-хубав беше костюмът. Най-хубавият му костюм имаше седемнайсет джоба. На куртката му имаше десет джоба: два — на гърдите, два наклонени — на корема, два — отстрани, три вътрешни джоба и един скрит джоб на гърба. На панталоните му имаше два джоба отпред, два отзад, два отстрани и един джоб долу, на коляното. В обикновения живот такива седемнайсетджобни костюми с джоб на коляното могат да се видят само у кинооператорите.

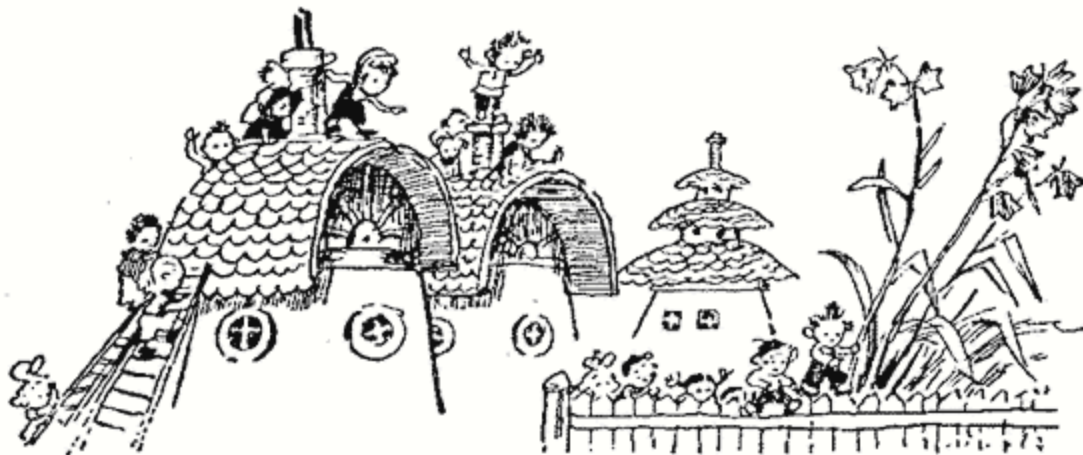

Сиропов се премени с кариран костюм. Той винаги носеше костюми от плат на квадратчета. И панталоните му бяха на квадратчета, и палтото на квадратчета, и каскетът на квадратчета. Като го зърнеха отдалеч, дребосъчетата винаги казваха: „Гледайте, гледайте, шахматната дъска идва“. Дано беше в скиорски костюм, защото го смяташе за много удобен при пътуване. Значи беше облякъл анцуг на райета, гетри на райета, а врата си беше завил с шал на райета. В този си костюм той целият беше на черти и отдалеч изглеждаше като обикновен дюшек. Общо взето, всички се бяха облекли кой в каквото може, само Загубанко, който имаше навик да захвърля нещата си, където му попадне, не можа да намери куртката си. Каскета си също беше мушнал кой знае къде и колкото и да търсеше, никъде не можа да го намери. Най-после той откри под кревата своята зимна шапка с наушници.

Художникът Палитро реши да рисува всичко, което види през време на пътешествието. Той взе боите и четката си и предварително

ги сложи в коша на балона. Гусльо реши да си вземе флейтата. Доктор Хапчев грабна походната аптека и също я сложи в коша под скамейката. Това беше твърде благоразумно, тъй като през време на пътешествието някой можеше да се разболе.

Нямаше още шест часа сутринта, когато край балона се беше събрал почти целият град. Много дребосъчета, които искаха да видят излитането, се бяха покатерили по оградата, по покривите на къщите.

Бързанко пръв влезе в коша и си избра най-удобното място. След него се качи Незнайко.

— Гледайте — викаха събраните наоколо зрители, — започват вече да се настаняват!

— Вие защо сте влезли в коша? — каза Знайко. — Излизайте, рано е още.

— Защо да е рано? Можем вече да летим — отвърна Незнайко.

— Много разбираш ти! Трябва да напълним най-напред балона с топъл въздух.

— А защо с топъл въздух?

— Защото топлият въздух е по-лек от студения и винаги се издига нагоре. Когато напълним балона с топъл въздух, топлият въздух ще се издигне нагоре и ще повлече със себе си и балона — обясни Знайко.

— Охо, значи и топъл въздух бил нужен! — каза провлечено Незнайко и заедно с Бързанко излязоха от коша.

— Гледайте — развика се някой от покрива на съседната къща, — слизат! Разколебах се.

— Разбира се, че ще се разколебаят — отговаряха от другите покриви. — Нима може да се лети с такъв балон? Лъжат само публиката.

В това време Знайко накара дребосъчетата да напълнят няколко торбички с пясък и да ги сложат в коша. Бързанко, Мълчаливко, Дано, Значи и другите момченца веднага почнаха да насипват пясък в торбичките и да ги слагат в коша.

— Какво правят? — в недоумение се запитаха един друг зрителите. — Защо слагат в коша торбички с пясък?

— Ей, защо ви са тези торбички с пясък? — завика Бърборко, който се беше покатерил на оградата.

— Като полетим, ще ви ги хвърляме по главите — отвърна Незнайко.

Разбира се, и самият Незнайко не знаеше за какво са торбичките. Той просто измисли това.

— Вие най-напред полетете! — извика Бърборко.

Покатерилото се на оградата заедно с Бърборко момченце Малчо каза:

— Навярно ги е страх да летят и искат пясъчните торбички да хвъркнат вместо тях!

Наоколо се разсмяха.

— Разбира се, че ги е страх! А от какво ли ще ги е страх? Балонът и без това няма да хвъркне!

— А може и да хвъркне — каза едно от момиченцата, които също гледаха през пролуките на оградата.

Докато наоколо спореха, Знайко накара да запалят огън сред двора и всички видяха как Винтчо и Болтчо изнесоха от своята работилница един голям меден котел и го сложиха на огъня. Винтчо и Болтчо отдавна вече бяха приготвили този котел за нагряването на въздуха. Котелът се затваряше плътно с капак, на който имаше отвор. Отстрани котелът беше скачен с помпа за вкарване на въздух. Този въздух се нагряваше в котела и излизаше вече горещ през горното отворстие на капака.

Разбира се, никой от зрителите не можеше да се досети за какво е котелът, но всеки изказваше предположенията си.

— Навярно са решили да си сварят супа и да закусят преди пътешествието — каза едно момиченце на име Лайка.

— Не е лошо — отговори Малчо, — сигурно и ти би закусила, ако тръгнеш на такъв далечен път.

— Разбира се — съгласи се Лайка. — Може би това е за последен път...

— Кое е за последен път?

— Е, ще закусят за последен път, а после ще полетят, балонът ще се пукне и те ще се пребият.

— Не бой се, няма да се пукне — рече ѝ Бърборко. — За да се пукне, трябва да полети, а той, нали го виждаш, стърчи тук цяла неделя и наникъде не мърда.

— Но сега ще полети! — обади се Чипоноска, която заедно с Мушица беше дошла да види полета.

Скоро всички зрители започнаха горещо да спорят. Ако някой кажеше, че балонът ще хвъркне, друг веднага му отговаряше, че няма да хвъркне, а пък ако някой речеше, че няма да хвъркне, веднага му отвърщаха, че ще хвъркне. Вдигна се такъв шум, че нищо не можеше вече да се разбере. На един покрив две момченца се сбиха — толкова горещо спореха. Едва ги разтърваха.

През това време въздухът в казана достатъчно се нагря и Знайко реши, че е време да пристъпи към пълненето на балона. Но за да се напълни балонът с нагорещен въздух, трябваше да се изтегли най-напред от него студеният въздух. Знайко се приближи към балона и развърза връвчицата, която здраво стягаше гумената тръбичка отдолу. Студеният въздух със силно съскане почна да излиза от балона. Дребосъчетата, които спореха дали ще хвъркне балонът, или не, обърнаха глави и видяха, че балонът бързо почна да се смалява. Той омекна, сбръчка се като сушена круша и се сви в дъното на коша. Там, където се виждаше по-рано балонът, сега остана само кошът, покрит отгоре с мрежата.

Съскането престана и веднага избухна дружен смях. Смееха се всички: и тези, които казваха, че балонът ще хвъркне, и онези, които

казваха, че няма да хвъркне, а Парцаливко — приятелят на Незнайко — така се разсмя, че дори се търкулна от покрива долу и на главата му излезе цицина. Трябваше веднага да се притече на помощ доктор Хапчев и да намаже цицината с йод.

Ей, че хвъркнаха! — викаха наоколо. — Ех, че балон направи Знайко! Цяла седмица си играха с него, а той взе, че се пукна. Да си умреш от смях! Никога в живота си не сме се смели толкова!

Знайко не обръщаше внимание на подигравките. Той съедини казана с балона чрез една дълга тръба, нареди да заработят с помпата, която беше скачена с казана. В казана започна да навлиза студен въздух, а нагрятият въздух по тръбата отиваше направо в балона. Постепенно балонът под мрежата ставаше все по-голям и по-голям и вече се показваше над коша.

— Гледайте — зарадваха се зрителите, — пак ще го надуват! Чудни хора! А пък той пак ще се спуска.

Никой не вярваше, че балонът ще хвъркне. А през това време той стана още по-голям, показа се от коша и заприлича на голяма диня в малка чинийка. Тукатси всички видяха, че балонът се повдигна малко нагоре от само себе си и опъна мрежата, с която бе завързан за коша. Зрителите просто ахнаха от учудване. Всеки видя, че сега никой не дърпа балона с въже нагоре.

— Ура! — завика Лайка и дори изръкопляска.

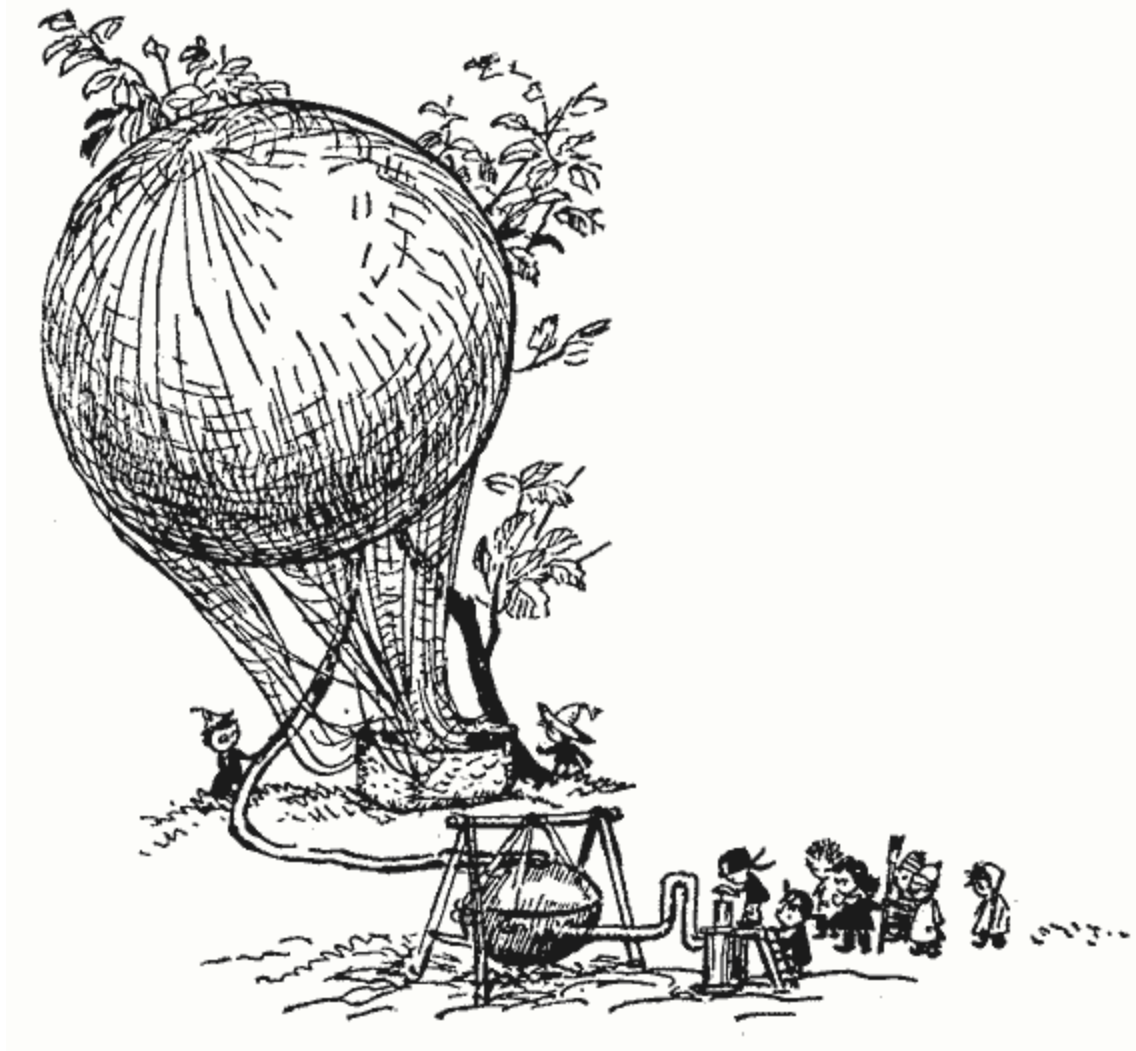
— Не крещи! — сопна й се Бърборко.

— Та нали хвъркна!

— Не е хвъркнал още. Виждаш, че е вързан за коша! Нима ще може да повдигне коша, и при това пълен с дребосъчета!

В този момент Бърборко видя, че нарасналият още повече балон се вдигна нагоре и кошът се отдели от земята. Бърборко не се сдържа и извика колкото му глас държи:

— Дръжте го! Дръжте го! Ще хвъркне! Какво правите?

Ала балонът не хвъркна, защото кошът бе здраво завързан за ореха. Той само малко се повдигна от земята.

— Ура-а! — понесе се от всички страни. — Ура! Браво на Знайко! Виж ти какъв балон направи! С какво го надуха? Сигурно с пара!

Сега вече всички вярваха, че балонът ще полети.

ОСМА ГЛАВА НА ПЪТ

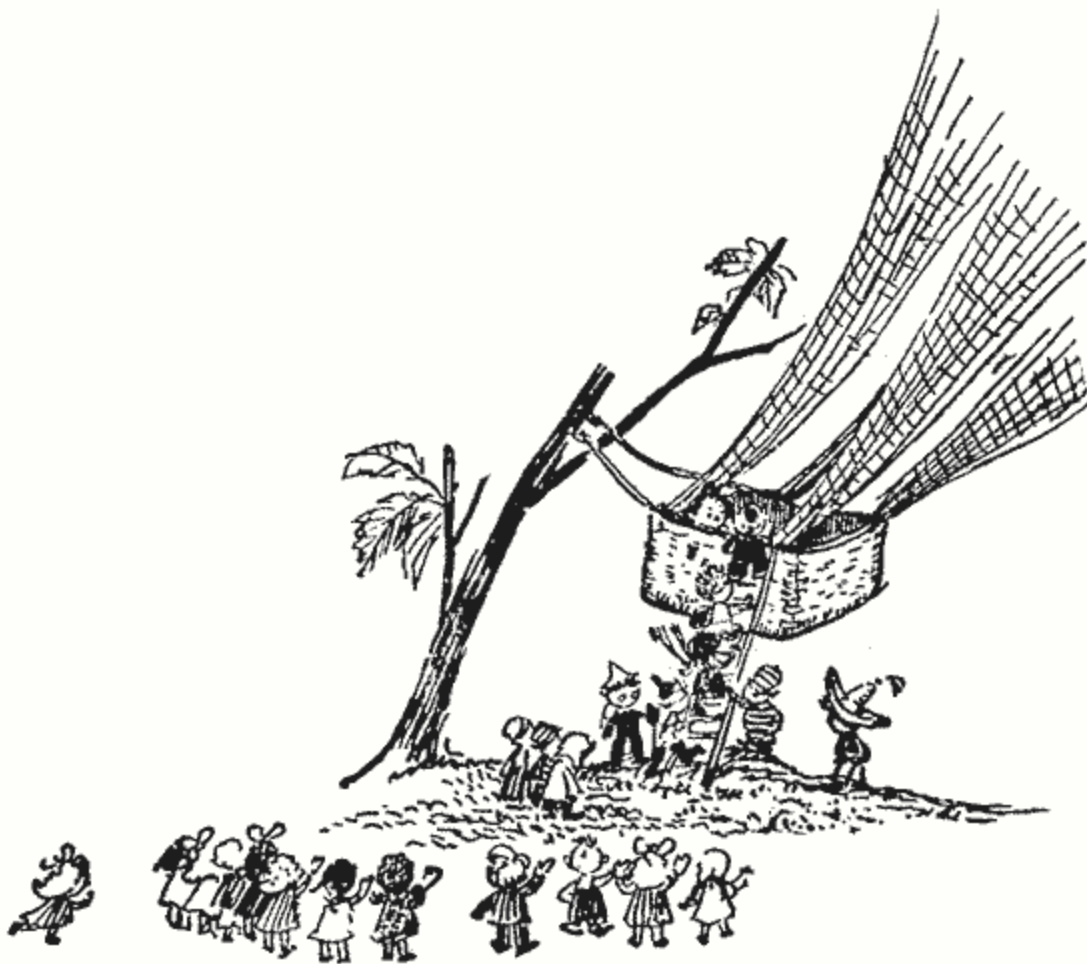
Най-после пълненето на балона с топъл въздух беше привършено. Знайко накара да приберат казана и собственоръчно завърза с връвчица гумената тръба, за да не може топлият въздух да излиза от балона. След това той заповяда на всички да се качат в коша. Пръв влезе Бързанко, след него се закатери Шишко и без малко не се изтърси върху главите на другарчетата си. Той си е дебеличък, джобовете му бяха пълни с различни неща: тук бучка захар, там курабийка. При това бе си обул за всеки случай галоши, а в ръцете си държеше чадър. С общи усилия настаниха Шишко в коша, а след него почнаха да се катерят и останалите дребосъчета. Захарин Захаринов Сиропов се въртеше край коша и помагаше на всички да се качат.

— Седнете, моля — казваше той, — настанете се по-удобно. В балона има място за всички.

— И ти седни — канеха го другарите.

— Има време — отговаряше той. — Важното е вие да седнете.

Той услужливо ги хващаше под мишница, повдигаше ги отдолу.

Най-после всички влязоха в коша. Само Сиропов остана долу.

— Защо не сядаш? — го попитаха.

— Може би ще е по-добре без мене? — отвърна Сиропов. — Аз съм май дебеличък. И без това ви е тясно там. Страхувам се да не стане претоварване.

— Не бой се, никакво претоварване няма да стане.

— Не, братчета, летете без мене. Аз тук ще ви почакам. Защо да ви стеснявам?

— Никого няма да стесниш — отговори Знайко. — Сядай. Щом сме решили да летим всички, трябва наистина всички да полетим.

Сиропов неохотно се качи в коша, но тутакси стана нещо непредвидено: кошът заедно с балона изведнъж се спусна на земята.

— Ех, че хвъркнаха! — засмя се Малчо от оградата.

— А ти какво се хилиш? — скара му се Бърборко. — Тук има несполука, а той, се смее!

— Никаква несполука няма — обади се Лупов. — Просто балонът е направен за петнайсет души. Шестнайсет не може да вдигне.

— Значи няма да хвъркнат — попита Бърборко.

— Ще трябва да оставят някого, тогава ще хвъркнат — рече Лупов.

— Сигурно ще оставят Незнайко — допълни Мушица.

Сиропов, който се страхуваше да лети с балона, се зарадва и каза:

— Аз нали ви разправях, че ще стане претоварване! По-добре да сляза.

Той метна вече крак, за да слезе, но в този момент? Знайко взе една торбичка с пясък и я изхвърли от коша. Балонът изведнъж олекна и отново се издигна. Чак сега стана ясно защо Знайко заповяда да сложат в коша торбичките с пясък. Всички заръкопляскаха, а Знайко вдигна ръка и се обърна с реч към дребосъчетата.

— Довиждане, братчета! — извика той. — Ние отлитаме в далечни страни. След една седмица ще се завърнем. Довиждане!

— Довиждане! Довиждане! На добър час! — завикаха дребосъчетата и замахаха с ръце и шапки.

Знайко извади от джоба си ножче и преряза връвта, с която бе вързан кошът за дървото. Балонът се издигна плавно, закачи се на един клон, но веднага се откачи и бързо полетя нагоре.

— Ура! — завикаха дребосъчетата. — Да живеят Знайко и неговите другари! Ура!

Всички заръкопляскаха и заподхвърляха нагоре шапки. Момиченцата се прегръщаха от радост. Мушица и Чипоноска дори се разцелуваха, а Лайка заплака.

В това време балонът се издигаше все по-високо и по-високо. Вятърът го отнасяше настрана. Скоро той се превърна в малко петънце, което едва се различаваше на синьото небе. Лупов се покатери на покрива на една къща и почна да гледа това петънце с тръбата си. До него, на самия край на покрива, се бе изправил поетът Цветец. Скръстил ръце на гърди, той гледаше общото ликуване и като че ли мислеше нещо. Неочаквано разтвори широко ръце и завика с всичка сила:

— Стихове! Слушайте стихове!

Наоколо изведнъж утигнаха. Всички вдигнаха глави нагоре и загледаха Цветец.

— Стихове! — зашептяха дребосъчетата — Сега ще има стихове!

Цветец почака малко, за да се въдвори пълна тишина. После протегна ръка към отлетелия балон, поизкашля се, каза още един път:
— Стихове!

И почна да декламира стихове, които току-що бе съчинил:

*Кълбо, надуто с топла пара,
по въздуха свободно кара
нас — дребосъците. Макар не птички,
без криле, летим самички.
Успех е туй не на шега,
да викнем всички тук „ура“!*

Че като се вдигна един шум! Всички отново заръкопляскаха. Момченцата смъкнаха Цветец от покрива и го понесоха на ръце към къщи, а момиченцата късаха цветни листенца и го обсипваха с тях. В този ден Цветец се прослави така, като че ли сам той бе измислил балон и бе полетял с него в небесата. Всички научиха наизуст стиховете му и ги тананикаха по улиците.

Дълго още този ден ту тук, ту там се чуваше:

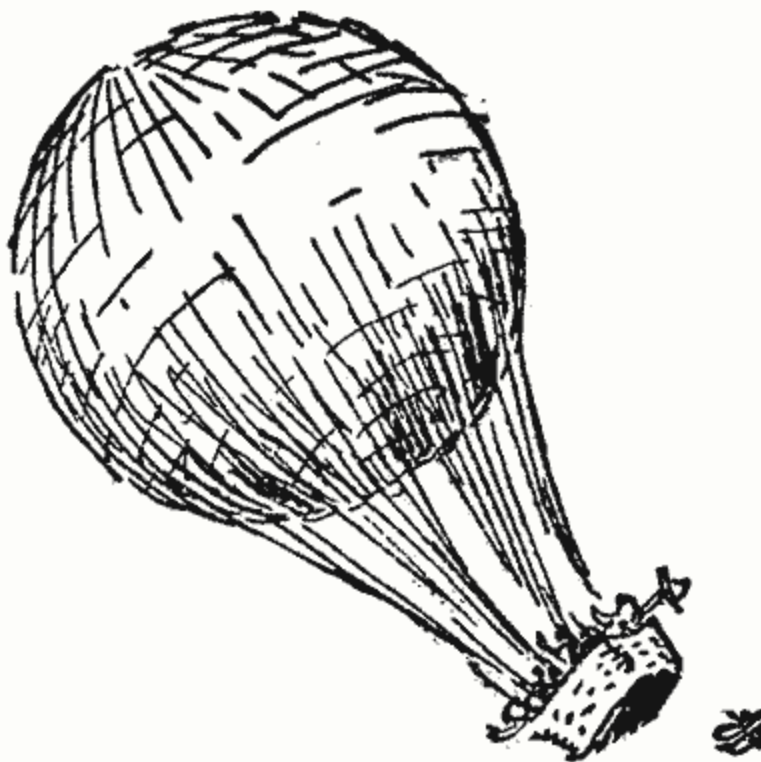
Успех е туй не на шега, да викнем всички тук „ура“!

ДЕВЕТА ГЛАВА НАД ОБЛАЦИТЕ

Нашите смели пътешественици не почувствуваха дори как балонът се издигна във въздуха — толкова плавно се откъсна от земята. Едва след минута те надникнаха от коша и видяха долу тълпата приятели, които им махаха с ръце за сбогом и хвърляха нагоре шапките си. Оттам долитаха викове „ура“!

— Довиждане! — отговориха им Знайко и неговите другари.

Те също започнаха да махат с шапки. Загубанко протегна ръка към главата си, да си снее шапката, и чак тогава откри, че е без шапка.

— Чакайте, братчета! — извика той. — Спрете балона! Аз съм си забравил шапката в къщи.

— Ти вечно забравяш нещо! — измърмори Мърморко.

— Сега вече не можем да спрем балона — каза Знайко. — Той ще лети, докато изстине въздухът в него, и чак тогава ще се спусне долу.

— Значи аз без шапка ще трябва да летя? — обидено попита Загубанко.

— Нали си намери шапката под кревата — каза Шишко.

— За намиране, намерих я, но ми беше горещо с нея и я сложих на масата, а след това в последния момент забравих да си я туря.

— Ти винаги забравяш нещо в последния момент — каза Мърморко.

— Гледайте, братчета — развика се изведнъж Незнайко, — нашата къща остана долу!

Всички се изсмяха, а Мърморко каза:

— А ти сигурно си мислил, че и къщата ще хвъркне с нас?

— Нищо подобно не съм мислил! — обиди се Незнайко. — Просто видях, че нашата къща стои и го казах. По-рано живеехме все в къщи, а сега на балон летим.

— Летим ние — измърмори Мърморко, — но кой знае докъде ще долетим!

— Ти, Мърморко, все мърмориш — отвърна Незнайко. — Дори в балона не оставяш човека на мира.

— Върви си, ако не ти харесва.

— Къде ще вървя оттук?

— Хайде, стига! — скара се Знайко на спорещите. — Какви са тези препирни на балона?

Балонът се издигна още по-високо и целият Град на цветята се виждаше като на длан. Къщите изглеждаха съвсем мънички, а дребосъчетата не можеха да се видят. Вятърът отнасяше балона и скоро целият град остана далече назад.

Знайко извади от джоба си компас и се залови да определя посоката, в която летеше балонът.

Компасът е малка металическа кутийка с магнитна стрелка. Магнитната стрелка винаги показва север. Ако се наблюдава стрелката на компаса, винаги може да се намери обратният път. Точно затова и Знайко бе взел със себе си компас.

— Вятърът ни носи право на север — съобщи той. — Значи на връщане трябва да летим на юг.

Балонът се издигна вече съвсем високо и летеше над полето. Градът изчезна в далечината. Долу като тясна лента лъкатушеше ручейт, който дребосъчетата наричаха Краставична река. Дърветата,

които се мяркаха сред полето, изглеждаха като малки пухкави храстчета.

Изведнъж Шишко забеляза долу едно малко, тъмно петънце. То бързо се движеше по земята, сякаш тичаше след балона.

— Гледайте, братчета, някой бяга след нас! — извика Шишко.

Всички се загледаха в петънцето.

— Гледайте, прескочи ручея! — извика Загубанко.

— Какво ли може да е това? — попита Бързанко. — Вижте, прескача дърветата!

Балонът полетя над гората. Петънцето се движеше по върховете на дърветата. Доктор Хапчев сложи очилата на носа си, но пак не можа да разбере какво е това.

— Зная! — викна изведнъж Незнайко. Пръв разбрах! Това е нашият Рунтавко. Ние забравихме да вземем Рунтавко и сега той тича след нас.

— Глупости! — обади се Патронко. — Рунтавко е тук. Ей го где лежи под моята пейка.

— Какво ли е тогава? Може би ти ще отгатнеш, Знайко? — попита Дано.

Знайко скри компаса и погледна надолу.

— Че това е сянката ни! — засмя се той.

— Как тъй — сянката ни? — учудиха се всички.

— Много просто. Сянката на балона. Ние летим по въздуха, а сянката бяга по земята.

Дребосъчетата дълго следиха с очи сянката, а тя ставаше все по-малка и по-малка. Най-после изчезна съвсем.

— Къде ли се загуби сянката? — почнаха да се безпокоят дребосъчетата.

— Много високо се издигнахме — обясни Знайко. — Сега сянката не може да се забележи вече.

— Безобразие! — мърмореше под носа си Мърморко. — Седиш и дори собствената си сянка не виждаш.

— Пак се размърмори — рече Незнайко. — Никъде няма спокойствие от тебе!

— „Спокойствие и само спокойствие!“ — заяде се Мърморко. — Какво ти спокойствие на балон? Ако искаш спокойствие, стой си в къщи.

— Ти си стой.

— На мен не ми трябва спокойствие.

— Пак спорите! — прекъсна ги Знайко. — Ще трябва да ви снемем на земята.

Мърморко и Незнайко се уплашиха и млъкнаха.

В това време балонът попадна сред някакъв дим или мъгла. Земята изчезна долу. Като че бяла завеса се спусна наоколо.

— Какво е това? — развикаха се всички. — Откъде е този дим?

— Това не е дим — каза Знайко. — Това е облак. Издигнали сме се до облаците и летим сега в облак.

— Е, измисляш си — отвърна Незнайко. — Облакът е нещо като желе, а това е някаква мъгла.

— А ти от какво мислиш, че е направен облакът? — попита Знайко. — Облакът наистина е направен от мъгла. Само отдалече изглежда плътен.

Незнайко не му повярва и рече:

— Не го слушайте, братчета. Той измисля всичко това за да се покаже колко много знае, а всъщност нищо не знае. Още не съм му повярвал, че облакът е мъгла. Облакът е желе. Да не би да не съм ял желе!

Скоро балонът се издигна още по-нагоре, излезе от облаците и полетя над тях. Незнайко надникна от коша и видя долу облаците. Те се простираха навсякъде и съвсем закриваха земята.

— Майчице! — извика Незнайко. — Небето е отдолу! Ние летим с краката нагоре.

— Защо с краката нагоре? — учудиха се всички.

— Я погледнете: под краката ни е небето — значи ние сме с краката нагоре.

— Ние летим над облаците — обясни Знайко. — Издигнали сме се по-високо от облаците, затова сега те са не над нас, а под нас.

Ала Незнайко и на това не повярва. Той седеше на мястото си и здраво стискаше с ръце шапката на главата си. Мислеше, че шапката му може да падне, щом той седи с краката нагоре.

Вятърът носеше бързо балона над облаците, но скоро всички забелязаха, че балонът започна да слиза.

— Защо се спускаме надолу? — обезпокоиха се момченцата.

— Въздухът в балона е почнал да изстива — обясни Знайко.

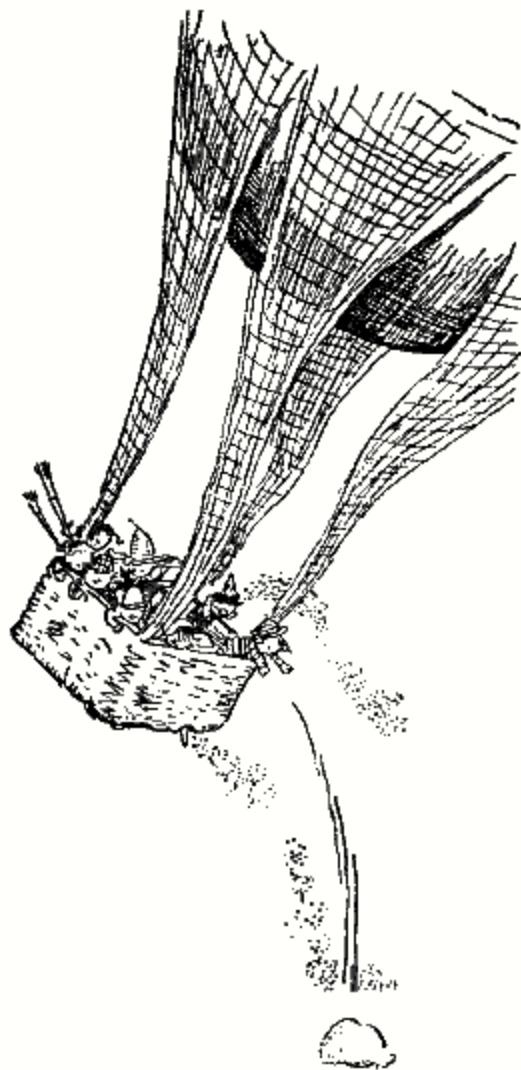
— Значи сега ще се спуснем на земята? — попита Бързанко.

— Ами защо взехме със себе си торбичките с пясък? — каза Знайко. — Трябва да изхвърлим от коша торбичките и пак ще полетим нагоре.

Дано бързо грабна една торбичка с пясък и я хвърли долу.

— Какво правиш? — извика Знайко. — Бива ли да се хвърля пълна торбичка? Нали може да удариш някого по главата?

— Дано не ударя никого! — каза Дано.

— „Дано не ударя никого!“ — подигра му се Знайко. — Торбичката трябва да се развърже и пясъкът да се изсипе.

— Може, ей сега ще го изсипя — каза Може.

Той развърза една друга торбичка и изсипа пясъкa направо в коша.

— Един от друг по-умни! — поклати глава Знайко. — Какъв смисъл има пясъкът да си остава в коша? От това балонът няма да стане по-лек.

— Може да го изсипя и навън — отговори Може, почна да гребе с шепи пясъкa и да го изхвърля.

— Внимавай! — извика Загубанко. — Ще ми напрашиш очите.

— Може да не ги напраща — каза Може и в същия миг му напълни очите с пясък.

Всички взеха да се карат на Може, а Дано взе едно ножче и проби голяма дупка в дъното на коша, за да изсипват през нея пясъка. Знайко го видя и извика:

— Стой! Какво правиш? Заради тебе кошът ще се разплете и всички ще изпопадаме от него.

— Дано не се развали — отговори Дано.

— Вие двамата само това знаете — „дано“ и „може“! — каза Знайко и взе ножчето от Дано.

Пясъкът изтече през дупката на коша, балонът олекна и отново полетя във висините. Момченцата надничаха от коша доволни. Всички се радваха, че балонът отново се издига нагоре. Само Мърморко, който бе вечно недоволен от нещо, продължи да мърмори:

— На какво прилича това: ту нагоре, ту надолу. Така ли летят балоните?

Като не знаеше какво още да каже, той погледна Шишко, който мълчаливо хрупаше бучка захар.

— А ти какво си се разхрупал?

— Имам захарчета в джоба си, вадя ги и хрупам.

— Намерил време да яде захар! Като слезем долу, тогава яж!

— Защо да нося излишна тежест? — възрази Шишко. — Ще изям захарта, балонът ще олекне и ще се издигне още по-високо.

— Е, яж тогава! Да видим какво ще излезе от това — отвърна Мърморко.

ДЕСЕТА ГЛАВА

КАТАСТРОФАТА

Някои си въобразяват, че колкото се издигаш по-нагоре във въздуха, толкова по-топло става. Това не е истина. Колкото е по-високо, толкова е по-студено. Защо е така? Защото слънцето слабо нагрива въздуха с лъчите си, тъй като въздухът е много прозрачен. Долу въздухът е винаги по-топъл. Лъчите на слънцето нагриват земята, а въздухът се нагрива от земята също като от гореща печка. Нагрятият въздух е по-лек от студения и затова се издига нагоре. Колкото по-високо се издига, толкова повече изстива. Ето защо на голяма височина е винаги студено.

Точно в това се убедиха и дребосъчетата, когато се издигнаха много високо със своя балон. Стана им толкова студено, че носовете и бузите им се зачервиха. Всички тропяха с крака и търкаха ръце, за да се стоплят поне малко. Най-много мръзнеше Загубанко, който бе забравил в къщи шапката си. От страшния студ под носа му израсна голяма шушулка. Той трепереше като трепетликов лист и през цялото време тракаше със зъби.

— Стига си тракал зъби! — мърмореше Мърморко. — И без това е студено, а той на всичко отгоре и със зъби трака.

— Не съм крив аз, че е студено — каза Загубанко.

Мърморко стана от мястото си и измърмори:

— Не мога да търпя, когато някой трака със зъби на ухото ми! От това и аз се разтрепервам.

Той седна до Палитро, но и зъбите на Палитро тракаха. Мърморко го погледна подозрително:

— Какво правиш? Сигурно напук ми тракаш със зъби?

— Съвсем не напук, а защото е студено.

Мърморко стана и седна на друго място. Така се мести той на няколко пъти и само пречеше на другите.

От студа балонът се покри със скреж и блестеше над главите на момченцата, сякаш бе направен от чисто сребро. Постепенно въздухът в балона се изстуди и той почна да слиза надолу. След няколко минути вече летеше стремително. Запасът от пясъчни торбички бе вече свършен и нищо не можеше да спре падането.

— Ка-ка-катастрофа! — извика Сиропов.

— Загиваме! — изпищя Незнайко и се скри под скамейката.

— Излизай! — извика му Знайко.

— Защо? — попита отдолу Незнайко.

— Ще скачаме с парашути.

— Мене и тука ми е добре — отговори Незнайко.

Без да мисли много, Знайко го сграби за яката и го измъкна изпод скамейката.

— Нямах право! — викаше Незнайко. — Ще се оплача!

— Не крещи — отвърна спокойно Знайко. — Без паника. Ето виж как аз ще скоча с парашута и скачай след мене.

Незнайко се успокои малко. Знайко се приближи до края на коша.

— Внимание, братчета! — извика той. — Скачайте след мене всички поред. Който не скочи, балонът ще го отнесе нагоре. Хайде пригответе парашутите... Почвам!

Знайко скочи пръв и полетя надолу. След него скочи Бързанко, но в този момент се случи нещо непредвидено. Вместо първом да скочи, а после да разтвори парашута, Бързанко в бързината си най-напред разтвори парашута, а после скочи. При скачането парашутът се закачи за края на коша. Бързанко заплете единия си крак в шнуровите и увисна надолу с главата. Той почна да рита и да се извива също като червей, набоден на въдица. Въпреки всички старания парашутът не се откачваше.

— Братчета! — извика доктор Хапчев. — Ако парашутът се откачи, Бързанко ще си разбие главата в земята.

Момченцата хванаха парашута и вмъкнаха Бързанко обратно в коша.

Незнайко забеляза, че балонът отново поема нагоре, и завика:

— Стойте, братчета! Никой не трябва вече да скача. Ние отново летим нагоре.

— Защо пак летим нагоре? — учуди се Дано.

— Ех, че си и ти! — отговори Мърморко. — Като скочи Знайко, балонът олекна.

— Какво ще прави Знайко без нас? — попита Шишко.

— Е, какво... — разтвори ръце Дано. — Ще си отиде полека-лека в къщи.

— А ние какво ще правим без Знайко?

— Голяма работа! — отвърна Незнайко. — Като че ли не можем и без Знайко.

— Все трябва някого да слушаме — каза Шишко.

— Мене ще слушате — заяви Незнайко. — Сега аз ще съм главатар.

— Ти ли? — учуди се Мърморко. — Не е за твоята глава да бъдеш главатар.

— Ах, така ли? Не било за моята глава? — извика Незнайко. — Хайде, моля ти се, скачай долу и търси своя Знайко, щом не ти се харесва главата ми.

Мърморко погледна надолу и каза:

— Къде ще го намеря сега? Ние много се отдалечихме. Трябваше веднага всички да, скочим.

— Ами скачай, скачай!

Мърморко и Незнайко почнаха да спорят и спориха едва ли не до вечерта. Знайко не беше там и нямаше сега кой да ги спре. Слънцето клонеше вече към залез. Вятърът се усилваше. Балонът изстина още повече и отново взе да се спуска надолу, а Мърморко и Незнайко все още спореха.

— Стига си спорил — рече Сиропов на Незнайко. — Щом си решил да бъдеш главатар, измисли нещо. Гледай, отново полетяхме надолу.

— Сега ще помисля — отговори Незнайко.

Той седна на скамейката, сложи пръст на челото си и почна да мисли. А балонът в това време все по-бързо и по-бързо се спускаше.

— Какво можеш да измислиш? — каза Винтчо. — Ако имахме торбички с пясък, можехме да хвърлим една торбичка.

— Вярно! — подхвана Незнайко. — А тъй като нямаме вече торбички, ще трябва да хвърлим един от вас. Ще хвърлим някого с парашут, балонът ще олекне и пак ще полети нагоре.

— Кого да хвърлим?

— Кого ли? — каза замислено Незнайко. — Трябва да хвърлим този, който мърмори най-много.

— Аз не съм съгласен — отвърна Мърморко. — Няма такова правило — да се хвърлят тези, които мърморят най-много. Трябва да

хвърлим този, който е най-тежък.

— Е, добре — съгласи се Незнайко. — Да хвърлим Шишко. Той ни е най-дебеличък.

— Вярно — съгласи се Сиропов.

— Какво? — извика Шишко. — Кой е най-дебел? Аз ли съм най-дебел? Сиропов е по-дебел от мене!

— Вижте го! — извика Сиропов, като се кикотеше и показваше Шишко с пръст. — Я го погледнете, аз съм бил по-дебел! Ха-ха! Хайде тогава да се премерим.

— Добре де! Хайде, хайде! — скачаше като петле срещу него Шишко.

— Всички заобиколиха Шишко и Сиропов. Незнайко извади от джоба си връв и я обви около кръста на Шишко. После по същия начин измери Сиропов и се оказа, че Сиропов е едва ли не един и половина пъти по-дебел от Шишко.

— Това е неправилно! — извика Сиропов. — Шишко хитрува. Той си сви корема. Аз видях.

— Нищо не съм свивал! — оправдаваше се Шишко.

— Не, сви го. Аз видях. Хайде пак да се премерим! — викаше силно Сиропов.

Незнайко отново взе да мери Шишко, а Сиропов се въртеше наоколо и викаше:

— Е, е! Какво правиш? Надуй се!

— Защо да се надувам? — отговори Шишко. — Ако се надуя, разбира се, ще изляза по-дебел от тебе.

— Е, добре, не се надувай. Но нямаш право и да свиваш корема си. Братчета, вижте какво прави той! Къде е справедливостта? Никаква справедливост няма тук? Това е просто измама!

Незнайко свърши меренето на Шишко, после също така грижливо премери и Сиропов, но този път се оказа, че и двамата са еднакво дебели.

— Ще трябва и двамата да хвърлим — разпери ръце Незнайко.

— Защо двамата, щом като е достатъчно един! — възрази Сиропов.

Ловецът Патронко надникна от коша и видя, че земята се приближава със застрашителна бързина.

— Слушай, Незнайко — каза той, — решавай по-скоро! Иначе ще се сгромолясаме на земята.

— Трябва да се броим, за да видим кой ще скача с парашут — каза Дано.

— Правилно — подхвана Сиропов. — Само че всички трябва да се броим, и дебели, и тънки, за да не се сърди никой.

— Добре, хайде да се броим — съгласи се Незнайко.

Всички се наредиха в кръг и Незнайко почна да брой, като сочеше с пръст всекиго:

*Ене бене рес:
Квинтер финтер жес!
Ене бене ряба,*

квинтер финтер жабба...

После каза:

— Не, тази не ми харесва. Не я обичам! — И почна друга:

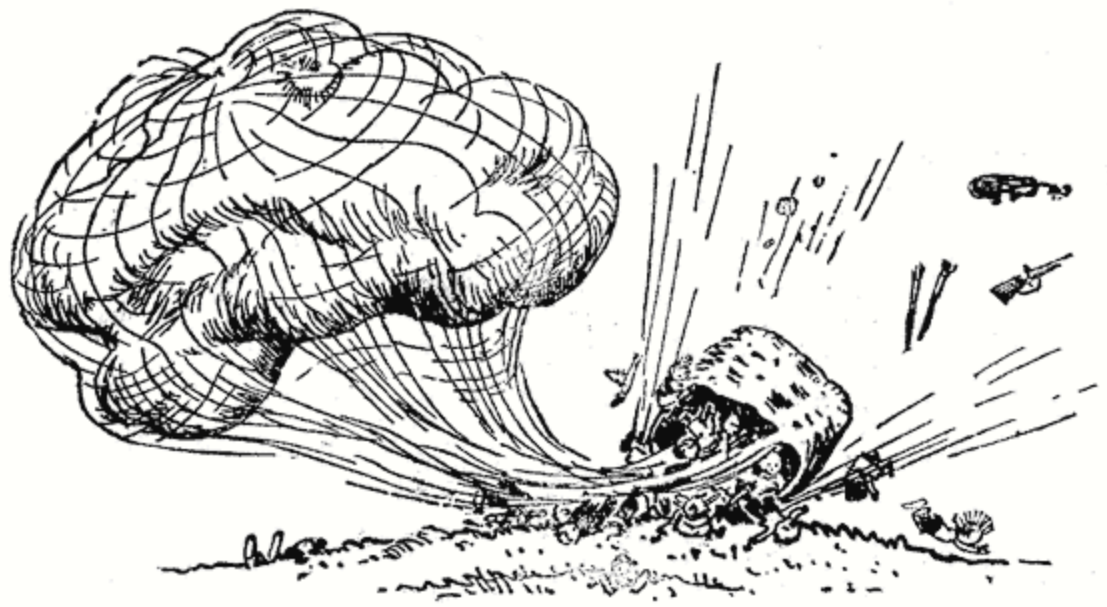
Икете пикете цокото ме!

Абел фабел домане.

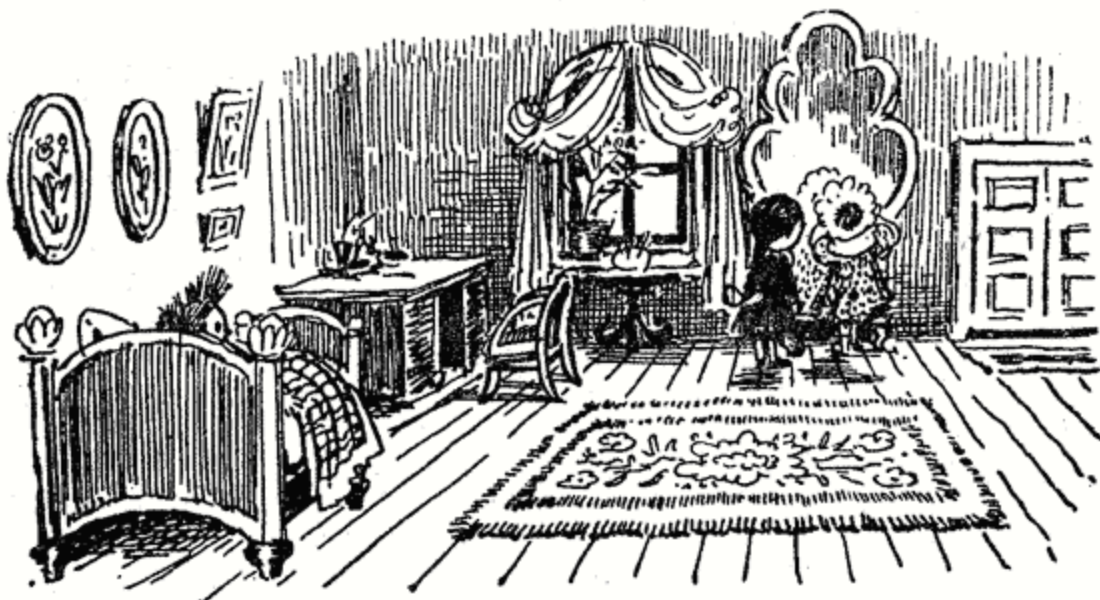
Ики пики граматики...

В това време кошът силно се удари в земята и се преобърна, Дано се хвана с две ръце за Може, Може се хвана с две ръце за Дано и заедно се търкулнаха навън. След тях като грахови зърна се изсипаха и останалите дребосъчета. За края на коша се държаха само Незнайко и Рунтавка, който бе захапал панталоните му. Като се удари о земята, балонът подскочи нагоре като топка, описа огромна дъга във въздуха и отново се спусна долу. Кошът още веднъж се блъсна о земята и се повлече по нея. Балонът попадна на нещо твърдо и се пукна с оглушителен трясък. Рунтавка се преметна във въздуха и с отчаяно квичене побягна настрана. Незнайко се изтърси от коша и остана да лежи неподвижно на земята.

Въздушното пътешествие беше свършило.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА НА НОВО МЯСТО

Незнайко дойде на себе си в съвсем непознато място. Той лежеше на пухено легло. Дюшекът беше толкова мек, сякаш бе пълен с пух от глухарчета. Незнайко се бе събудил от някакви гласове. Той отвори очи, огледа се наоколо и видя, че лежи сред чужда стая. В ъглите бяха наредени малки кресла. По стените бяха накачени килимчета и картини, на които бяха нарисувани различни цветя. До прозореца бе поставена кръгла масичка на един крак. Върху нея имаше куп разноцветни конци за бродирание и възглавничка, цялата набодена с игли и карфици като настръхнал таралеж. Малко по-настрана имаше писмена маса с принадлежности за писане. До нея се намираше шкаф с книги. На най-отдалечената стена, до вратата, висеше голямо огледало. Пред него стояха две момиченца и разговаряха. Едното беше облечено в синя рокля от лъскав копринен плат, със също такъв копринен колан, красиво завързан отзад. То имаше сини очи и тъмни коси, заплетени отзад на плитка. Другото беше в пъстра рокличка на

розови и виолетови цветенца. Косите му бяха руси, почти бели и се спускаха на вълни върху раменете му. То мереше шапка пред огледалото и през цялото време бърбеше като сврака:

— Ех, че противна шапка! Както и да я сложиш, все лошо стои. Исках да си направя шапка с голяма периферия, но платът не стигна и трябваше да я направя с малка, а когато периферията е малка, лицето изглежда кръгло, а това не е толкова красиво.

— Стига си се въртяла пред огледалото! Не мога да търпя, когато се въртят пред огледалото — каза синеокото момиченце.

— А според тебе защо са измислили огледалото? — отвърна му се светлокосото момиченце.

То сложи шапката едва ли не на тила си, отметна глава назад и с присвити очи почна да се оглежда.

Незнайко го досмеша. Той не можа да се сдържи и прихна. Светлокосото момиченце моментално отскочи от огледалото и подозрително погледна към Незнайко. Той веднага затвори очи и се

престори, че спи. Чу как двете момиченца тръгнаха към леглото му, като се стараеха да не тропат с токетата си, и се спряха близо до него.

— Сякаш каза нещо — чу шепнене Незнайко. — Сигурно така ми се е сторило... Кога ли ще дойде на себе си? От вчера лежи в безсъзнание.

Друг глас отговори:

— Пчелица поръча да не го будим. Каза да я повикам, когато сам се събуди.

„Коя ли ще е тая Пчелица“ — помисли си Незнайко, но не се издаде, че чува разговора им.

— Какво храбро момче! — чу се отново шепот. — Я си представи, само хвъркнало с балон.

Незнайко чу, че го нарекоха храбър и устата му от само себе си отиде едва ли не до ушите. Ала навреме се усети и сдържа усмивката си.

— После ще дойда когато се събуди — продължаваше гласът. — Тъй много ми се иска да го разпитам за балона. Ами ако има сътресение на мозъка!

„Да имаш да вземаш! — помисли си Незнайко. — Никакво сътресение на мозъка нямам.“

Русокосото момиченце се сбогува и си отиде. В стаята стана тихо. Незнайко дълго лежа със затворени очи и наострени уши. Найсетне полуотвори едното си око и забеляза наклонилата се над него глава на синеокото момиченце. Момиченцето приветливо му се усмихна, после се намръщи и като го заплаши с пръст, попита:

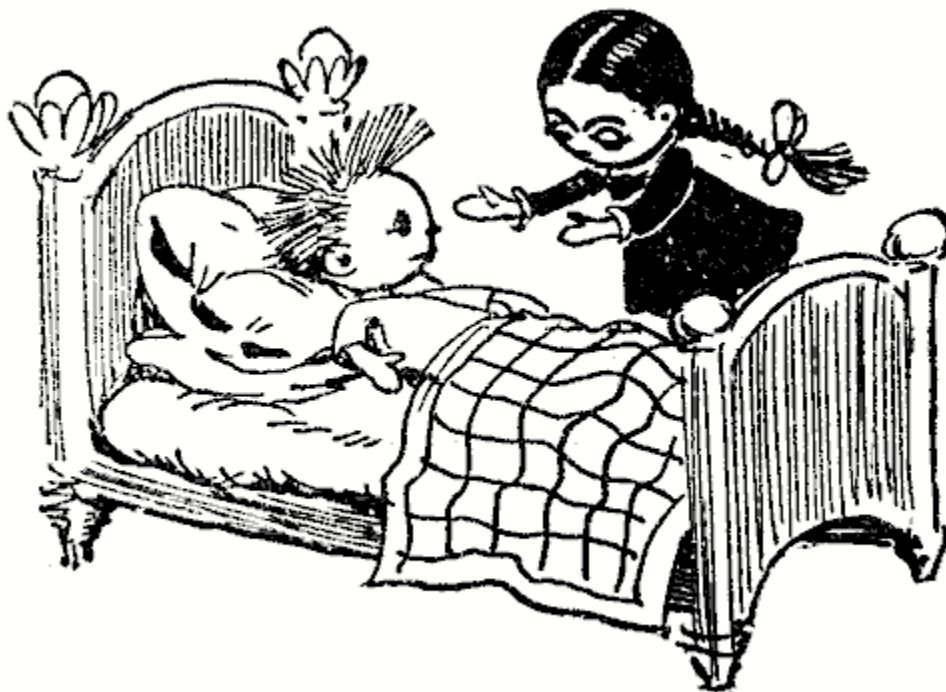
— Така ли се събуждате винаги? Отваряте най-напред едното си око, а после другото?

Незнайко кимна с глава и отвори другото си око.

— Значи вие не спите?

— Не, аз току-що се събудих.

Незнайко искаше да каже още нещо, но момиченцето сложи пръст на устните му и каза:

— Мълчете, мълчете! Не бива да говорите. Вие сте много болен.

— Съвсем не съм!

— Откъде знаете? Нима сте доктор?

— Не.

— Виждате ли? А приказвате. Вие трябва да лежите мирно, докато повикам лекаря. Как ви е името.

— Незнайко. А вашето?

— Синеочка.

— Хубаво име — одобрително каза Незнайко.

— Много се радвам, че ви харесва. Изглежда сте възпитано момче.

По лицето на Незнайко се разля усмивка. Той беше много доволен от похвалата, тъй като почти никой никога не го бе хвалил, а повече му се бяха карали. Наблизо нямаше момчета и Незнайко не се страхуваше, че ще почнат да го закачат, гдето приказва с момиче. Затова той разговаряше със Синеочка напълно свободно и учтиво.

— А как се казва онова, другото момиче? — попита Незнайко.

— Кое друго?

— Онова, с което приказвахте. Едно красиво момиче с бели коси.

— О! — възкликна Синеочка. — Значи вие отдавна не спите?

— Не, аз само за минутка бях отворил очи и после веднага пак заспах.

— Не е истина, не е истина! — поклати глава Синеочка и смръщи вежди. — Значи вие намирате, че аз не съм достатъчно красива?

— О, не, какво приказвате! — изплаши се Незнайко. — И вие сте красива.

— Коя от нас е по-хубава, аз или тя?

— Вие... и тя. И двете сте много хубави.

— Вие сте жалък лъжец, но аз ви прощavam — отвърна Синеочка. — Вашата красавица се казва Снежинка. Вие пак ще я видите. А сега стига толкова. Вредно е за вас да приказвате много. Лежете мирно и да не сте помислили да ставате. Ей сега ще повикам Пчелица.

— Коя е Пчелица?

— Пчелица е нашата лекарка. Тя ще ви лекува.

Синеочка излезе. Незнайко тутакси скочи от леглото и започна да си търси дрехите. Той искаше по-скоро да избяга, защото знаеше, че лекарите обичат да гоцават своите болни с рициново масло и да ги мажат с йод, от който страшно много щипе. Дрехите ги нямаше наблизко, но вниманието му беше привлечено от една кукла, седнала на една пейчица до стената.

На Незнайко веднага му се прииска да счупи куклата и да види какво има вътре — памук или дървени стърготини. Той забрави за

дрехите си и се залови да търси нож, но в това време видя своето отражение в огледалото. Незнайко захвърли куклата на земята и почна да прави гримаси пред огледалото, разглеждайки лицето си. Като се налюбува достатъчно на себе си, той каза:

— Аз също съм красив и лицето ми не е много кръгло.

В този момент зад вратата се чуха стъпки. Незнайко бързо се мушна в леглото и се покри с юргана. В стаята влязоха Синеочка и едно друго момиченце с бяла престилка и с бяла шапчица, с малко кафяво куфарче в ръка. То имаше пълни червени бузи. Зад кръглите рогови очила гледаха сериозни сиви очи. Незнайко разбра, че това е доктор Пчелица, за която Синеочка му бе говорила.

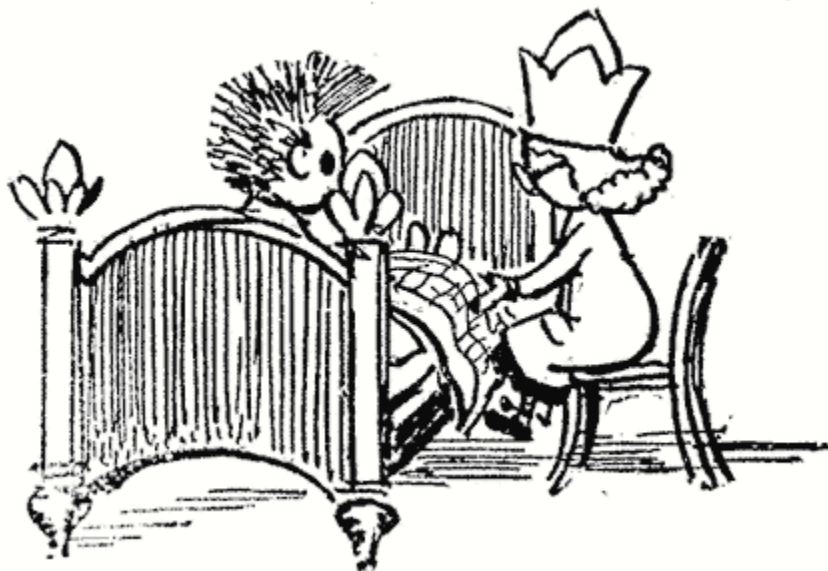
Пчелица приближи до леглото на Незнайко един стол, сложи на него куфарчето си и като поклати глава каза:

— Ех, тези момчета! Вечно измислят разни лудории! Я ми кажете, моля ви се, защо ви е потрябвало да летите с този балон? Мълчете, мълчете! Зная какво ще кажете: аз няма вече. Всички момчета казват това, а после пак почват да лудуват.

Пчелица отвори куфарчето си и в стаята веднага замириса на йод или на някакво друго лекарство. Незнайко страхливо се сви. Пчелица се обърна към него с думите:

— Болният да се изправи!

Незнайко почна да слиза от леглото.

— Болният не бива да става! — каза строго, Пчелица. — Аз ви казах да седнете.

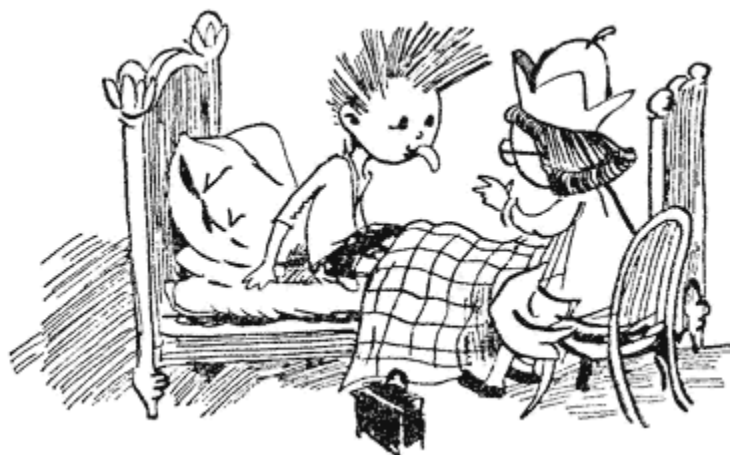
Незнайко сви рамене и седна в леглото.

— Няма нужда да свивате рамене — забеляза Пчелица. — Покажете си езика.

— Защо?

— Покажете го, покажете го. Така трябва.

Незнайко изплезил език.

— Кажете „а“.

— А-а-а — проточи Незнайко.

Пчелица извади от куфарчето си една дървена тръбичка и я допря до гърдите на Незнайко.

— Дишайте дълбоко.

Незнайко почна да пухти като локомотив.

— Сега не дишайте.

— Хи-хи-хи! — затресе се от смях Незнайко.

— Защо се смеете? Струва ми се, че нищо смешно не съм казала!

— Че как тъй мога съвсем да не дишам! — попита Незнайко и продължи да се кикоти.

— Съвсем да не дишате, разбира се, не можете, но за минутка може да спрете дишането си, нали?

— Може — съгласи се Незнайко и престана да диша.

След като свърши прегледа, Пчелица седна на масата и почна да пише рецепта.

— Вашият болен има на едното рамо синина — каза тя на Синеочка. — Идете в аптеката, там ще ви дадат медена мушамичка. Отрежете едно парченце от мушамичката и го сложете на болното място. И не му позволявайте да става от леглото. Ако стане, ще изпочупи всичките ви съдове и ще разбие някому челото. С момчетата човек трябва да се отнася по-строго.

Пчелица скри тръбичката в куфара си, погледна още веднъж изпод вежди Незнайко и си отиде.

Синеочка взе рецептата от масата и каза:

— Чухте ли? Трябва да лежите.

В отговор на това Незнайко направи тъжна физиономия.

— Няма какво да гримасничите. И да не сте помислили да търсите дрехите си, аз добре съм ги скрила — добави Синеочка и излезе от стаята с рецепта в ръка.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА НОВИТЕ ПОЗНАТИ

Когато Синеочка излезе, Незнайко полежа малко, после си спомни, че бе решил да види от какво е направена куклата и пак се приготви да стане, но в същия момент зад вратата отново се разнесоха стъпки и се зачу нечий шепот.

— Къде е?

— Там.

— Какво прави?

— Лежи в леглото.

— Мъртъв ли?

— Не, струва ми се, жив.

— Нека да го видя.

— Почакай.

Незнайко погледна към вратата и забеляза, че някой наднича през дупката на ключалката.

— Хайде дръпни се, ненаситнице! И аз искам да погледна — чу се отново шепот.

— Няма да се дръпна, щом ме наричаш ненаситница.

Зад вратата се чу шум.

— Не се блъскай, не се блъскай! — раздаде се сърдит шепот. — Ако ме блъснеш още веднъж, ще те дръпна за косата.

— А пък аз — за плитките и ще те ритна даже!

Незнайко поиска да види кой спори там. Той скочи от леглото и бързо разтвори вратата. Чу се глух удар и Незнайко видя пред себе си две момиченца. Те отскочиха настрани, хванали челата си с ръце, и уплашено гледаха Незнайко. На престилката на едното беше избродирано зелено зайче, а на другото — червена катеричка. И двете като по команда замигаха, заплакаха, след това се обърнаха назад и почнаха да се изкачват по тясната стълбичка отдясно на вратата.

— А-а-а! — плачеше силно момиченцето с късите плитчици, които стърчаха на тила му в различни посоки.

— У-у-у! — пригласяше му и другото, с голяма синя панделка на самия връх на главата.

Незнайко се почеса по тила и измърмори под носа си:

— Виж ти история! Май че здравата ги треснах с вратата.

От страх да не направи още нещо в чуждата къща Незнайко се мушна в леглото и реши да дремне, но след малко в коридора отново се зачуха стъпки. Вратата се отвори и в стаята надникна ново момиченце. То имаше къдрави коси, весели, игриви очи и дяволито личице с остро носленце.

— Момче! — извика то. — Побойник!

Незнайко подскочи от изненада в леглото. Вратата веднага се хлопна и се чуха бързо отдалечаващи се стъпки. Незнайко сви рамене и измърмори презрително:

— Фантазьорка!

Той отпусна глава на възглавницата и почна дори да задрямва, когато вратата отново се отвори и в стаята надникна същото момиченце с къдриците.

— Побойник! — извика то. — Ха-ха-ха!

Вратата моментално се затръшна. Незнайко скочи от леглото и изтича в коридора, но там нямаше вече никой.

— Добре! — измърмори Незнайко заканително.

Той взе от писмената маса една дървена линия и се притаи зад вратата. Не стана нужда да чака дълго. Скоро в коридора се зачуха стъпки! Незнайко вдигна по-високо линията. Вратата се отвори. В стаята влезе Синеочка и линията веднага я перна по челото.

— Ох!

Синеочка се хвана за челото.

— Но защо ме ударихте с линията? — извика тя. — Сега ще ми излезе синьо на челото.

— Чак синьо може и да не ви излезе — отговори Незнайко, като въртеше смутено линията в ръцете си.

— Не, ще ми излезе, ще ми излезе! Знаете ли каква съм нежна? И с тапа да ме ударите, веднага ще ми излезе буца.

— Може да се залепи мушамичка — сети се Незнайко. — Нали донесохте от аптеката мушамичка?

— Аз я донесох за вас.

— Ще стигне и за двама ни — отвърна Незнайко.

Той взе мушамичката и я разреза с ножица на четири части.

— Залепвайте я по-бързо — вълнуваше се Синеочка. — Ето тук, тук...

Тя подложи челото си и показа с пръст къде да се залепи мушамичката.

Незнайко залепи мушамичката, но видя, че е залепнала накриво, почна да я отлепва.

— По-внимателно! По-внимателно! — викаше Синеочка. — Цялото ми чело ще изплескате с тази противна мушама.

— Сега е добре — каза Незнайко, като залепи мушамичката.

Синеочка изтича към огледалото:

— Добре изглеждам, няма що! Само да не ме види някой с тази мушама на челото! Я ми покажете рамото си. Къде е натъртеното място?

Синеочка се залови да залепва мушамичка на рамото на Незнайко.

— Аз съвсем не исках да ударя вас — рече Незнайко.

— А кого?

Незнайко искаше да каже, че едно непознато момиченце го беше закачало, но сметна че това ще бъде доносничество.

— Никого — отговори той. — Аз исках просто да опитам може ли да чукна някого с тази линия.

— Вие, момчетата, си мислите само как да чукнете някого, а когато вас самите ви чукнат, не ви се харесва... Защо се усмихвате? Да

не ви е смешно, че имам мушама на челото си?

Тя отново се приближи към огледалото.

— Наистина много смешно е с този четириъгълник на челото!

— А вие изрежете мушамата кръгла — посъветва я Незнайко.

Синеочка отлепи мушамичката, изряза я с ножиците във вид на кръгче и пак я залепи на челото си.

— Така по-добре ли ви се струва? — обърна се тя към Незнайко.

— Разбира се — потвърди Незнайко. — Според мене така дори ви прилича.

Синеочка присви очи и взе да се оглежда в огледалото.

— А сега дайте ми панталоните и ризата — помоли Незнайко.

— Идете се измийте, а после ще получите и дрехите си.

Синеочка заведе Незнайко в кухнята. Там на стената имаше умивалник. До него на един пирон висеше кърпа за лице, а на поличката имаше сапун и прах за зъби.

— Ето ви четка, ето ви прах за зъби. Ще си измиете зъбите — каза Синеочка, като подаваше на Незнайко четката за зъби.

— Не мога да понасям праха за зъби! — измърмори Незнайко.

— А защо?

— Не е вкусен!

— Че няма да го ядете, я!

— Все едно. Щипе на езика.

— Ще пощипе и ще престане.

Незнайко с нежелание се зае да мие зъбите си. След като прекара два пъти четката по зъбите си, той направи отчаяна гримаса и почна да плюе. После изплакна с вода устата си и почна да си сапунисва ръцете. След като си изми ръцете, сложи сапуна на поличката и почна да си мие лицето.

— И на лицето сложи сапун — каза Синеочка.

— Не искам! — отговори Незнайко. — Сапунът винаги влиза в очите.

— Не, моля ви се — строго каза Синеочка. — Иначе няма да получите дрехите си.

Нямаше какво да се прави, Незнайко насапуниса лицето си и бърже започна да измива сапуна с вода.

— Бр-р-р! — потръпваше той. — Каква студена вода.

Като наплиска криво-ляво лицето си, той протегна ръце напред и със затворени очи взе да опипва стената.

Синеочка го гледаше и едва сдържаше смеха си.

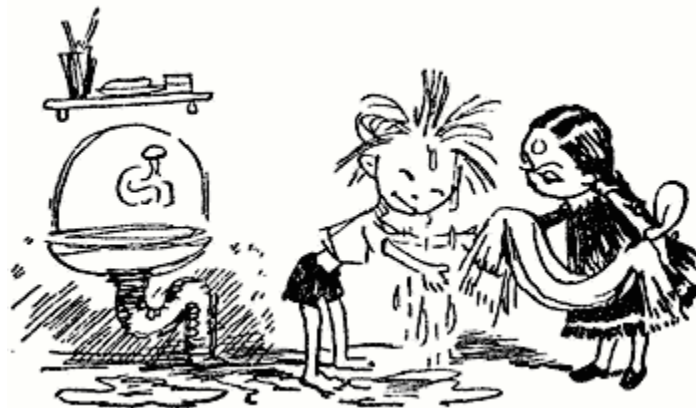
— Какво търсите?

— К-кърпата — отговори Незнайко, разтреперан от студ.

— Защо я търсите със затворени очи? Отворете си очите.

— Как да ги отворя, когато п-п-проклетият сапун и без това ми влиза в очите!

— Че да бяхте го измили хубавичко.

Синеочка откачи кърпата от стената и я подаде на Незнайко. Той я прекара по лицето си и чак тогава се реши да отвори очи.

— Е, сега станяхте много по-чист и дори по-красив — каза Синеочка и като забеляза мръсните следи по кърпата, завърши: — Но

следния път ще трябва да се измиете по-добре. Аз само първия път съм снизходителна.

Тя донесе дрехите на Незнайко и рече:

— Обличайте се и елате горе да прием чай. Вие сигурно сте изгладнял вече?

— Страшно съм изгладнял — призна си Незнайко. — Струва ми се, че бих изял цял слон!

— Ах, горкичкят! Хайде елате по-бърже, чакаме ви.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

РАЗГОВОР НА МАСАТА

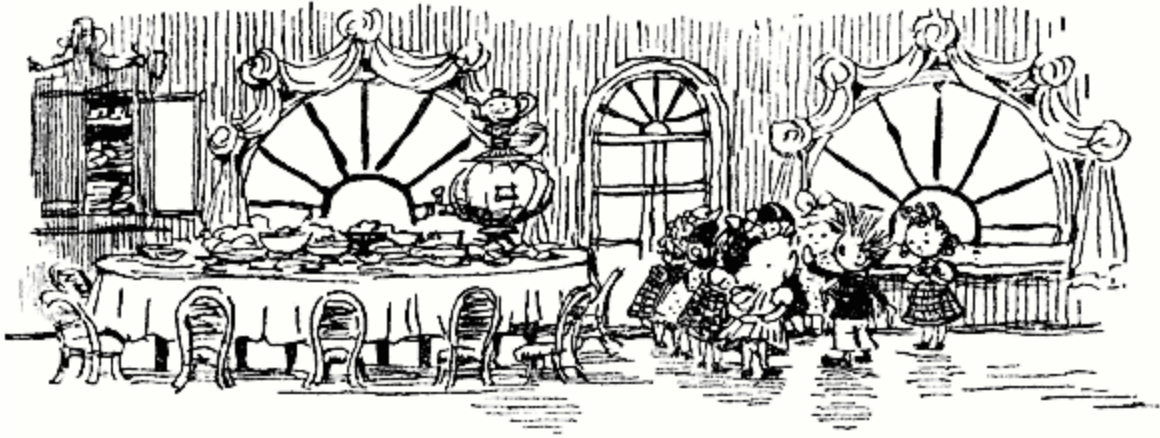
Незнайко бързо се облече и се изкачи по скърцащата стълбичка. Той се намери в стая малко по-малка от долната, но много по-уютна. Двата полукръгли прозореца с красиви завеси гледаха към улицата. Между прозорците имаше врата за балкона. В средата на стаята беше сложена маса, наредена с купички, панички и чинийки, пълни с различни сладка, бисквити, банички, кравайчета, кифлички, баклавички и други неща за ядене. Ясно беше, че момиченцата бяха решили да нагостят богато Незнайко. Незнайко просто не знаеше къде да гледа най-напред, когато видя на масата такова разкошно угощение.

Момиченцето с панделката и момиченцето с малките плитчици вече наливаха чай. Момиченцето с къдриците, вадеше от бюфета ябълков мармалад.

Синеочка запозна Незнайко със своите приятелки. Момиченцето с плитчиците се казваше Катеричка, момиченцето с панделката — Зайка, а момиченцето с къдриците — Палавка. Незнайко искаше по-скоро да седне до масата, но в това време вратата се отвори и в стаята влязоха още четири момиченца. Синеочка почна да запознава Незнайко с тях:

— А това са нашите съседки: Вранка, Еличка, Маргаритка и Дебеланка.

Момиченцата обкръжиха Незнайко.

— С балон ли сте пристигнали при нас? — попита чернокосата Вранка.

— Да, с балон — важно отговори Незнайко, поглеждайки към масата.

— Сигурно е страшно да се хвърчи с балон? — каза пълничката Дебеланка.

— Ужасно страшно!... Искам да кажа, ни най-малко! — сепна се навреме Незнайко.

— Какъв сте смел! За нищо на света не бих се качила на балон — добави Еличка.

— Откъде идвате? — попита Маргаритка.

— От Града на цветята.

— Къде се намира този град?

— Там — махна неопределено с ръка Незнайко. — На Краставичката река.

— Никога не съм чувала за такава река — възкликна Вранка. — Сигурно е далеко.

— Много далеко — потвърди Незнайко.

— Хайде сядайте на масата, че ще изстине чаят — покани гостите Синеочка.

Незнайко не чака дълго да го молят. Той мигновено седна на масата и почна да си тъпче устата с банички, кравайчета, мармалад и сладко. Момиченцата почти нищо не ядяха, тъй като много им се искаше да разпитат Незнайко за балона. Най-последно Палавка не издържа и попита:

— Кажете, моля ви се, кой измисли това, да летите с балон?

— Аз — отвърна Незнайко, като движеше с всички сили челюстите си, за да може по-бърже да сдъвче парчето баница.

— Какво приказвате! Нима вие? — чуха се възгласи от всички страни.

— Честна дума, аз. Да не мръдна от мястото си, ако лъжа! — закле се Незнайко и едва не се задави с баницата.

— Колко интересно! Разкажете ни, моля ви се, за това — помоли Дебеланка.

— Е, какво има тук за разказване... — разпери ръце Незнайко. — Нашите момчета отдавна ме молеха да измисля нещо. „Измисли нещо, братче, та измисли!“ Аз им казвам: „Омръзнало ми е вече, братчета да измислям. Измислете си вие сами!“ Те казват: „Къде можем ние? Ние сме, глупави, а ти си умен. Какво ти струва? Измисли!“ „Е, бива — казвам. — Какво да ви правя! Ще измисля!“ И почнах да мисля.

Незнайко със замислен вид задъвка баницата. Момиченцата нетърпеливо го поглеждаха. Най-после Катеричка се осмели да прекъсне продължителното мълчание и като видя, че Незнайко посегна за ново парче баница, му напомни:

— Спряхме дотам, че сте почнали да мислите.

— Да! — възкликна, като че ли събуден от сън Незнайко и удари с парчето баница по масата. — Мислих аз три дни и три ноци и какво мислите? Все пак измислих! „Слушайте, братчета — казвам им, — ще имате балон.“ И направихме балон. За мене дори поетът Цветец... ние имаме такъв поет... съчини стихове: „Наш Незнайко балон измисли...“ Или не: „Измисли балон Незнайко наш...“ Или не: „Нашия балон измисли Незнайко“. Не, забравил съм го! За мене, знаете, много стихове съчиняват, всички не могат да се запомнят.

Незнайко отново се залови за баницата.

— Но как направихте балона? — попита Синеочка.

— О, това беше трудна работа! Всички наши момчета работеха денонощно. Кой маже с гума, кой работи с помпата, а пък аз само се разхождам и подсвирквам... искам да кажа, не подсвирквам, а показвам на всеки какво трябва да прави. Без мене никой нищо не може да разбере. На всекиго трябва да обясниш, на всекиго да покажеш. Работата е извънредно отговорна, защото балонът може да се спука всяка минута. Имам си двама помощници, Винтчо и Болтчо — златни ръце имат. Всичко могат да направят, но главата им слабо работи. Всичко трябва да им се обяснява и показва. И аз им обясних как трябва да направят котела. И се почна работа: котелът ври, водата кипи, парата свири, ужасно нещо!

Момиченцата със затаен дъх слушаха Незнайко.

— А после? Какво стана после? — завикаха всички, щом Незнайко спря да говори.

— Най-сетне настъпи денят на отлитането — продължи Незнайко. — Събраха се хиляди дребосъчета. Едни казват, че балонът ще хвъркне, други — че няма да хвъркне. Почна се бой. Тези, които казват, че балонът ще хвъркне, бият онези, които казват, че няма да хвъркне, а тези, които казват, че няма да хвъркне, бият онези, които казват, че ще хвъркне. Или не... струва ми се, беше наопаки: тези, които казват, че няма да хвъркне, бият онези, които казват, че ще хвъркне... Или не, наопаки... С една дума, не можеш разбра кой кого бие. Всички се бият помежду си.

— Е, добре — каза Синеочка. — Вие разказвайте не за боя, а за балона.

— Дадено — съгласи се Незнайко. — Те значи се посбиха, а ние влязохме в коша и аз произнесох реч, значи летим, братчета, прощавайте! И хвъркнахме нагоре. Като стигнахме догоре, гледаме — земята долу не е по-голяма от ей тази баница.

— Не може да бъде! — ахнаха момиченцата.

— Да не мръдна от мястото си, ако лъжа! — закле се Незнайко.

— Ама не го прекъсвайте — с досада каза Синеочка. — Не му пречете. Няма да вземе да лъже, я!

— Наистина, не ми пречете да лъжа... тоест, пфу! Не ми пречете да разказвам истината — каза Незнайко.

— Разказвайте, разказвайте! — извикаха всички в един глас.

— И така — продължи Незнайко. — Летим значи нагоре. Изведнъж — трас! Не можем да летим по-нагоре. Гледаме — ударили сме се в един облак. Какво да правим? Взехме брадвата и пробихме в облака дупка. Пак полетяхме нагоре. Гледаме — летим надолу с главата: небето отдолу, а земята отгоре.

— Защо така? — зачудиха се момиченцата.

— Природен закон — обясни Незнайко. — Над облаците винаги се лети надолу с главата. Долятахме до най-високото място, а там хиляда градуса и една десета студ. Всички замръзнахме. Балонът изстина и почна да пада. Аз излязох хитър и предварително поръчах да сложат в коша торбички с пясък. Почнахме да хвърляме торбичките. Хвърляхме, хвърляхме — изхвърлихме всички торбички. Ами сега какво да правим? С нас имаше едно момче на име Знайко. Голям страхливец! Като видя, че балонът пада, той почна да плаче, а после скочи долу с парашут и си отиде в къщи. Балонът олекна и пак полетя нагоре. Сетне пък, като полетя надолу, че като се удари о земята, че като подскочи, че като хвъркна отново... Аз се изтърсих от коша и — бух на земята с главата надолу!...

Увлечен от своя разказ, Незнайко удари с юмрук по масата и уцели точно баницата. Плънката ѝ се пръсна на всички страни. Момиченцата трепнаха от страх и едва не изпопадаха от столовете си.

— А после какво? — попитаха те, като се съвзеха.

— После не помня.

Настъпи мълчание. Момиченцата гледаха смаяни Незнайко. В техните очи той беше истински герой. Най-после Синеочка каза:

— Много ни изплашихте с вашия балон. Снощи пиехме чай на балкона. Изведнъж гледаме — лети огромен, кръгъл балон, приближава се към нашата къща и се блъска в оградата... Изведнъж — тряс! Балонът се пукна, а когато притичахме, видяхме само коша от брезова кора.

— Вие лежахте като мъртъв — обади се Зайка. — Ужасно!

— Едната ви обувка беше на крака, другата висеше на оградата, а шапката ви — на едно дърво! — добави Катеричка.

— Ръкавът на куртката ви се беше откъснал и ние го намерихме едва тази сутрин — каза Палавка. — Трябваше да го пришием набърже пак на куртката.

— Как се намерих в тази къща? — попита Незнайко.

— Ние ви пренесохме у нас. Не можеше да ви оставим да пренощувате на двора! — отвърна Синеочка.

— Та вие бяхте съвсем, съвсем като мъртъв — отново се обади Зайка. — Но Пчелица каза, че можете да се съживите, защото имате здрав... как се казва... ор-га-низъм.

— Да, аз имам здрав организъм и още по-здрава глава — похвали се Незнайко. — Друг на мое място непременно би получил мозъкотресение.

— Навярно искате да кажете — сътресение на мозъка? — попита Синеочка.

— Да, да, сътресение на мозъка — поправи се Незнайко.

— Но вие казахте, че не сте били сам на балона? — попита Синеочка.

— Разбира се, че не бях сам. Ние бяхме шестнайсет души. Наистина тоя страхливец Знайко скочи с парашут, така че останахме петнайсет.

— Но къде са останалите? — попита Вранка.

— Не зная — сви рамене Незнайко. — Нямахте ли в коша друг освен мене?

— Ние намерихме в коша само бои за рисуване и походна аптечка.

— Боите са на Палитро, а пък аптечката — на Хапчев.

В това време вратата се отвори и в стаята се втурна Снежинка.

— Чухте ли новината? — извика тя. — Прясна новина! Още един балон долетял и се разбил. С него хвърчали четиринайсет момчета. Те паднали снощи във от града. Нашите момичета ги намерили едва на разсъмване и им помогнали да стигнат до болницата.

— Те са ранени значи? — ахна Катеричка.

— Слаба работа — махна с ръка Снежинка. — Пчелица каза, че ще ги излекуват.

— Това са сигурно моите другари — каза Незнайко. — Веднага ще отида в болницата и ще разбера всичко.

— Аз ще ви придружа — предложи Синеочка.

— И аз ще дойда с вас — рече Снежинка.

Тя едва сега забеляза кръглата мушамичка на челото на Синеочка и извика:

— Ах, миличка, какво прелестно кръгче имаш на челото си! Много ти прилича. Това да не е нова мода — да се носят кръгчета? И аз ще си направя такава.

— Не — отговори Синеочка, — това е мушамичка. Случайно ударих челото си на вратата.

— Ах, така ли... — разочаровано проточи глас Снежинка.

Тя изтича към огледалото и почна да наглася шапката на главата си.

Стаята изведнъж опустя. Всички се пръснаха да разказват новината на съседите.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ПЪТЕШЕСТВИЕТО ИЗ ГРАДА

Снежинка и Синеочка излязоха с Незнайко на улицата, по двете страни на която се редяха огради, изплетени от тънки върбови пръчки. Зад оградите се виждаха хубави къщички с червени и зелени покриви. Над къщите се издигаха огромни ябълкови, крушови и сливови дървета. Дърветата растяха и в дворовете, и по улиците. Целият град тънеше в зеленина и затова се наричаше Зеленият град.

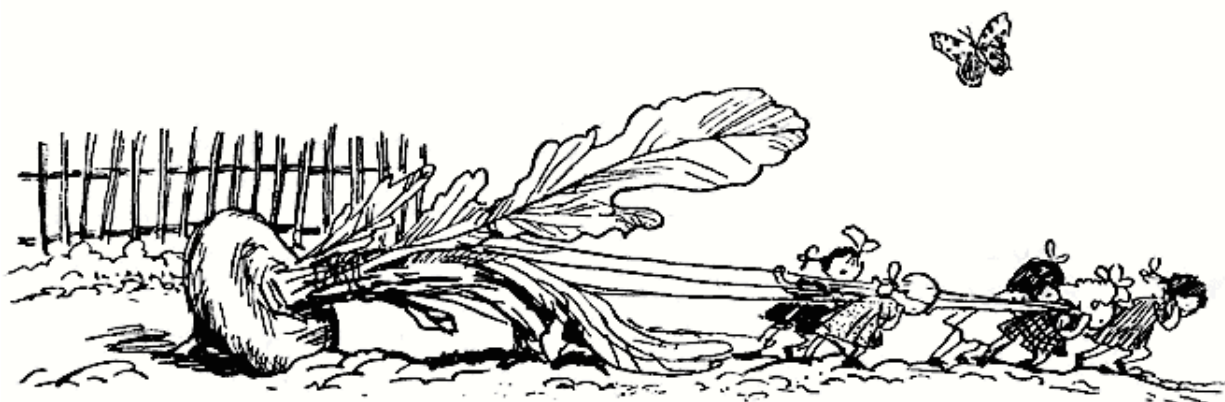

Незнайко любопитно се оглеждаше на всички страни. Чистотата наоколо беше необикновена. Във всички дворове работеха момиченца. Едни от тях подстригваха тревата с ножици, за да не расте над определената височина, други, въоръжени с метли, метяха пътеките, трети усилено изтупваха праха от дългите платчета. С тези платчета в Зеления град постилаха не само подовете на къщите, но дори тротоарите на улиците. Наистина някои стопанки много се страхуваха

да не би минувачите да изцапат техните платчета, затова заставаха наблизко и предупреждаваха да не се стъпва по тях или ако някой непременно иска да направи това, то предварително да избърше краката си. В много дворове също бяха постлани пътечки, а по стените на къщите дори отвън бяха накачени пъстри, красиви килими.

В Зеления град имаше водопровод, направен от тръстикови стебла. Както е известно, стеблата на тръстиката отвътре са кухи и водата може да тече по тях като по тръби. Тези тръби бяха прокарани по дължината на всяка улица, но те не бяха сложени, както някой може да си помисли, направо на земята, а бяха прикрепени на известна височина върху дървени стълбчета. Ето защо тръбите не гниеха и можеха да служат дълго време, макар да изискваха постоянно наблюдение и ремонт, за да се избегне изтичането на водата. От главната тръба, която минаваше по улицата, имаше разклонения за всяка къща. Освен това пред всяка къща имаше фонтан. Това беше много красиво и полезно, тъй като водата от фонтаните се използваше за напояване на зеленчуковите градини. Всеки двор имаше своя зеленчукова градина, където растяха репички, цвекло, моркови и различни други зеленчуци.

В един двор Незнайко видя как момиченцата берат зеленчука. Те разкопаваха земята около ряпата или моркова, завързваха ги с връв, после хващаха връвта и дърпаха с всичка сила. Ряпата или морковът излизаха ведно с корена и момиченцата с вик и смях ги повличаха с връвта към къщи.

— Защо във вашия град има само момичета, а няма нито едно момче? — учудено попита Незнайко.

— Да, в нашия град останаха само момичета, защото момчетата се заселиха на плажа. Там си имат свой град, който се нарича Градът на хвърчилата.

— Защо са се заселили на плажа? — запита Незнайко.

— Защото там им е по-удобно. Те обичат по цял ден да се пекат на слънце и да се къпят, а през зимата, когато реката се покрие с лед, се пързаят с кънки. Те искат да живеят на плажа още и затова, защото през пролетта реката приижда и залива целия град.

— Че какво хубаво има в това?

— И аз мисля, че няма нищо хубаво — каза Снежинка, — но ето че на нашите момчета това се харесва. Те карат лодки. Когато придойде водата, те карат лодки и се спасяват един друг от наводнението. Обичат твърде много различните приключения.

— И аз обичам приключенията — рече Незнайко. — Може ли да се запозная с вашите момчета?

— Не може — каза Снежинка. — Първо, до Града на хвърчилата трябва да се върви цял час, защото плажът е далече надолу по реката, второ, нищо хубаво няма да научите от тях и трето, ние сме сърдити с тях.

— За какво сте сърдити? — попита Незнайко.

— Знаете ли какво направиха? — каза Синеочка. — През зимата ни поканиха на новогодишна елха. Казаха ни, че ще има музика и танци, а когато отидохме, знаете ли какво бяха измислили?... Започнаха да ни замерват със снежни топки.

— Е, и какво стана? — попита Незнайко.

— Е, и ние престанахме да дружим с тях. Оттогава никой не ходи там.

— А те идват ли при вас?

— И те не идват при нас. На първо време някои момчета продължаваха да идват при нас, но никой не искаше да играе с тях. Тогава те започнаха от скука да правят пакости: ту стъкла строят, ту ограда счупят — каза Снежинка.

— А после изпратиха при нас едно момче на име Клечо — рече Синеочка. — Веднъж...

— Да — подхвана Снежинка. — Този Клечо дойде при нас и ни наприказва, че уж иска да дружи с нас, че и самият той не обичал момчетата, защото са пакостници. Ние му разрешихме да живее в

нашия град и знаете ли какво направи той в края на краищата? Една нощ избяга от къщи и почна да върши всевъзможни безобразия. Подпря с дърво вратата на една къща отвън, та на сутринта да не могат да я отворят отвътре, на друга къща над вратата закачи един пън, за да удря по главата този, който излиза, пред вратата на трета къща опъна въже, за да се спъва и да пада всеки, на четвърта къща развали комина, на пета — строши стъклата...

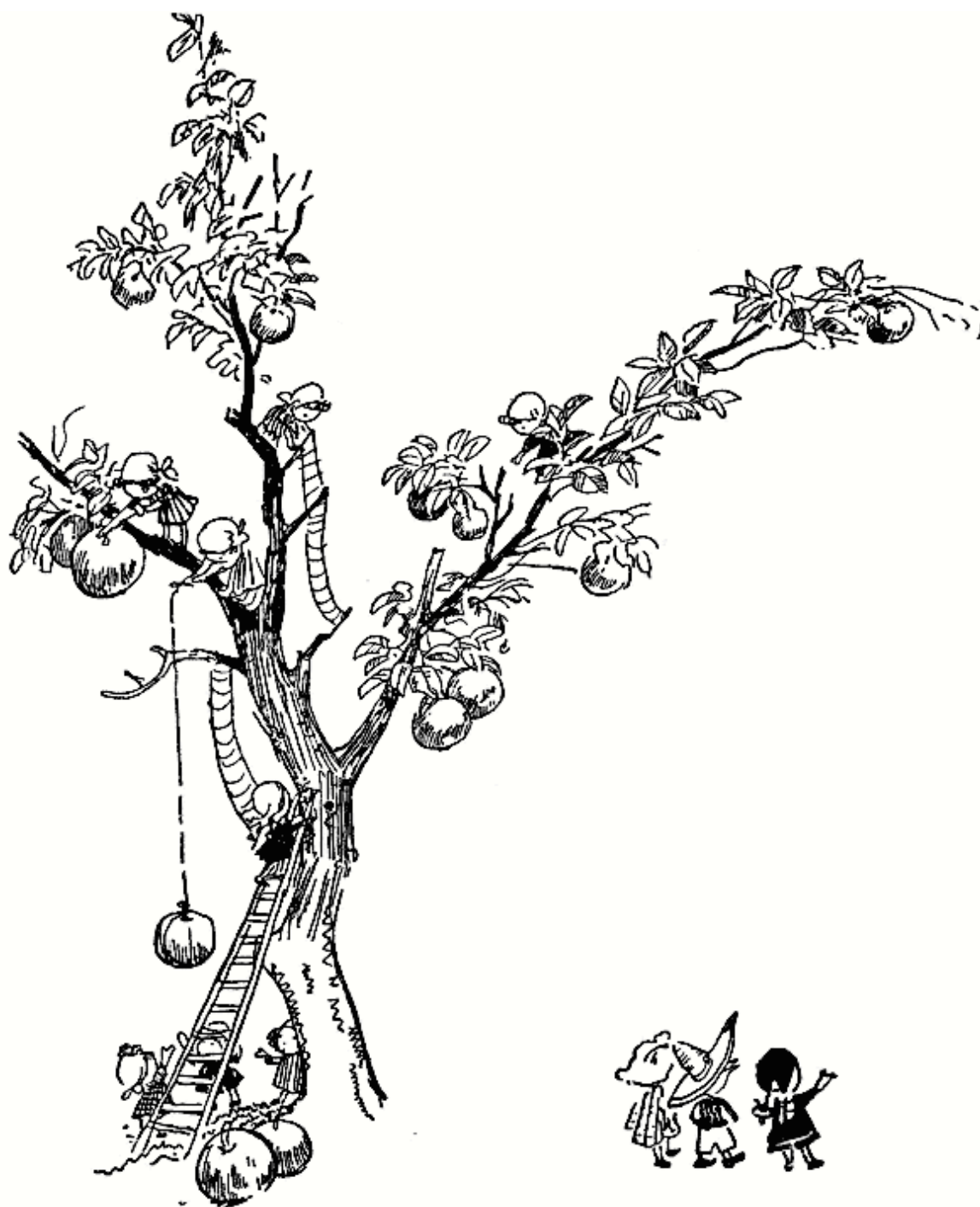
Незнайко се заливаше от смях, като слушаше тази история.

— Смейте се вие — забеляза Синеочка, — а колко момичета си разбиха носовете! Едно момиче се покатери да поправя комина, падна от покрива и едва не си счупи крака.

— Аз съвсем не се смея на момичетата, а на тоя Клечо — отвърна Незнайко.

— Не трябва да му се смее човек, а хубавичко да го накаже, за да не прави повече така — рече Снежинка.

В това време те минаваха покрай едно ябълково дърво, което растеше сред улицата. Клоните на ябълковото дърво бяха отрупани с червени, зрели ябълки. Долу на ябълката беше подпряна висока дървена стълба, която стигаше едва до средата на огромното стебло. По-нагоре следваше въжена стълба, вързана за първия клон на дървото. На този клон имаше две момиченца. Едното момиченце внимателно режеше с трион дръжката на една ябълка, а другото грижливо поддържаше първото, за да не падне.

— По-предпазливо вървете тук — предупреди Синеочка Незнайко. — От дървото може да падне някоя ябълка и да ви убие.

— Мене не може да убие — похвали се Незнайко. — Моята глава е здрава.

— Момчетата си въобразяват, че само те са смели, но момичетата съвсем не са по-страхливи от тях. Виждате ли на каква височина са се

изкачили.

— Момчетата пък летят с балони, карат автомобили — отговори Незнайко.

— Голяма работа! — каза Снежинка. — Много от нашите момичета също могат да карат автомобил.

— Нима имате автомобил?

— Имаме. Само че се развали. Ние се мъчихме, мъчихме, но не можахме да го поправим. Може би вие ще ни помогнете да поправим автомобила?

— Ще ви помогна, ще ви помогна — отвърна Незнайко. — Аз разбирам малко от тази работа. Когато Винтчо и Болтчо излязат от болницата, ще им кажа как и те ще го поправят.

— Това ще бъде чудесно! — заръкопляска Снежинка.

В този момент Незнайко видя едно чудо на природата, каквото никога в живота си не беше виждал. Посред улицата лежах огромни зелени кълба, големи колкото една двуетажна къща, а може би дори още по-големи.

— Какви са тези балони? — попита учудено Незнайко.

Снежинка и Синеочка се засмяха.

— Това са дини — казаха те. — Нима никога не сте виждали дини?

— Никога — призна си Незнайко. — У нас не растат дини. За какво служат те?

Снежинка прихна да се смее:

— Момче, а не знае за какво служат дините! Остава да попитате за какво служат ябълките и крушите.

— Ядат ли се? — учуди се Незнайко. — Такава грамада за цяла година не може се изяде.

— Ние не ги ядем — отговори Синеочка. — Ние добиваме от тях сладък сок, значи сироп. Ако се пробие дупка, отдолу на динята, от нея

започва да тече сладък сок. От една диня може да се получат няколко бъчви сироп.

— Кой е измислил саденето на дини? — попита Незнайко.

— Имаме си едно много умно момиче. Казва се Сламка — отвърна Синеочка. — То много обича да сее различни растения и да получава нови сортове. Преди у нас нямаше дини, но някой беше казал на Сламка, че видял в гората диви дини. Веднъж през есента Сламка организира експедиция в гората и успя да намери диви дини на една горска полянка. Експедицията се завърна със семена от диви дини и през пролетта Сламка ги пося. Дините станаха големи, но излязоха кисели. Сламка работи, без да скръства ръце, и опита сока на всички дини. Тя можа да намери диня с не много кисел сок. На другата година пося семена от тази диня. Този път дините не бяха — толкова кисели и между тях имаше някои дори малко сладки. Сламка избра най-сладката диня и на следната година пося семена от нея. Тя прави така няколко години поред и успя да получи сладки като мед дини.

— Сега всички хвалят Сламка, а преди я ругаеха, ех, как я ругаеха! — каза Снежинка.

— Защо я ругаеха? — учуди се Незнайко.

— Никой не вярваше, че от такъв киселоч може да излезе нещо свястно. Освен това дините растяха из целия град, на всяка стъпка и пречеха на движението. Често дините връзваха край стената на някоя къща. Докато динята е малка, все пак може да се търпи, но тя порастваше, натискаше стената и почваше да я руши. На едно място дори заради една диня рухна цяла къща. Някои момичета искаха да забранят на Сламка да сее дини, но други се застъпваха за нея и почнаха да ѝ помагат.

В това време нашите пътешественици стигнаха брега на реката.

— А това е Динената река — каза Снежинка. — Виждате ли колко много дини растат тук?

През реката се минаваше по тясно мостче, прилично на дълго платче, опънато от единия бряг на реката до другия. То беше направено от някаква дебела и здрава материя.

— Този мост е направен от нашите момичета — отбеляза Синеочка. — Плетохме го цял месец от стеблата на лена, а после момчетата ни помогнаха да го опънем над водата.

— Ах, колко интересно беше! — подхвана Снежинка. — Едно момче падна в реката и без малко не се удави, но го измъкнахме от водата.

Синеочка стъпи на моста и тръгна по него. Незнайко също смело стъпи на моста, но веднага се спря, тъй като почувствува, че мостът се клати под краката му.

— Какво се спряхте там? — попита Снежинка. — Страх ли ви е?

— Съвсем не ме е страх. Просто мостът е много смешен.

Незнайко се наведе и почна да се хваща с две ръце за моста. При това той се кискаше, за да покаже, че съвсем не го е страх.

Снежинка хвана Незнайко за едната ръка, Синеочка за другата и двете го преведоха през моста. Момичетата разбраха, че Незнайко се страхува, но не взеха да му се присмиват, защото знаеха, че момчетата мразят да им се присмиват. Като преминаха на другия бряг, нашите пътешественици тръгнаха по улицата и скоро се намериха пред една бяла къщичка със зелен покрив.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА В БОЛНИЦАТА

Снежинка се спря пред вратата и дръпна връвта на звънеца. Чу се звън: „Дзин-дзин!“ Вратата се отвори. На прага се появи болногледачка в бяла престилка и с бяла забрадка, изпод която се показваха златисти къдри.

— Ах, майчице — извика тя и изплашено плесна ръце, — още един болен довели! Няма вече къде да ги турим, честна дума! И откъде ги вземате? Цяла година болницата стоеше празна — никой не искаше да се лекува, — а днес — вече петнадесетият болен.

— Само че това момче не е болно — отговори Снежинка. — То идва да посети другарите си.

— А, щом е така, влизайте.

Момиченцата и Незнайко влязоха в лекарския кабинет. Доктор Пчелица седеше на масата и пишеше нещо. Пред нея имаше цял куп болнични карти, в които се записват болестите на болните. Като видя Снежинка и Синеочка, тя каза:

— Сигурно сте дошли да видите болните? Не бива, не бива! Вие забравяте, че на болните е нужно спокойствие. А вие, Синеочке, имате вече и мушамичка на челото. Поздравявам ви. Аз ви предсказвах това.

Много добре зная, че щом в къщи влезе макар и едно момче, само синини и буци можеш да очакваш.

— Ние нямаме никакво желание да видим болните — отговори Снежинка. — Ето това момче иска да види болните, то е техен другар.

— На това момче аз заповядах да лежи в леглото, а то е станало без позволенията на лекаря и както виждам, е започнало вече да се бие. Не мога да го пусна. Болницата не е място за побоища.

— Аз няма вече да се бия — обади се Незнайко.

— Не, не! — извика строго Пчелица и почука с дървената си слушалка по масата. — Момчетата винаги казват „няма вече“, а после пак се бият.

Смятайки разговора си с Незнайко за приключен, Пчелица се обърна към Синеочка:

— Я ми покажи челото си, миличка.

Тя отлепи мушамичката и почна да разглежда челото на Синеочка.

— Мушамичката не ви е нужна вече — каза Пчелица, като привърши прегледа. — Елате с мене, миличка, ще нагреем челото ви на синя лампа и синината ще изчезне.

Тя излезе заедно със Синеочка от стаята. Незнайко видя на закачалката една бяла престилка и бяла шапчица. Без да му мисли много, той облече престилката, нахлузи шапчицата на главата си, после сложи на носа си очилата, които Пчелица бе оставила на масата, и като грабна дървената слушалка, излезе от стаята. Снежинка гледаше Незнайко с възторг, изненадана от неговата смелост и съобразителност.

Незнайко премина коридора, отвори една врата и се намери в болничната зала, където лежаха неговите другари дребосъчета. Той се приближи до първото легло и видя, че там лежи Мърморко. Лицето на Мърморко бе мрачно и недовошно.

— Как се чувствувате? — попита Незнайко, като се мъчеше да говори с променен глас.

— Прекрасно — отвърна Мърморко и направи такава гримаса, сякаш се готвеше да умре след пет минути.

— Изправете се — заповяда Незнайко.

Мърморко неохотно се приповдигна и седна в леглото, като гледаше с тъп поглед право пред себе си. Незнайко допря дървената слушалка до гърдите му и каза:

— Дишайте!

— На какво прилича това! — измърмори Мърморко. — Ту станете, ту легнете, ту дишайте, ту не дишайте!

Незнайко го чулна по главата със слушалката и каза:

— Ти никак не си се променил, Мърморко. Мърмориш както винаги.

Мърморко учудено го погледна:

— Незнайко!

— Тихо! — изсъска му Незнайко.

— Слушай, Незнайко, избави ме оттук — зашепна Мърморко. — Аз съм напълно здрав, честна дума! Бях си ударил коляното, но то вече почти не ме боли, а ме държат на легло и не ми дават дрехите. Не мога повече да търпя! Искам да изляза. Разбираш ли?

Мърморко хвана Незнайко за ръкава и не искаше да го пусне.

— Добре — отговори Незнайко. — Потърпи малко. Аз ще измисля нещо. Само ми обещавай, че сега ще ме слушаш и ако момичетата питат кой е измислил балона, ще кажеш, че съм аз.

— Добре, добре — закима Мърморко с глава. — В тебе ми е надеждата!

— Можеш да бъдеш спокоен — обнадежди го Незнайко.

Той се приближи до съседното легло, на което лежеше доктор Хапчев.

— Миличък, спасявай ме! — зашепна Хапчев. — Разбираш ли какво тегло ми е дошло до главата? През целия си живот съм лекувал другите, а сега мене лекуват!

— И ти ли не си болен?

— Какъв ти болен! На рамото си имам малко ожулено и под носа си — одраскано. Заради това няма никаква нужда да лежа в болница.

— Тогава защо те държат тук?

— Ех, разбираш ли, болницата им е празна, няма кого да лекуват, а на тях им се иска да се грижат за някого. Нали са момичета! А пък как лекуват! Пфу! Отвън поставят медени мушамички и вътрешно дават мед. Това е неправилно: отвън трябва йод, а вътрешно — рициново масло. Не съм съгласен аз с това лекуване!

— И аз не съм съгласен — заяви от съседното легло Дано. — Да се ходи не бива, да се тича не бива, на гоненица не бива да се играе, на прескочикобила — също. Да се пее дори не бива. На всички ни взеха дрехите и ни дадоха по една носна кърпа. Лежи и се секни — това е единственото ти развлечение.

— Защо тогава сте дошли в болницата?

— Вчера се изтърсихме от коша край града и легнахме да спим. На разсъмване ни събудиха едни момичета и ни казват: „От къде сте, момчета?“ „Ние — казваме им — летяхме с балон и паднахме.“ „Ах, вие сте паднали! Ах, трябва да ви лекуваме! Ах, да вървим в болницата!“ И тръгнахме.

— Значи никой не е болен? — попита Незнайко.

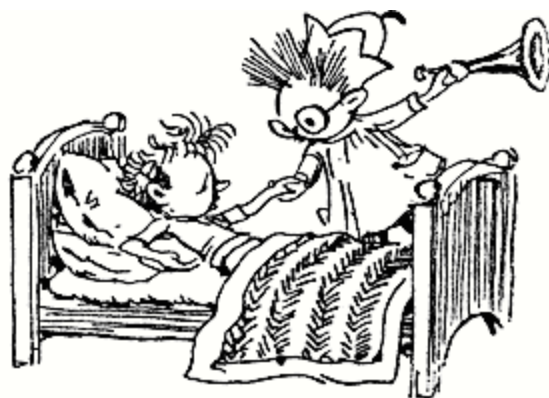
— Не, само Патронко е болен.

Незнайко се приближи до Патронко:

— Ти какво имаш?

— Навехнах си крака. Не мога да стъпя. Но не това ме тревожи. Рунтавко изчезна, разбираш ли? Ако си ми приятел, моля ти се, потърси Рунтавко. Той навярно е тук някъде. Но нали не мога да мръдна.

— Добре — каза Незнайко. — Ще намеря твоя Рунтавко, но ти казвай на всички, че аз съм измислил балона.

Незнайко обиколи всички момчета и ги предупреди да казват, че той е измислил балона. Най-последно той се върна в лекарския кабинет. Снежинка го очакваше с нетърпение.

— Е, как се чувствуват болните? — попита тя.

— Какви ти болни! — махна с ръка Незнайко. — Само Патронко е малко болен.

— Значи скоро ще ги изпишат? — зарадва се Снежинка. — Знаете ли какво мисля? По случай оздравяването на болните ще устроим бал. Ех, че ще бъде весело!

— Май че не се готвят да ги изписват — отговори Незнайко.

В това време Пчелица и Синеочка се върнаха.

— Защо сте облекли престилката? Какъв е този произвол? — нахвърли се Пчелица върху Незнайко.

— Никакъв произвол няма — отговори Незнайко. — Просто ходих на разузнаване.

— И какво показва вашето разузнаване? — насмешливо попита Пчелица.

— Разузнаването показва, че всички болни с изключение на един са здрави и могат вече да се изпишат.

— Не, не! — изплашено заговори Пчелица. — Представяте ли си какво ще стане, ако изпишем наведнъж четиринайсет момчета? Ще обърнат целия град наопаки! Нито едно здраво стъкло няма да остане, всички ще ходят със синини и буци. За да предотвратим опасността от синините, трябва да задържим момчетата в болницата.

— Не е ли възможно да се изписват постепенно — каза Синеочка. — Поне по едно момче на ден.

— По едно е малко, поне по две — рече Снежинка. — Ние искаме по-скоро да уредим бал по случай оздравяването им.

— Добре тогава — съгласи се Пчелица. — Ще направим списък и от утре ще изписваме по един болен.

Снежинка изръкопляска и се спусна да прегърне Пчелица.

— Не, по двама, миличка, по двама! Толкова много ми се иска да бъдат изписани. Пък нали и вие искате да отидете на бал. Вие така прекрасно танцувате!

— Е, добре, по двама — смекчи се Пчелица. — Ще започнем с изписването на най-мирните. Вие трябва да ни помогнете — обърна се тя към Незнайко. — Кой от тях е най-мирен?

— Че те всички са мирни! — извика Незнайко.

— Виж, това никога не мога да повярвам. Мирни момчета няма. Трябва да се измисли някаква работа за тях, за да се увлекат в нея и да забравят лудориите.

— Тогава хайде да изпишем най-напред тези майстори — Винтчо и Болтчо. Те веднага биха могли да се заемат с поправката на автомобила — каза Синеочка.

— Добра идея — съгласи се Пчелица. — Ще почнем тогава с Винтчо и Болтчо.

Тя записа имената им на една книжка.

— След тях аз бих искала да изпиша Мърморко — каза Пчелица. — Той е просто нетърпим! Постоянно мърмори и не дава спокойствие на никого.

— Не, не е нужно — възрази Незнайко. — Вие по-добре го подръжете в болницата, за да отвикне да мърмори.

— Тогава може да изпишем Хапчев. Той е недоволен от болницата ни и постоянно критикува нашите методи за лечение. Много неспокоен пациент! Аз нямам нищо против да се избавя от него.

— Не, Хапчев също не бива да изписвате — отвърна Незнайко. — Той цял живот лекува другите, нека сега и него да полекуват. По-добре да изпишете Палитро. Той е добър художник и за него веднага ще се намери работа. Мой ученик е. Аз съм го научил да рисува.

— Нали, миличка? — помоли се Снежинка. — Не може ли днес да изпишете Палитро? Аз ще го помоля да нарисува моя портрет.

— И Гусльо — прибави Незнайко. — Той също е мой ученик. Аз го научих да свири на флейта.

Снежинка отново се спусна да прегръща Пчелица.

— Да изпишем тогава и Гусльо! Моля ви се!

— Е добре, за тях ще направим изключение — отстъпи Пчелица. — Ала останалите ще изписваме поред.

Най-после списъкът бе съставен. Пчелица заповяда да дадат от гардеробната дрехите на Палитро и Гуслио. След няколко минути и двамата, сияейки от радост, влязоха в кабинета ѝ.

— Изписваме ви — каза им Пчелица. — Постарайте се да се държите добре, иначе пак ще ви върнем в болницата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА КОНЦЕРТ

Из целия град се разнесе вестта за знаменития пътешественик Незнайко и неговите другари, които били попаднали в болницата. Вранка и Дебеланка неуморно тичаха от къща в къща и разказваха новината на другарките си. Тези другарки на свой ред я разказваха на други свои другарки, те — на трети, и скоро цялото градско население се отправи като по команда към болницата. Всяко момиченце искаше да помогне с нещо на пострадалите момченца. Те мъкнеха със себе си всевъзможни неща. Едни носеха вкусни баници, други — сладко, трети — вкусен мармалад или компот.

За половин час момиченцата задръстиха болничната улица. Разбира се, в болницата не можеха да пуснат толкова множество. Пчелица излезе на входа и каза, че болните нямат нужда от нищо, затова всички трябва да се разотидат по домовете си и да не вдигат шум под прозорците. Момиченцата обаче не искаха да си отидат. По някакво чудо те узнаха, че главатарят на момчетата на име Незнайко трябва да излезе от болницата с другарите си Палитро и Гусльо.

Наложи се Пчелица още веднъж да заяви, че Незнайко няма да излезе дотогава, докато всички не се разотидат. Ала вместо по домовете си, момиченцата отидоха при другарките си, които живееха

на Болничната улица. Когато Незнайко, Палитро и Гусльо, придружени от Снежинка и Синеочка, излязоха на улицата, видяха, че от всички прозорци надничат едва ли не по десетина момиченца. Незнайко бе много поласкан от това внимание. До неговия слух долитаха гласове:

— Кажете, кажете, кой от тях е знаменитият Незнайко?

— Незнайко е оня там, с жълтите панталони.

— Този с големите уши ли? Никога не бих казала, че това е Незнайко. Той изглежда доста глупав на вид.

— Не, точно той е! Изглежда наистина малко глупав, но очите му са много умни.

Едно момиченце от втория етаж на една ъглова къща, като видя Незнайко, взе да маха ръце и да вика с тънък, писклив глас:

— Незнайко! Незнайко! Ура!

То се навеждаше безстрашно навън и в края на краищата едва не падна от прозореца. Добре, че другите момиченца успяха да го хванат за краката и да го вмъкнат обратно.

— Ох, какъв срам! Този Незнайко може да си въобрази кой знае какво! — рече едно момиченце със строго, слабо лице и остра

брадичка.

— Имате право, Лястовичке — отговори ѝ друго момиченце с повдигната горна устна, изпод която блестяха бели зъбки: — В никой случай не бива да се показва на момчетата, че ги гледат. Когато се убедят, че никой не обръща внимание на лудориите им, те сами престават да лудуват.

— Точно това казвам и аз, Писанке — подхвана Лястовичка. — Момчетата трябва да се презират. Когато видят, че са презирани, те няма да смеят да ни закачат.

Лястовичка и Писанка шушукаха-шушукаха, дрънкаха-дрънкаха, докато не проглушиха ушите на всички, че трябва да се отнасят с презрение към долетелите с балона момчета. Всички момиченца се наговориха да не им обръщат внимание и ако ги срещнат на улицата, то още отдалеч да се връщат обратно или да минават на другата страна.

Ала от това решение нищо не излезе. Кой знае по какво чудо всички научиха, че Палитро е художник, а Гусльо — прекрасен музикант, който умее да свири на флейта. Всички, разбира се, искаха по-скоро да чуят как свири той, понеже в Зеления град свиреха само на арфа, а флейта никой никога не бе чувал. Мнозина дори не знаеха, че съществува такъв инструмент.

Скоро момиченцата научиха, че Палитро и Гусльо са се настанили на Ябълковия площад, в къщата, в която живееше момиченцето Копченце със своите другарки. На втория етаж на тази къща, под самия покрив, имаше широка стая с голям светъл прозорец, заемащ цялата стена. Тази стая се хареса на Палитро, защото бе много светла, и те с Гусльо решиха да се настанят в нея.

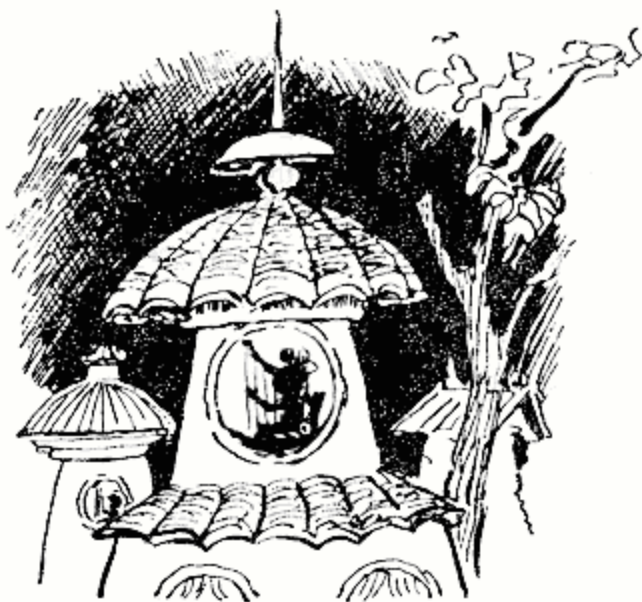
Прозорецът на тази стая гледаше право към Ябълковия площад. И ето че надвечер Ябълковият площад, по който по-рано не се забелязваше голямо движение, изведнъж се изпълни с момиченца. Те се разхождаха две по две, хванати за ръце, и скритом поглеждаха към осветения прозорец на втория етаж. Разбира се, те правеха това, не за да видят Палитро или Гусльо, а просто от нетърпение: всички искаха по-скоро да чуят флейтата.

От време на време на отворения прозорец се мяркаше ту грижливо вчесаната глава на Гусльо, ту рошавата прическа на Палитро. След това главите престанаха да се мяркат и момиченцата

видяха Палитро, който се бе облегал на прозореца и гледаше замечтано в далечината. После на прозореца се показа и Гусльо. Двамата почнаха да разговарят за нещо, като поглеждаха встрани и размахваха ръце. След това се наведоха от прозореца и взеха да гледат надолу. Накрая и двамата плюха по веднъж от втория етаж и изчезнаха от прозореца.

По всичко изглеждаше, че нищо интересно вече няма да се случи, но момиченцата и не мислеха да се разотиват. И точно тогава от прозореца се разляха нежните като ромон на поточе звуци на флейтата. Те се носеха ту равномерно, тъй както се носят една след друга вълните, ту игриво подскачаха и се премятаха във въздуха, като се гонеха и сблъскваха помежду си. Всички се развеселиха. Звуците на флейтата сякаш ги дърпаха за ръцете и краката, у всички неволно се появи желание да затанцуват.

Прозорците на къщите се разтвориха безшумно. Движението на площада се прекрати. Всички замряха на място, стараейки се да не пропуснат нито един звук.

Най-последно флейтата замлъкна, но тогава от прозорците на срещуположната къща се разнесоха звуци на арфа. Арфата се опитваше да повтори новата, неизвестна дотогава мелодия. Нечии пръсти неуверено дърпаха струните. Мелодията, която почна отначало доста смело, постепенно отслабна, най-сетне съвсем замря, но в този момент флейтата ѝ дойде на помощ, като подхвана продължението. Арфата се съживи, зазвуча по-уверено. Към нея от съседната къща се присъедини друга, после трета. Музиката стана по-силна и по-весела.

Незнайко, който бе притичал с боите и с четката, за да ги даде на Палитро, видя на площада пред къщата необикновено зрелище.

Целият площад беше задръстен от момиченца, които слушаха този прекрасен концерт. Незнайко също се заслуша и дори заподскача на един крак, но като видя, че никой не обръща внимание на неговия танц, махна с ръка и изчезна във входа на къщата.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА ПОХОДЪТ НА ВИНТЧО И БОЛТЧО В ГРАДА НА ХВЪРЧИЛАТА

*Сутрин раничко станете,
ведрината проведете,
Бодро ти деня почни,
работи, не се лени!*

Винтчо и Болтчо пееха песничката за ведрината, която поетът Цветец беше съчинил.

Беше ранна утрин, всички в Зеления град още спяха, а Винтчо и Болтчо вече крачеха по улиците и пееха, като едновременно с това правеха своята утринна гимнастика. Тъй като от предния ден знаеха, че сутринта трябва да ги изпишат от болницата, за да поправят автомобила, те се събудиха още преди разсъмване и почнаха да настояват да ги изпишат веднага. Пчелица, която повече от всичко на света се страхуваше от шума, заповяда бърже да им дадат дрехите.

Дочули още веднъж звуците на песента, много момиченца се събудиха и занадничаха от прозорците; някои дори излязоха на улицата.

— Ей, момичета, къде ви е гаражът? — извика Винтчо.

— Вървете, аз ще ви го покажа — предложи едно момиченце с червена шапчица и синьо палто с пухкава яка, направена от тъмнокафява гъсеница.

— Добре, казвай, накъде да вървим, надясно или наляво? — попита Винтчо.

— Надясно — отговори момиченцето, като разглеждаше любопитно кожените им куртки.

— Надяс-но! Ходом марш! — изкомандува Винтчо, обърна се и закричи по улицата. — Раз-два! Раз-два!

Болтчо вървеше в крак след него. Момиченцето подтичваше отзад, едва успявайки да ги догони.

Винтчо и Болтчо така се засилиха, че отминаха търсената вратичка.

— Стойте, стойте — завика момиченцето. — Отминахте.

— Кръ-гом! — изкомандува Винтчо.

Двамата се обърнаха и се върнаха назад до портичката. Момиченцето отвори малката вратичка и тримата влязоха в двора. Близо до къщата имаше покрит с керемиди плевник.

— Ама че гараж! Това е обикновен плевник, а не гараж — измърмори Болтчо, като отваряше широката двукрила врата.

Винтчо надникна в плевника и видя автомобила.

Към гаража се приближиха още няколко момиченца.

— Тук е тъмно — каза Винтчо. — Хайде да изкараме автомобила навън.

— Но той не може да върви, нали е развален — отговориха момиченцата.

— Нищо, ние с ръце ще го изтикаме. Хайде, бутайте отзад. Хайде, едно! Две!

Автомобилът заскърца. С шум и скрибуцане го изкараха от гаража.

Винтчо и Болтчо моментално се пъкнаха под автомобила. Момиченцата стояха наоколо и смутено надничаха под колелата.

— Охо-о! — чуваше се постоянно изпод колата. — Баката се е повредила! Охо-о! Гайка няма. Охо-о! Тръбата за подаване на сиропа е спукана!

Най-после те се измъкнаха изпод колелата.

— Хайде дайте тук френски ключ, клещи, чук, поялник — каза Винтчо на момиченцата.

— Че ние нямаме такива неща.

— Как така нямате? Какво имате тогава?

— Имаме трион. И брадва.

— Ех, че сте! С брадва не се поправя автомобил. Има ли някъде тук наблизо момчета?

— Момчета има само в Града на хвърчилата.

— Далече ли е той?

— Един час път пешком.

— За вас може да е час, а ние ще стигнем по-бърже. Казвайте, накъде да вървим?

— Ето, ще тръгнете надясно по улицата и ще вървите все направо. После пътят върви през полето, ще тръгнете по него и ще стигнете право в Града на хвърчилата.

— Ясно — отговори Винтчо. — Хайде, ходом марш!... Стой! — тутакси изкомандува той. — Момчета, вие намерете някакви парцали

и докато се върнем, изтрийте хубавичко автомобила. Машината, братчета, изисква грижи!

— Добре — съгласиха се момиченцата.

— Е, сега ходом марш!

Двамата закрачиха към улицата. Когато завиха надясно, Винтчо изкомандува:

— Песен!

И нашите приятели запяха колкото им глас държи:

*Тръгнахме на път далечен
със другаря си сърдечен.
Ний вървахме през полята,
радвахме се на цветята.
Но на жаба връхлетяхме
и към къщи полетяхме.
Дотичахме аз и той
и викнахме „ой“!*

Когато свършиха тази песен, започнаха друга, после трета, четвърта...

Скоро излязоха вън от града и тръгнаха по полето. Не се беше минало дори час, когато в далечината се показа Градът на хвърчилата.

Точно в този момент Винтчо и Болтчо забелязаха един спрян сред пътя автомобил. Като го наближиха повече, те видяха, че под автомобила има момченце. Главата и гърдите му бяха целите скрити под каросерията, а навън стърчаха само краката му, обути в черни, омазнени панталони.

— Ей, братче, потиш ли се? — извика му Болтчо.

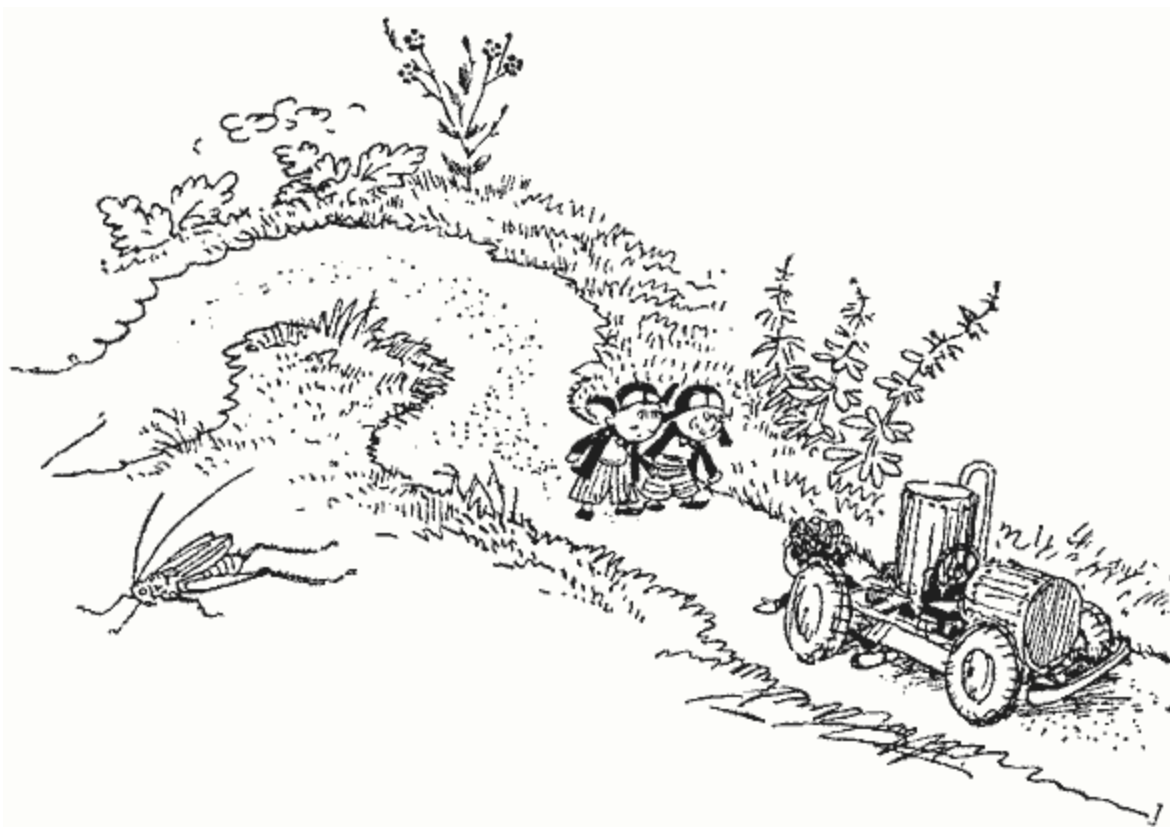
Момченцето измъкна изпод автомобила къдравата си чернокоса глава:

— Както виждаш, потя се под автомобила.

— Какво е станало?

— Спря, дявол да го вземе. Тръбата за сиропа ли е повредена, или дозирането на газа е нарушено, не зная. Не мога да намеря причината.

Дребосъчето излезе навън и сърдито ритна с крак колелото.

То беше облечено с черна куртка, която, както и панталоните му, беше до такава степен измазнена, че изглеждаше като направена от кожа. Ясно, че на нещастния шофьор бе отредено не толкова да кара

автомобила си, колкото да лежи под него, търсейки най-различни нередности, което впрочем често ставаше с мнозина от притежателите на газирани автомобили.

Винтчо се завъртя около автомобила, прегледа мотора и като не намери причината, пъкна се под автомобила. Той бутна тук-там, измъкна се отново и се спря, като се почесваше замислено по врата. След него под автомобила се пъкна Болтчо, после отново собственикът на автомобила. Така те ту се пъхаха един след друг, ту стояха, като гледаха в недоумение колата и се почесваха по врата.

Най-после Винтчо успя да намери причината за спирането на мотора и той заработи. Шофьорът бе доволен и с благодарност стисна ръцете на Винтчо и Болтчо.

— Благодаря, братчета! Без вас бих се потил тук до вечерта. Къде отивате? Сядайте, ще ви закарам.

Винтчо и Болтчо му разказаха за целта на пътешествието си.

— Френски ключ, клещи и чук аз имам и мога да ви ги дам. Само поялник нямам — рече шофьорът.

— Не може ли да вземем поялник от някого от вашия град?

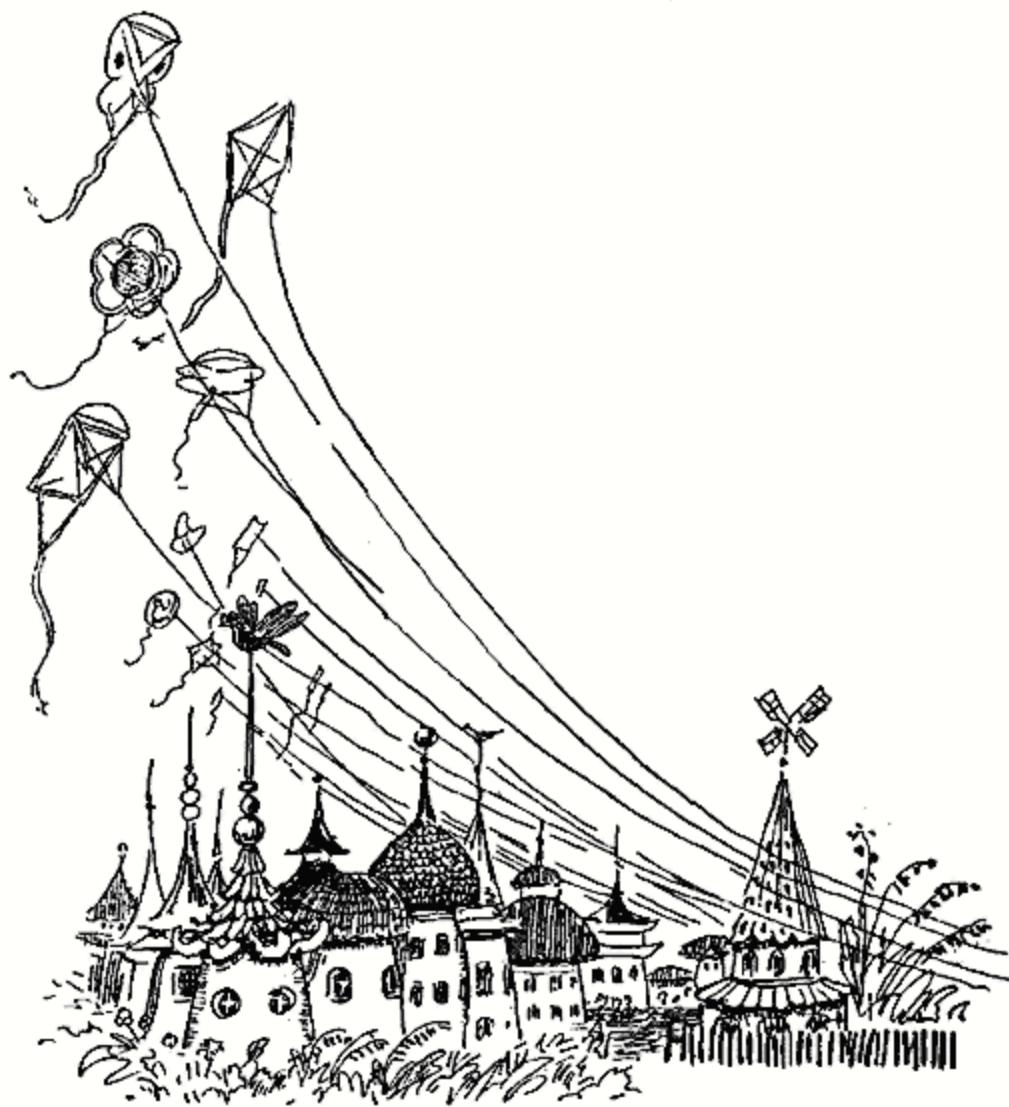
— Защо да не може? Разбира се, че може. Нашият механик Бурмичко има поялник. Ще отидем при него.

Тримата седнаха в автомобила и след няколко минути бяха вече на главната улица в Града на хвърчилата.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА В ГРАДА НА ХВЪРЧИЛАТА

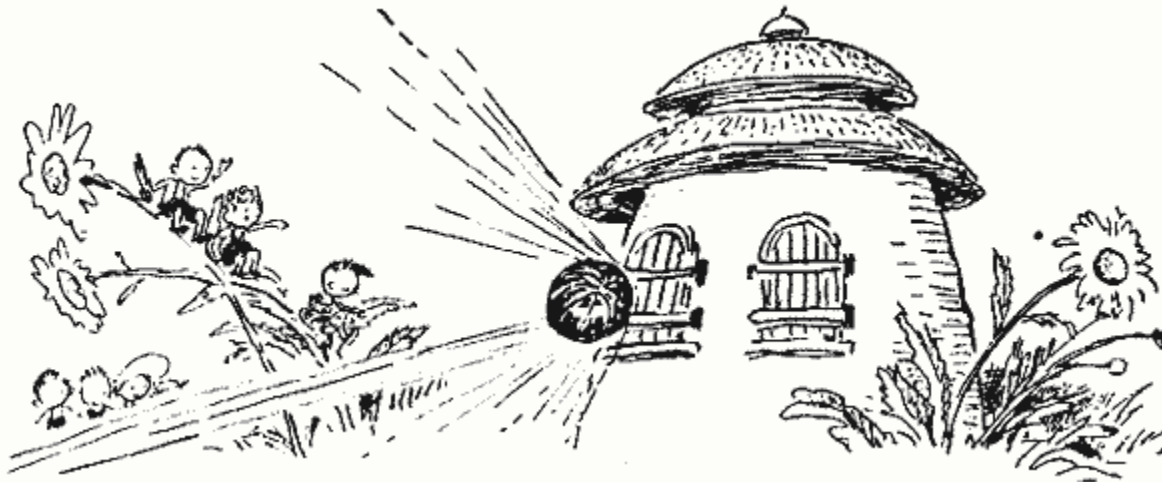
Градът на хвърчила бе разположен на плажа край реката. Тук нямаше дървета, затова улиците не бяха така красиви като улиците на Зеления град. Затова пък навсякъде растяха цветя както в Града на цветята. Къщите тук бяха много красиви. Всеки покрив завършваше с високо острие, украсено отгоре или с дървен петел, който се обръщаше на различни страни в зависимост от посоката на вятъра или с постоянно въртяща се малка вятърна мелница. Много от тези мелници бяха снабдени с дървени плющялки, които непрекъснато трещяха. Над града навсякъде се рееха книжни хвърчила. Пускането на хвърчила бе най-любимото развлечение на жителите, ето защо и градът беше наречен така. Хвърчилата бяха снабдени със специални свирки. Устройството на тези свирки бе много просто: те се правеха от лентичка обикновена хартия, изопната на конец. Тази лентичка трепти от вятъра и издава твърде неприятен трептящ или проточен звук.

Разногласното свирене на хвърчилата се сливаше с трещенето на мелничните плющялки и над града се носеше постоянен шум.

Прозорците на всяка къща бяха снабдени със специални решетовидни капаци. Когато по улиците на града започваше игра на футбол, по която жителите също така много се увличаха, капациите на прозорците се затваряха. Тези усъвършенствувани решетовидни капаци пропускаха в стаите достатъчно светлина и в същото време прекрасно защитаваха стъклата от футболната топка, която, кой знае защо, винаги лети не накъдето трябва, а непременно в прозореца.

Като мина главната улица, автомобилът зави в една странична уличка и спря пред дъсчена порта с малка вратичка. Над портата се издигаше дървено острие, украсено отгоре с блестяща стъклена топка, в която като в огледало се отразяваше наопаки цялата улица заедно с къщите, оградите и спряния пред портата автомобил.

Шофьорът, който, тук му е мястото да го кажем, се наричаше Кравайко, слезе от автомобила, приближи се до вратичката и натисна скритото в оградата бутонче. Вратичката безшумно се отвори:

— Влезте — покани той Винтчо и Болтчо. — Ще ви запозная с Бурмичко. Той е интересна личност. Ще видите.

Тримата приятели влязоха в двора, завиха наляво и се отправиха към къщата. Кравайко изкачи малката каменна стълба, намери едно бутонче в стената и го натисна. Вратата се отвори също така безшумно и нашите приятели се озоваха в една стая. Стаята бе съвсем празна, без никакви мебели освен закачената до едната стена плетена люлка, в която със свити на кравай крака и с дълбоко мушнати в джобовете ръце лежеше едно момченце в син комбинезон.

— Още ли спиш, Бурмичко — поздрави го Кравайко. — Отдавна вече се е съмнало.

— Аз съвсем не спя, а мисля — отговори Бурмичко, като обърна глава към своите гости.

— Запознай се, това са майсторите Винтчо и Болтчо. Трябва им един поялник.

— Здравейте. Седнете, моля ви се — отговори Бурмичко.

Винтчо и Болтчо смутено се огледаха наоколо и не видяха в стаята нищо, на което може да се седне, но Бурмичко протегна ръка и натисна едно бутонче в стената близо до люлката. Изведнъж на срещуположната страна изскочиха три столчета със сгъваеми седалки като столовете в театъра.

Винтчо и Болтчо седнаха.

— Забелязахте ли, че всичко тук е с бутончета? — попита Бурмичко. — Натиснеш едно бутонче — вратата се отваря, натиснеш друго — разтваря се стол, а пък ако ви трябва маса, заповядайте...

Бурмичко натисна друго бутонче. От стената изскочи горната дъска на една маса и без малко не перна по главата седналия на стола Винтчо.

— Нали е много удобно? — попита Бурмичко.

— Изумително! — потвърди Винтчо и се огледа наоколо от страх да не се стовари нещо друго върху главата му.

— Техника до фантастични размери! — похвали се Бурмичко.

— Единственото неудобство е, че не може да се сяда само до стената — рече Кравайко.

— Аз точно това мисля как да направя, че столовете да се местят — отговори изобретателят.

— Може би по-просто ще бъде да се измайсторят обикновени столове? — каза Болтчо.

— Това е чудесна идея! Трябва да се измисли най-прост обикновен стол! — зарадва се Бурмичко. — Та нали всичко гениално е просто. Изглежда, братче, че и ти си механик?

— Механик съм — отвърна Болтчо. — И двамата сме механици.

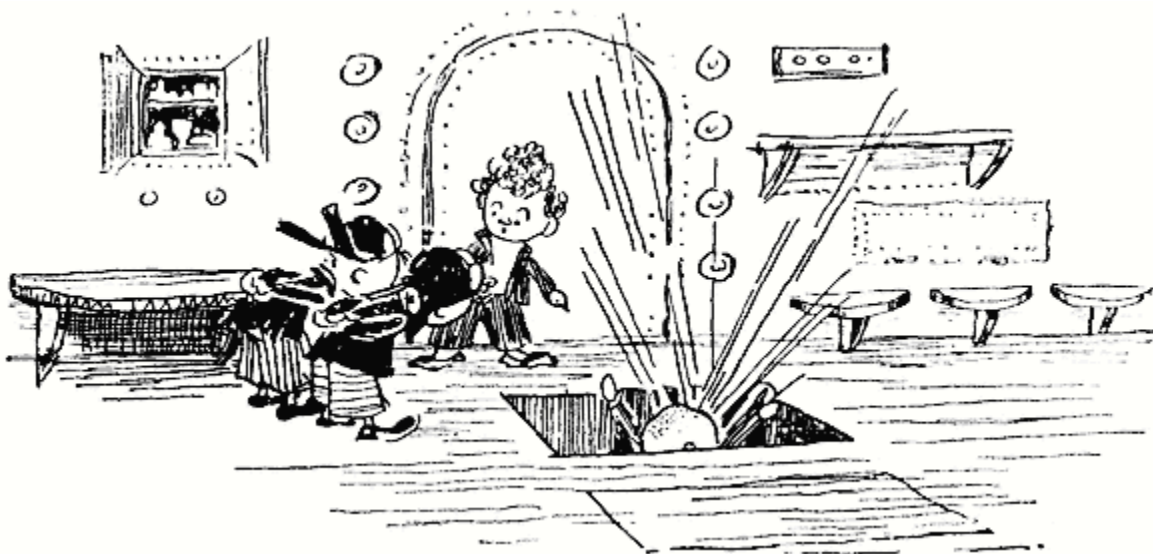
— На вас значи ви трябва поялник?

Бурмичко натисна още едно бутонче и за голяма изненада на зрителите плетената люлка почна да се спуска бавно надолу. Спуска се

дотогава, докато легналият в нея Бурмичко се просна на пода.

— Когато слизате от обикновена плетена люлка, можете да си закачите крака за въжето, да паднете и да си разбиете носа — каза Бурмичко, като ставаше от пода. — В моята механизирана люлка тази опасност, както виждате, е напълно отстранена. Вие спокойно се спускате на земята и след това ставате. По същия начин, когато искате да спите, вие лягате на пода, натискате бутончето и люлката сама ви издига до нужната височина.

Бурмичко почна да обикаля стаята и да натиска разни бутончета, след което се появиха нови маси, столове и лавици, отваряха се вратичките на различни долапи и килерчета. Най-последно той натисна още едно бутонче и подът под него потъна.

— Елате тук! — чу се след минута гласът му от двора.

Приятелите излязоха на двора.

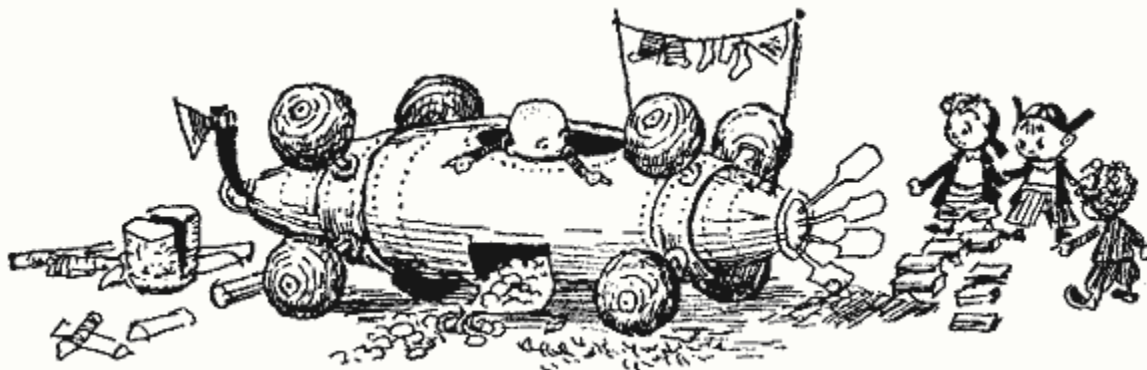
— Това е моят гараж — каза Бурмичко, като заведе Винтчо и Болтчо до един каменен хамбар с широка желязна врата.

Той натисна едно бутонче и вратата започна да се вдига нагоре като завеса на театър. Вътре се намираше някаква чудна кола с множество колелета.

— Това е парен автомобил с осем колела и фъстъчено охлаждане — обясни Бурмичко. — Четирите му колелета са отдолу и четирите — отгоре. Обикновено автомобилът се движи на долните колела; горните колела са направени, в случай че автомобилът се обърне. И осемте

колела са поставени под ъгъл, тоест наклонено, благодарение на което автомобилът може да се движи не само така, както се движат всички автомобили, но и настрани, дори по гръб, тоест съвсем обърнат, с главата надолу! По този начин се предотвратява възможността от всякакви злополуки.

Бурмичко се качи в автомобила и го показа в движение и при четирите положения, след като продължи обясненията си.

— Вместо обикновена бака — каза той — автомобилът има казан за нагряване на газирана вода. Отделящата се при нагряването на водата пара увеличава налягането върху буталото, благодарение на което колелетата се въртят по-бързо. Зад казана има съд за приготвяне на фъстъчен сладолед, който е необходим за охлаждането на цилиндъра. Разтопеният от нагряване сладолед тече по една тръбичка в казана и служи за смазване на мотора. Автомобилът има четири скорости: първа, втора, трета и четвърта, а също заден и страничен ход. В задната част на автомобила има приспособление за пране на дрехи. Прането може да се извършва през време на движение на която и да е скорост. В спокойно състояние, тоест при спиране на колата, моторът реже дърва, меси глина и прави тухли, а също така може да бели картофи.

Като се нагледаха на чудната машина, приятелите отидоха в работилницата на Бурмичко, която бе пълна с разни вехтории. Там имаше стари, счупени велосипеди, велосипедни части, колела, куп различни дървени пумпали и въртележки. Бурмичко дълго се лута из работилницата да търси поялника, но никъде не можа да го намери. След като прерови всички вехтории, той изведнъж се плесна по челото и каза:

— Ех, че съм заплес! Та аз забравих поялника у Многознайко. Ще трябва да се разходите до него за поялника.

— Е, нищо, с автомобила ще отидем бързо — рече Кравайко.

— А кой е този Многознайко? — попита Болтчо, когато у нашите приятели, след като се сбогуваха с Бурмичко, излязоха на улицата.

— Многознайко е писател — отговори Кравайко.

— Нима? — извика Болтчо. — Ще бъде много интересно да се запознаем с него. Аз нито веднъж не съм говорил с жив писател.

— Ето че ще се запознаете с него. Той също е твърде интересна личност — отвърна Кравайко, сядайки в автомобила.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА НА ГОСТИ У ПИСАТЕЛЯ

Многознайко стоеше пред отворения прозорец на своя кабинет, скръстил ръце на гърди, и гледаше замислено в далечината. Косите му бяха вчесани гладко назад, веждите — гъсти, черни и съединени над носа, намръщени, което придаваше на лицето му дълбокомислено изражение. Той дори не се помръдна, когато в стаята влязоха тримата наши приятели. Кравайко го поздрави високо, представи му Винтчо и Болтчо и му каза, че са дошли за поялника, но Многознайко продължаваше да гледа през прозореца с такъв съсредоточен израз, като че ли се мъчеше да хване за опашката някаква извънредно интересна и умна мисъл, която дълго се е въртяла в главата му, но постоянно се е изплъзвала. Кравайко смутено вдигна рамене и насмешливо погледна към Винтчо и Болтчо, сякаш искаше да им каже: „Ето, вижте го, нали ви разправях!“

Най-сетне Многознайко като че ли се пробуди от сън, обърна се към влезлите и разтягайки важно думите, каза с мек и приятен глас:

— Здравей-те, здраве-е-ейте! Моля да ме извините, приятели. Аз, тъй да се каже, невидимо отсъствувах, пренесен от въображението си в други сфери... Многознайко — каза той името си и протегна ръка на Винтчо.

Винтчо стисна меката му като кюфте ръка и също каза името си.

— Многознайко — повтори писателят с кадифен глас и с широк жест протегна ръка на Болтчо.

— Болтчо — отговори той и също стисна кюфтето.

— Многознайко — произнесе за трети път писателят и протегна ръка на Кравайко.

— Че ние отдавна сме познати с вас! — рече Кравайко.

— Ах, но това е Кравайко: — извика Многознайко с изненадан вид. — Здравейте, здраве-ейте! Заповядайте, седнете, приятели!

Всички насядаха.

— Значи вие сте се запознали вече с този Бурмичко? — попита Многознайко, издавайки с въпроса си, че макар и невидимо да е отсъствувал, пренесен в други сфери, все пак е чул какво му е приказвал Кравайко. — Той сигурно ви е показвал своите сгъваеми маси и столове, нали? Хе-хе-хе! Винтчо утвърдително кимна с глава. Върху лицето на Многознайко се появи насмешливо изражение. Той потърка с ръце коленете си с видимо удоволствие и каза:

— Хе-хе! Всички изобретатели са чудаци! Е, кажете ми, моля ви се, за какво са всички тези сгъваеми маси, автоматично отварящи се шкафове и подвижни люлки? На мене например ми е много приятно да седя на обикновен удобен стол, който не подскача под вас, щом седнете, или да спя на легло, което не се движи под тебе нагоре-надолу. За какво е това, кажете, моля ви се? Кой може да ме застави да спя на такова легло? Ами ако аз, тъй да се рече, не искам? Не желая?

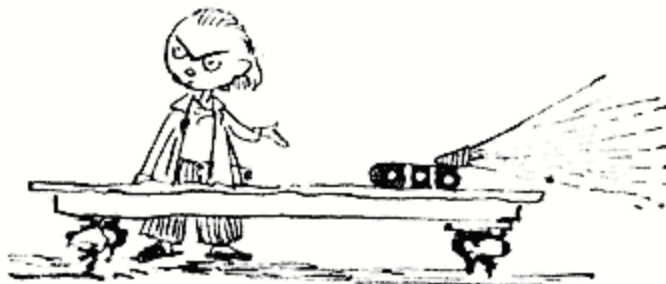
— Но нали и никой не ви кара да правите това — каза Кравайко. — Бурмичко е изобретател и се старее да усъвършенствува всичко, което му падне под ръка. Невинаги е сполучливо, но той има много полезни изобретения. Той е добър майстор.

— Аз не казвам, че е лош — възрази Многознайко, — той, ако искате да знаете, е много добър майстор. Да, да трябва да се признае, отличен майстор! Той ми направи прекрасен бърборограф.

— Какво е това — бърборограф? — попита Винтчо.

— Машина за говорене. Ето, погледнете!

Многознайко накара гостите си да се приближат до масата, на която имаше неголям уред.

— Това сандъче или куфарче — наречете го, както искате — има отстрани малко отворстие. Достатъчно е да произнесете пред това отворстие няколко думи, а после да натиснете бутончето и бърборографът ще повтори точно вашите думи. Ето, опитайте — предложи Многознайко на Винтчо.

Винтчо се наведе над уреда и произнесе:

— Винтчо, Винтчо, Болтчо, Болтчо.

— Й Кравайко! — добави Кравайко, наведен над уреда.

Многознайко натисна бутончето и бърборографът за голямо учудване на всички зафъфли с гъгнив глас:

— Винтчо, Винтчо, Болтчо, Болтчо. И Кравайко.

— За какво ви е тази машина за говорене? — попита Болтчо.

— Как тъй за какво! — извика Многознайко. — Писателят без такава машина е като без ръце. Аз мога да поставя бърборографа в коя да е къща и той да запише всичко, каквото говорят там. На мене ще остане само да го препиша и ето ви повест или дори роман.

— Колко е просто всичко това — извика учудено Болтчо. — А пък аз бях чел някъде, че писателят трябва да има някакво въображение, някакъв замисъл...

— Е, замисъл! — нетърпеливо го прекъсна Многознайко. — Това само в книгите го пишат, че е необходимо, я се опитай да замислиш нещо, когато и без тебе всичко вече е замислено! На каквото и да се

спреш — всичко го има вече. А тук черпи направо, тъй да се каже, от натура — все ще излезе нещо, което нито един писател не е измислил още.

— Но нали не всеки ще се съгласи да поставят в стаята му бърборограф? — рече Болтчо.

— Аз правя това ловко — отвърна Многознайко. — Отивам у някого на гости с бърборографа, който, както се убедихте вече, има вид на куфарче. Когато си излизам, забравям куфарчето под масата или под стола, а после имам удоволствието да слушам какво приказват стопаните без мене.

— Наистина, какво приказват? Това е твърде интересно — попита Болтчо.

— Да, извънредно интересно — потвърди Многознайко. — Аз дори сам не очаквах. Оказва се, че не приказват нищо, а просто се смеят без никаква причина, кукуригат като петли, лаят като кучета, грухтят, мяукат.

— Поразително! — извика Винтчо.

— Точно това казвам и аз, поразително! — съгласи се Многознайко. — Докато седиш с тях, разговарят нормално и разумно, а щом си отидеш, почва се някаква щуротия. Ето чуйте какво е записано вчера. Аз бях у едни познати и оставих бърборографа под масата.

Многознайко завъртя някакъв диск под капака на куфарчето и натисна бутона. Чу се съскане, после силен трясък като от затваряне на врата. Около една минута беше тихо, след това изведнъж се разнесе дружен смях. Някой каза: „Под масата“. Чу се шум от разправия и отново смях. Един почна да кукурига, друг да мяука, да лае. После някой взе да блее като овца. Един рече: „Чакай, аз ще изрева като

магаре“. И почна да реве: „У-а! У-а!“ А сега като жребче: „И-и-хи-хи!“ Отново се чу смях.

— Ето, видяхте ли... тоест чухте ли? — разтвори ръце Многознайко.

— Да, малко може да послужи това за роман — мъдро каза Винтчо.

— Аз ще ви открия тайната — обърна се Кравайко към Многознайко. — В града всички вече знаят за този бърборограф и щом си излезете, нарочно почват да крещят в машинката всякакви глупости.

— Защо ще крещят глупости?

— Е, вие искате да ги надхитрите, а вместо това те са ви надхитрили. Вие искате да подслушвате какво говорят във ваше отсъствие, а те са разбрали това и нарочно пищят ѝ грухтят, за да се подиграват с вас.

Многознайко се намръщи.

— Ах, така ли? Добре тогава, аз пък ще ги надхитря. Ще турям незабелязано бърборографа под прозорците. Тази машинка ще ми послужи още. Но я погледнете това нещо: какво е то според вас?

Многознайко показа на гостите си някаква некрасива вещ, която приличаше на сгъната палатка и на огромен чадър.

— Навярно чадър? — изказа предположението си Болтчо.

— Не, не е чадър, а сгъваема, удобна за носене, писателска маса със стол — отговори Многознайко. — Трябва ви например описание на гора. Отивате в гората, нагласявате масата, сядате удобно и описвате всичко, което виждате наоколо. Ето опитайте, седнете — предложи той на Болтчо.

Многознайко натисна едно бутонче върху дръжката на предполагаемия чадър и чадърът веднага се разтвори, превръщайки се в малка масичка със столче. Болтчо седна на масата, но за да направи това, бе принуден да свие краката си по най-неестествен начин.

— Вие сте настанен удобно — продължаваше Многознайко — и изведнъж получавате вдъхновение. Признайте, че това е много приятно, отколкото да пишете седнал на тревата или на голата земя.

Болтчо не почувствува нито удобство, нито вдъхновение — напротив, усети, че краката почват да го болят зверски. Ето защо той реши по-скоро да промени разговора и като се измъкна от масата, попита:

— Кажете, моля ви се, каква книга сте написали?

— Аз не съм написал още нито една книга — призна си Многознайко. — Трудна работа е да бъде човек писател. Преди да стана писател, трябваше, както виждате, да се снабдя с някои неща, а това не е толкова лесно. Най-напред трябваше да чакам да ми направят сгъваема маса. Това се проточи дълги години. После чаках да ми направят бърборографа. Вие знаете как майсторите обичат да отлагат и бавят. Бурмичко пък се отличава особено много с това качество. Представете си, две и половина години той само обмисляше как да направи този уред. На него му е все едно дали аз мога да чакам, или не. Той не разбира, че моята работа е творческа! Признавам, бърборографът е сложен уред, но защо ще го усложнява още повече?

— А нима той го усложняваше? — съчувствено попита Винтчо.

— Разбира се, че го усложняваше! Започна да прави не просто бърборограф, а някакъв бърборограф, комбиниран с прахосмукачка. Кажете, моля ви се, защо ми е на мене прахосмукачка? Това отне

излишни година и половина. Е, нищо! — махна с ръка Многознайко:
— Сега вече имам тези неща, остават още няколко дреболии.

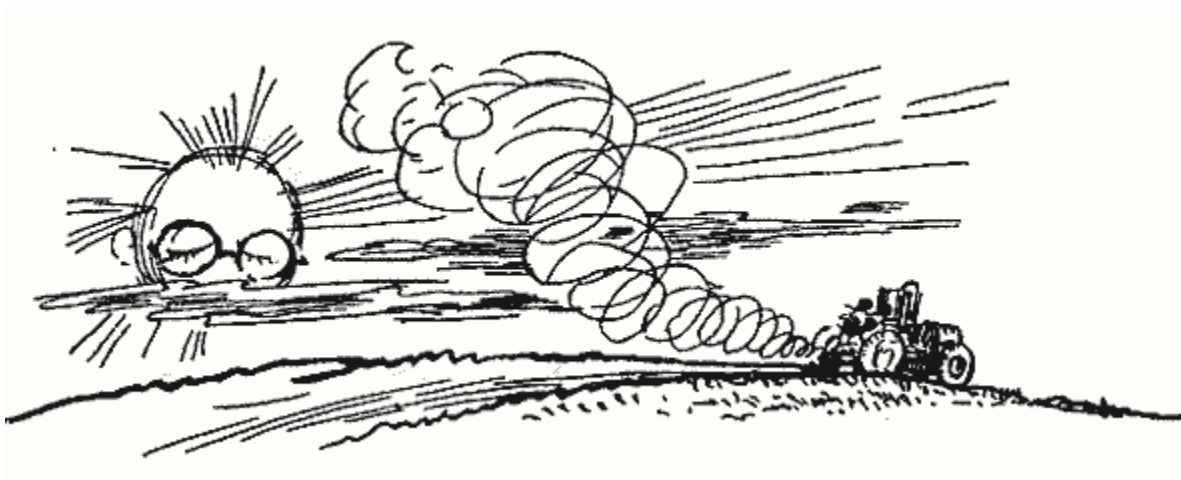
— Добре би било да се измисли машинка, която да мисли вместо писателя — каза Болтчо.

— Имате право — съгласи се Многознайко.

Като видяха през прозореца, че слънцето клони вече към залез, нашите приятели почнаха да се сбогуват. Те взеха поялника и излязоха на улицата. Болтчо рече:

— Време е да се връщаме. Страхувам се да не ни завари нощта на път.

— Нищо, братчета, аз завчас ще ви закарам с автомобила. Но преди това не е зле да хапнем — каза Кравайко и откара Болтчо и Винтчо в къщи да закусят.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА ПАЛИТРО РАБОТИ

Докато Винтчо и Болтчо пътешествуваха из Града на хвърчилата и търсеха поялник, в Зеления град се случиха твърде важни събития. Денят започна с това, че Палитро нарисова портрета на Снежинка. Той употреби за него почти два часа, но в замяна на това портретът стана като жив. Приликата бе поразителна. Мнозина казваха, че на портрета Снежинка била по-хубава, отколкото в действителност, но това не бе вярно. Снежинка съвсем нямаше нужда да бъде разхубавявана от художника. Ако Палитро бе успял да подчертае в портрета красотата на нейните черти и да ги покаже по-ярко и изразително, то точно това се изисква от истинското изкуство, каквото е живописиста.

Портретът бе окачен на стената в долната стая, за да могат всички желаещи да го видят. И трябва да се каже, че желаещи имаше достатъчно. Всички, които видяха портрета, искаха от Палитро да нарисова и тях, но Снежинка не пуцаше никого в горната стая, тъй като Палитро в това време рисувахе портрета на Синьочка и външните хора можеха да му попречат.

Незнайко, който се въртеше горе и даваше на Палитро различни ненужни съвети, за да покаже, че много разбира от живопис, дочу

шума отдолу.

— Какъв е този шум тук? Какъв е този шум? — развика се той, като слизаше по стълбата. — Я се разотивайте по-бърже по къщите.

Бедните момиченца дори не сметнаха за нужно да се обидят от подобна грубост, толкова силно бе желанието им да видят художника. Тъкмо обратното, те заобиколиха от всички страни Незнайко, почнаха да го наричат Незнайчице и да го молят да не ги пъди.

— Я се наредете в редица! — извика Незнайко, като разбутваше момиченцата и ги притискаше до стената. — В редица, ви казвам, или

всички ви ще изгоня!

— Ух, колко сте груб, Незнайко! — извика Снежинка. — Нима може така? Мене ме е дори срам заради вас.

— Нищо — отвърна Незнайко.

В това време в стаята влетя още едно момиченце, което се възползува от общата суматоха и се промъкна право към стълбата, водеща за горния етаж. Като видя това, Незнайко се спусна към него и щеше вече да го хване грубо за ръката, когато момиченцето се спря, погледна го надменно и решително замаха пръст под носа му:

— Я по-полека! Аз мога и без ред — аз съм поетеса!

При този неочакван отпор Незнайко зяпна от учудване, а поетесата, възползувана от неговото смущение, му обърна гръб и спокойно тръгна към стълбата.

— Какво каза тя? Коя е тя? — попита Незнайко, като сочеше смутено с пръст към стълбата.

— Поетеса. Пише стихове — обясниха момиченцата.

— А... — проточи Незнайко. — Голяма работа. И ние имаме поет, бивш мой ученик. Някога аз съм го учил да пише стихове, а сега той може и сам.

— Ах, колко интересно! Значи и вие сте били поет?

— Бил съм!

— Ах, колко сте способен! Били сте и художник, и поет!...

— И музикант — важно добави Незнайко.

— Кажете някое ваше стихотворение!

— После, после — отвърна Незнайко с вид, че страшно бърза.

— А как се казва вашият поет?

— Цветец.

— Ах, колко интересно! — заръкопляскаха момиченцата.

— Вашият поет се казва Цветец, а нашата поетеса — Самоцветка. Прилича на неговото име, нали?

— Прилича малко — съгласи се Незнайко.

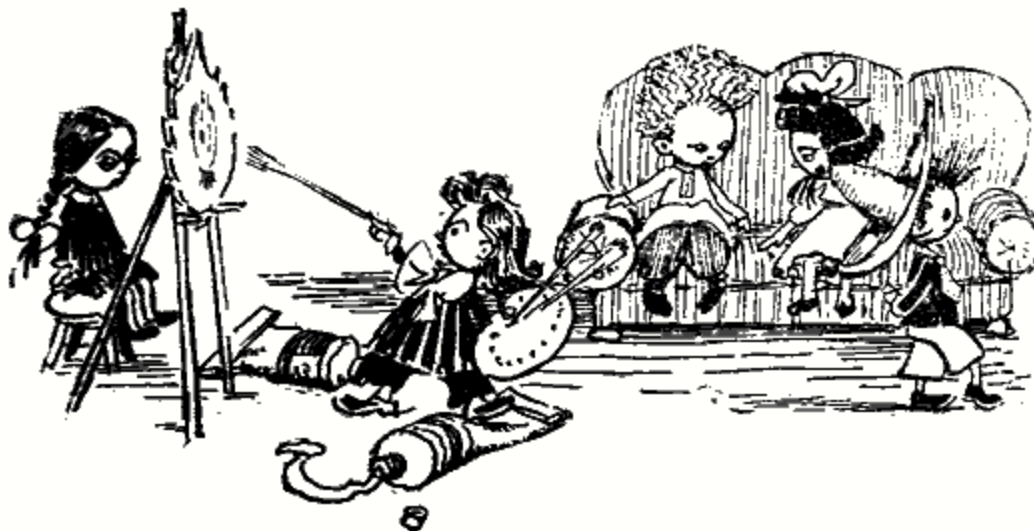
— Харесва ли ви се това име?

— Не е лошо.

— А какви стихове пише тя! — продължаваха момиченцата. — Ах, какви прекрасни стихове! Идете горе, тя сигурно ще чете свои стихове. Интересно дали ще ви се харесат.

— Че какво, може и да отида — съгласи се Незнайко.

Когато се качи горе, Палитро завършваше вече портрета на Синеочка, а Самоцветка седеше на дивана до Гуслъо и разговаряше с него за музика. Незнайко сложи ръце на гърба си и започна да се разхожда из стаята, поглеждайки от време на време крадешком поетесата.

— Какво се движите назад-напред като махало — каза му Самоцветка. — Седнете, моля ви се, защото очите ми се премрежват от вас.

— А вие не се разпореждайте тук — отвърна й грубо Незнайко. — Ще заповядам на Палитро да не рисува вашия портрет!

— Я гледай! Той наистина ли може да ви заповядва? — обърна се Самоцветка към Палитро.

— Може. Той всичко може — отговори Палитро, който старателно работеше с четчицата и дори не чу това, което бе казал Незнайко.

— Разбира се, че мога — потвърди Незнайко. — Всички са длъжни да ме слушат, защото аз съм им главатар.

Като чу, че Незнайко се ползува с такава власт между момчетата, Самоцветка реши да спечели разположението му:

— Кажете, моля ви се, струва ми се, че вие сте измислили балона?

— Че кой друг!

— Аз някога ще напиша стихове за вас.

— Много ми е притрябвало! — прихна да се смее Незнайко.

— Не говорете така! — пропя Самоцветка. — Та вие не знаете какви стихове пиша! Искате ли да ви издекламирам някое свое стихотворение?

— Добре, казвайте — съгласи се снизходително Незнайко.

— Ще ви издекламирам своето ново стихотворение за комара.
Слушайте:

*Бях си хванала комар,
тра-ра, ра-ра, тра-ра-рар!
Беше хубав той и мил,
ла-ли, ла-ли, ла-ли-лил!*

*Но комарът затъжи,
ах, горкият, ще умре.
Ще си хвана аз тогаз
една мравка по-добре!*

*Мравката е също тъжна,
и тя иска свобода.
Стига с тях съм си играла,
трябва книжки да чета!*

— Браво, браво! — извика Палитро и дори изръкопляска.

— Много хубаво стихотворение — одобри Гусльо. — В него се говори не само за комара, но и за това, че трябва да се четат книжки. Това е едно поучително стихотворение.

— Ето чуйте още — каза поетесата и прочете друго стихотворение, в което се говореше не вече за комара, а за водното конче и което завършваше не с думите „трябва книжки да чета“, а с думите „трябва роклички да шия!“

След това последва стихотворение за мушицата, което завършваше с думите: „Трябва ръцете си да мия“. Най-сетне беше прочетено стихотворение с „трябва пода да мета“.

В това време Палитро завърши портрета на Синеочка. Всички се струпяха около него и почнаха да изразяват своя възторг:

— Чудесно! Прекрасно! Възхитително!

— Миличък, не можете ли да нарисувате и мене в синя рокля? — обърна се Самоцветка към Палитро.

— Как така в синя, когато сте в зелена? — попита в недоумение Палитро.

— Ех, миличък, нима не ви е все едно? Роклята е зелена, но вие я нарисувайте синя. Аз щях да облека синя рокля, ако знаех, че Синеочка ще изглежда така добре в синьо.

— Добре! — съгласи се Палитро.

— И очите ми, моля ви се, направете сини!

— Но нали вашите очи са кафяви — възрази Палитро.

— Ех, миличък, какво ще ви струва това? Щом можете вместо зелена рокля да нарисувате синя, то защо вместо кафяви очи да не нарисувате сини?

— Тук има разлика — отвърна Палитро. — Вие можете ако искате, да облечете синя рокля, но въпреки всичкото си желание не можете да си поставите сини очи.

— Ах, така ли? Е, тогава нарисувайте ме с кафяви очи, но направете ги по-големи.

— Вие и без това имате много големи очи.

— Ах, мъничко! Иска ми се да бъдат още по-големи. И ресниците направете по-дълги.

— Добре.

— И косите нарисуйте златисти. Нали аз имам почти златисти коси! — с умолителен глас продължаваше Самоцветка.

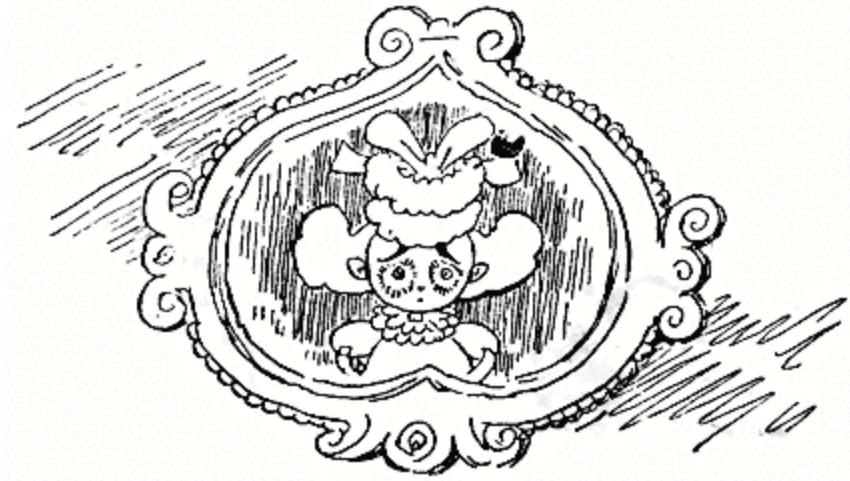
— Това може — съгласи се Палитро.

Той се залови да рисува поетесата, а тя постоянно скачаше от мястото си, притичваше до портрета си и настояваше:

— Очите още мъничко по-големи! Още, още, още... Удължете ресниците! Устата мъничко по-малка... Още, още...

В края на краищата очите на портрета станаха огромни, неестествени, устицата — колкото главичката на топлийка, косите — като от чисто злато, и целият портрет имаше съвсем слаба прилика с оригинала. Ала Самоцветка много го хареса и каза, че по-хубав портрет не й трябва.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ЗАВРЪЩАНЕТО НА ВИНТЧО И БОЛТЧО

Самоцветка слезе долу, като носеше грижливо своя портрет, и моментално бе заобиколена от момиченцата. Всички казваха, че по красотата нейният портрет надминава твърде много портретите на Снежинка и Синеочка, но по прилика им отстъпва.

— Глупавички — каза им Самоцветка. — Кое е по-важно за вас: красотата ли, или приликата?

— Разбира се, че красотата! — отговориха всички.

В това време в стаята притичаха запъхтени Лястовичка и Писанка.

— Ах, какво нещастие! — извикаха те. — Ах, ще припаднем!

— Какво се е случило? — уплашиха се всички.

— Отидохме днес в болницата... — почна да разказва Лястовичка.

— ... за да отведем в определената им квартира момчетата, които трябваше да бъдат изписани... — продължи Писанка.

— ... но Пчелица ни каза, че момчетата били вече изписани — прекъсна я Лястовичка.

— ... тогава ние почнахме да молим да ни дадат други момчета — подхвана отново Писанка и заговори бързо, за да не я прекъсне Лястовичка: — Тогава Пчелица ни даде Дано и Бързанко, ние

тръгнахме с тях по улицата, а те избягаха от нас и се покатериха на едно дърво.

— Те се страхуват, че ще ги възпитаваме, разбирате ли? — бързо добави Лястовичка и се засмя.

— Много ни е притрябвало да възпитаваме такива като тях! — направи презрителна гримаса Писанка.

— Къде са те сега? — попита Синеочка.

— Останаха на дървото — отговори Лястовичка. — Току-виж, че са започнали да късат ябълките!...

— Хайде да отидем да видим — предложи Снежинка.

Дано и Бързанко се бяха покатерили на ябълковото дърво и наистина се опитваха да откъснат една ябълка. Те я въртяха, като се мъчеха да прекършат дръжката ѝ. Изведнъж видяха на улицата групата момиченца, които се бяха спрели далеко от тях и любопитно ги поглеждаха. Като забелязаха вниманието, което им оказваха момиченцата, Дано и Бързанко с удвоена сила почнаха да въртят ябълката. Дано се помъчи дори да прегризе със зъби дръжката ѝ.

— У, нито една ябълка още не са откъснали! — долетя глас отдолу.

Дано и Бързанко погледнаха натам и видяха едно синеоко момиченце, което насмешливо ги гледаше.

— Ти там, синеоката, да мълчиш! — измърмори Дано. — Да не мислиш, че лесно се късат?

— Ами ако ви дам трион, по-лесно ли ще бъде?

— Ех, че го каза! Ти само ни дай трион!... — отвърна Бързанко.

Синеочка изтича в съседната къща и донесе трион на Бързанко. След една минута дръжката беше прерязана и ябълката полетя надолу.

— Хайде, момичета, почвайте да събирате ябълките! — извика Синеочка. — Момчетата са решили да ни помогнат.

Няколко момиченца притичаха до падналата ябълка и почнаха да я търкалят към най-близката къща.

Под всеки дом в Зеления град имаше мазе за запазване на плодовете и зеленчуците. Като дотъркаляха ябълката до къщи, момиченцата отвориха вратата на мазето, която беше на равнището на земята, и я вкараха вътре. Там близо до вратата започваше дървен улей, по който ябълката сама се търкулна в мазето. Като направиха това, момиченцата се затичаха обратно, а насреща им другарките търкаляха нова ябълка.

Работата закипя. Притича и Палавка. Тя намери отнякъде трион, сложи вместо рокля спортен панталон, който обуваше при игра на волейбол, и също се покатери на дървото. Като видя триона в ръцете ѝ, Дано каза:

— Ей, ти! Я дай тук триона. Ти не можеш!

— Само ти ли можеш! — предизвикателно отвърна Палавка.

Тя се намести на клона, прехапа устна и се залови да реже с триона дръжката на една ябълка. Дано завистливо я поглеждаше, а сетне каза:

— Хайде да работим заедно: най-напред ти порежи, а пък аз ще си почивам, после — аз ще порежа, а ти ще си почиваш!

— Добре — съгласи се Палавка.

В този момент момиченцата дотърчаха от къщата с гаража и веднага се разнесе вестта за изчезването на Винтчо и Болтчо. Момиченцата разказваха, че Винтчо и Болтчо тръгнали рано сутринта за Града на хвърчилата и не се били върнали досега.

— Виждате ли? — забърбори Лястовичка. — Нали ви казвах? Скоро всички момчета ще избягат в Града на хвърчилата. Няма да искат да живеят в нашия град.

— Е, нека избягат — рече Синеочка. — Никого няма да държим насила.

Разговорите за коварството на Винтчо и Болтчо продължиха чак до вечерта. Лястовичка и Палавка, като че ли бяха дори доволни от тяхното изчезване и се подсмиваха злорадо.

Когато надеждата, че Винтчо и Болтчо ще се завърнат, изчезна съвсем, в края на улицата се показа автомобил. Той с шум и трясък мина по улицата. Момиченцата захвърлиха работата и полетяха след него. Писанка и Лястовичка тичаха най-напред и викаха:

— Винтчо и Болтчо се завърнаха! Винтчо и Болтчо се завърнаха!
— после се спряха и казаха: — Мълчете! Не бива да тичаме след автомобила. Можем да дадем лош пример на момчетата.

Когато момиченцата приближиха гаража, те видяха, че заедно с Винтчо и Болтчо е пристигнал и Кравайко.

— А кой е този? — извика възмутено Писанка. — Струва ми се, че това е хвърчиловският Кравайко? Защо сте дошли, Кравайко? Ние не сме ви канили.

— Я гледай! — отговори Кравайко. — Много ми е притрябвала вашата покана!

— Никакво „я гледай“! — каза Лястовичка. — Ние не идваме при вас и вие не идвайте при нас.

— Че идвайте, ако искате. Защо не! Ние не ви пъдим.

— Как така не ни пъдите? Сами ни поканихте на елха, а после почнахте да ни замеряте със снежни топки.

— Че какво лошо има в това? Ние просто искахме да поиграем с вас на снежни топки. Трябваше и вие да ни замервате.

— Вие трябваше да знаете, че момичетата не обичат да хващат снега с ръце.

— Е, сгрешихме мъничко — сви рамене Кравайко. — Не предполагахме, че ще се разциврите и ще се разсърдите завинаги.

— Не, вие се разсърдихте завинаги! Защо ни изпратихте Клечо? Не знаете ли какво направи той тук?

— Ние не отговаряме за Клечо — отвърна Кравайко. — Той и при нас прави какви ли не поразии. Постоянно се бием с него — и пак не можем да го превъзпитаме. Ние не сме го изпрацали при вас. Той е работил тук по своя собствена инициатива.

— „Работил!“ — избухна Писанка. — Той нарича това работа! Не, ние с вас вече не се хващаме. Вие не ни трябват. Имаме си сега свои момчета.

— Е, и вие не ми трябват. Плюя на вас. Аз просто докарах Винтчо и Болтчо, а сега ще се кача в автомобила и ще си замина обратно.

Кравайко се обиди и се отдръпна настрана. Но той не замина. Като видя, че Винтчо и Болтчо се заловиха да поправят автомобила, той почна да им помага. Такова другарско чувство имат всички шофьори. Ако един шофьор види, че друг някой поправя машината си, той непременно ще се приближи и също ще се залови да чопли нещо, да завинтва винт или гайка, или просто ще почне да дава съвети.

И тримата работиха до късна нощ, но въпреки това не успяха да поправят автомобила, тъй като му беше нужен твърде сериозен ремонт.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА ЧУДЕСАТА НА ТЕХНИКАТА

На другата сутрин Синеочка отиде в болницата и разказа на Пчелица, че изписаните момчета не се бият по улиците, а напротив, държат се примерно и дори помагат на момчетата да оберат ябълките си.

Пчелица каза:

— Добре е, че сте им намерили подходящо занятие. Ще ви помоля да включите в работата Може и Загубанко, които ще бъдат изписани днес.

— Не може ли да изпишете още някого? — помоли Синеочка. — Жалко е да се държат момчетата затворени, когато има такава интересна работа за тях.

— Та нали вчера изписах извън определените момчета Дано и Бързанко? — отговори Пчелица. — Малко ли ви са?

— Малко.

— Е, добре тогава, можем да изпишем Мълчаливко. Той е много мирен и не ми досажда с никакви молби.

— И кого още?

Пчелица сложи очилата си и взе да преглежда списъка.

— Може да изпишем Шишко и Сиропов. Те също са мирни, макар че, право да ви кажа Шишко не би трябвало да изписвам, защото той яде много сладкиши. Аз още не съм успяла да го отуча от този му лош навик. И най-важното е не толкова, че яде! Но той си тъпче джобовете със сладкиши и дори ги крие под възглавницата си. Нищо, може би на чист въздух апетитът му да понамалее. Сиропов също би трябвало да подържим тук още малко за наказание, дето пие прекалено много сироп с газирана вода. Ала ще трябва да ги изпишем, защото бяха много учтиви с мене.

Пчелица отново почна да преглежда списъка.

— Рано е да изпишем Патронко — каза тя. — Не му е оздравял още кракът. Патронко е наистина болен.

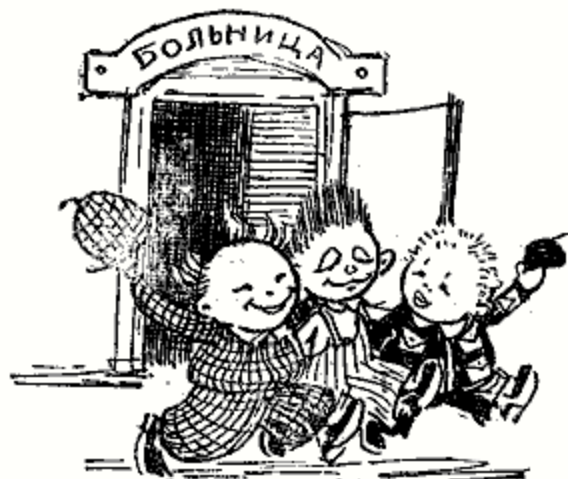
— А Мърморко?

— Не, не! — извика Пчелица. — Този Мърморко е такава неприятна личност! Вечно мърмори, вечно е недоволен от нещо. Той действа на нервите на всички ни, разбирате ли? Нека седи тук, загдето е такъв невъзможен, макар че, право да си кажа, аз с удоволствие бих се избавила от него и от този непоносим Хапчев, който неизвестно защо се мисли за лекар и постоянно се опитва да ми докаже, че моите лечебни методи са неправилни.

— Тогава изпишете и двамата, за да не ви досаждат — предложи Синеочка.

— Ах, какво приказвате! За нищо на света! Знаете ли, миличка, какво ми каза неотдавна този противен Хапчев? Каза ми, че аз не само не лекувам болните, но напротив, здравите мога да направя болни. Какво невежество! Не, аз ще го държа тук точно до определения срок. По-рано няма да излезе оттук. Също и Мърморко.

По този начин освен Може и Загубанко Синеочка успя да накара да изпишат от болницата Мълчаливко, Шишко и Сиропов. В болницата останаха Патронко, Мърморко и Хапчев. Патронко мълчаливо понасяше тая несправедливост, тъй като кракът все още го болеше, но Мърморко и Хапчев бяха готови да си скубят косите от досада и казаха, че ще избягат, ако не ги изпишат до вечерта.

Болтчо, Винтчо и Кравайко се събудиха още преди разсъмване и отново се заловиха да поправят автомобила. Слънцето беше вече високо, когато машината най-после забръмча и моторът започна да работи. Тримата приятели решиха да изпробват автомобила. След като се повъртяха около къщата и вдигнаха облак прах, те излязоха през пътната врата и се понесоха по улицата. Скоро видяха момиченцата, които беряха плодове. На ябълковото дърво се бяха покачили Бързанко, Загубанко, Дано и Може. Близо до тях на една круша работеха Гусльо, Мълчаливко и Палавка. Момиченцата търкаляха плодове по всички посоки.

Незнайко търчеше между работещите и в екстаз командуваше:

— Пет души натам, пет души насам! Приберете тази ябълка, търкаляйте я! Дръпнете се назад, да пукнете макар — тук ей сега ще падне крушата! А вие, горе, предупреждавайте! Разпръснете се или не отговарям за себе си!

Всичко това можеше да се върши тихо, но Незнайко смяташе, че ако престане да шуми, цялата работа ще спре.

Сиропов и Шишко също работеха. Те търкаляха една круша, но крушата не искаше да се движи натам, накъдето трябваше, а се търкаляше накъдето съвсем не трябваше. Всеки знае, че формата на крушата се различава твърде много от формата на ябълката и ако търкаляме круша, тя ще се върти на едно място. При това крушата беше много мека. При падането си от дървото тя се бе натъртила, а Сиропов и Шишко съвсем я смачкаха отстрани, когато я търкаляха.

Следствие на това те цели се изцапаха със сладък сок и през всичкото време облизваха ръцете си.

— А вие там, какво се въртите на едно място с крушата? Съвсем сте я смачкали! — караше им се Незнайко. — Да не сте решили да получавате от нея сироп! Ще ви дам аз на вас един сироп!

Винтчо и Болтчо спряха автомобила и взеха да наблюдават картината.

— Ей, Незнайко! — извика Винтчо. — Защо ви липсва механизация?

— Я ме оставете! — махна с ръка Незнайко. — Тук от ябълки няма къде да се денеш, а те отгоре на това механизация искат!... Откъде да ви взема механизация?

— Ето имаме вече един автомобил — отговори Кравайко.

— Нима автомобилът е механизация?

— Разбира се, че е механизация. Ще караме с него ябълките и крушите.

— Вярно! — извика Незнайко. — Измислих! Хайде приближете се до дървото — ние сега ще спуснем ябълката право в автомобила.

— Чакай, така не може — каза Винтчо. — Ако хвърляш ябълките от дървото направо в автомобила, и ябълките ще натъртиш, и автомобила ще счупиш.

— Тогава какво според тебе — на ръце ли трябва да ги носим от дървото?

— Защо на ръце? Ще ги спускаме с въже.

— Вярно!... — извика Незнайко. — Хайде, момичета, дайте тук едно въже!

Момиченцата бързо донесоха въже. Незнайко го взе и почна да го върти в ръцете си. Той не знаеше какво да прави с въжето и в недоумение го гледаше. После си даде вид, че е намислил нещо, подаде въжето на Винтчo и му каза:

— Хайде почвай!

Винтчo прехвърли въжето през един ябълков клон и каза на Бързанко да завърже единия му край за дръжката на ябълката, а другия край накара да държат няколко момиченца.

— Режи сега с триона! — извика той на Бързанко.

След няколко минути дръжката беше прерязана и ябълката увисна на въжето. Винтчо накара Кравайко да нагласи автомобила право под висящата ябълка. Момиченцата постепенно почнаха да отпускат въжето. Ябълката се спусна право в колата. Отвързаха въжето и автомобилът откара ябълката в къщи.

— Ей сега ще докараме още една кола — рече Кравайко.

Те скочиха в автомобила и полетяха към гаража, където беше останала колата на Кравайко. След няколко минути се завърнаха с двете коли. Едната започна да кара ябълки, другата — круши.

— Видяхте ли чудесата на техниката? — самодоволно каза Незнайко. — Вие, момичетата, май че и насън не сте виждали такова нещо!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА БЯГСТВОТО

Механизирането значително облекчи труда и работата тръгна по-бързо. Двете коли сновяха насам-натам и разнасяха по мазетата плодовете. Ябълките и крушите караха една по една, а сливите — по пет наведнъж. Благодарение на механизацията много момиченца се освободиха от работа, но вместо да седят със скръстени ръце, те разпънаха на улицата две палатки. В едната палатка донесоха сироп и газирана вода, а в другата натрупаха баници, различни курабийки, кравайчета и бонбони. Сега всеки от работещите можеше да закуси и да си пийне през време на почивката.

Шишко веднага започна да обикаля палатката с баниците и бонбоните, а Сиропов нападна сироп с газираната вода. Не можеха да ги прогонят от палатките.

Изведнъж се случи нещо неочаквано. Отдалеч се зачуха пронизителни викове и всички видяха доктор Хапчев, който тичаше по улицата, преследван от целия болничен персонал начело с Пчелица.

Хапчев беше почти гол, тоест само с пенснето си и с едни къси гащета. Той стигна до едно дърво и бързо се покатери по него.

— Защо избягахте от болницата? — викаше след него Пчелица, като се приближаваше до дървото.

— Аз не съм вече болен — отвръщаше Хапчев, мъчейки се да се покатери колкото се може по-високо.

— Как да не сте болен? Ние не сме ви изписали още! — продължаваше Пчелица, задъхана от бързото тичане.

— Аз пък сам се изписах — засмя се Хапчев и се изплези на Пчелица.

— Колко сте нахален! Ние няма да ви дадем дрехите.

— Не ми трябва — отговори й Хапчев, подсмивайки се.

— Ще настинете и ще се разболеете.

— И да се разболея, пак няма да се върна при вас.

— Срамота е! — извика Пчелица. — Сам сте доктор, а не уважавате медицината.

Тя му обърна гръб и се отдалечи с гордо вдигната глава. След нея бавно тръгна целият болничен персонал.

Хапчев видя, че не го заплашва вече никаква опасност и слезе от дървото.

Момиченцата го заобиколиха и съчувствено го питаха:

— Студено ли ви е? Ще се простудите! Искате ли да ви донесем дрехи?

— Добре — съгласи се Хапчев.

Перушинка изтича до в къщи и донесе една зелена рокличка на черти.

— Какво е това? — учуди се Хапчев. — Не искам да обличам рокля! Всички ще ме смятат за момиче.

— Е, и какво от това? Нима е лошо човек да бъде момиче?

— Лошо е.

— Защо? Значи според вас ние сме лоши?

— Не, вие сте добри... — смути се Хапчев — но момчетата са по-добри.

— С какво са по-добри, кажете, моля ви се?

— Разбира се, че са по-добри. Ние имаме едно момче, на име Гусльо. Знаете ли какъв музикант е той? Вие не сте чували как свири на флейта!

— Чували сме. Много наши момичета пък свирят на арфа.

— А ние имаме Палитро. Да видите само какви портрети рисува!

— Видяхме. Но вие имате само един Палитро, а всяко наше момиче може да рисува и дори да бродира с разноцветни конци. Можете ли например да избродирате такава червена катеричка като тази на престилката ми? — попита Катеричка.

— Не мога — призна Хапчев.

— Ето виждате ли, а тук всички могат — ако щете катеричка, ако щете зайче.

— Е, добре! — махна с ръка Хапчев и се залови да навлича рокличката.

След като я облече, той взе да вдига ръце и крака и да се оглежда от всички страни. Когато видя Хапчев в такава необикновена премяна, Незнайко прихна. След него се разсмяха останалите момчета.

— Как не ви е срам — взмути се Писанка. — Нищо смешно няма тук.

Но смехът не преставаше. Хапчев се озърна и като видя само засмени физиономии, почна да съблича рокличката.

— Защо правите така?... — увещаваха го момиченцата.

— Не искам! — решително заяви Хапчев. — Скоро ще донесат моите дрехи.

— Пчелица няма да ги даде. Тя ни е много строга.

В отговор на това Хапчев само тайнствено се усмихна.

След завръщането си в болницата Пчелица и болничният персонал веднага откриха изчезването на Мърморко. Те се спуснаха към гардеробната, но там се оказа, че дрехите и на двамата бяха изчезнали. В гардеробната бяха останали само дрехите на Патронко.

По този начин се разкри планът за бягството, който Мърморко и доктор Хапчев бяха измислили. Според този план доктор Хапчев трябваше да избяга полугол през прозореца. Злосторниците разчитаха, че целият болничен персонал ще се спусне да го гони и тогава Мърморко свободно ще се вмъкне в гардеробната и ще открадне както своите, така и неговите дрехи. Планът беше изпълнен до най-малката си подробност.

Пчелица дълго търси Мърморко с откраднатите дрехи, а той през това време се беше спотаил в гъстия репейников буренак.

Макар че да стоиш в буренака, не е много приятно, Мърморко беше извън себе си от радост, че е успял да се измъкне на свобода. Той с наслаждение гледаше ясното синьо небе и сочната зелена трева. На лицето му се появи дори усмивка. Той се закле в себе си, че никога вече в живота си няма да мърмори и ще бъде доволен от всичко на света, само да не попадне отново в болница.

Най-после Мърморко видя, че Пчелица влезе в болницата. Тогава той се измъкна тихичко от своята засада, намери Хапчев и му даде дрехите.

— Ето ти дрехите, другарю по нещастие — каза Мърморко, като подаде на Хапчев бохчичката, която държеше в ръце.

Хапчев се спусна да прегръща приятеля си. Те много се бяха сприятелили в болницата. Хапчев се облече бърже.

Загубанко, Дано, Винтчо и другите момченца заобиколиха Мърморко и почнаха да го поздравяват с благополучното му излизане от болницата. Всички се учудваха на неговия весел вид.

— За пръв път виждам Мърморко да се усмихва! — каза Шишко.

Момиченцата също стояха наоколо и с любопитство разглеждаха Мърморко.

— Как се казвате? — попита го Перушинка.

— Мърморко!

— Вие се шегувате!

— Да пукна, ако лъжа! Защо мислите така?

— Вие имате такова приятно, приветливо лице. Това име не ви подхожда.

Мърморко се ухили до уши.

— Аз не подхождам на името си — опита се той да остроумничи.

— Искате ли да се качите на дървото? — предложи му Писанка.

— Може ли?

— Защо да не може? Ние ще ви донесем трион и ще работите заедно с всички.

— И аз искам трион — примоли се доктор Хапчев.

— Вие не го заслужавате, защото презирате момичетата, но ние ви прощаваме — каза Писанка.

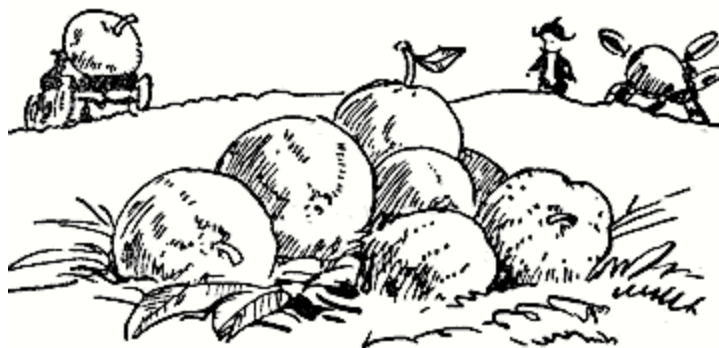
Момиченцата донесоха още два триона и Мърморко заедно с доктор Хапчев също се заеха за работа. Мърморко казваше, че е много по-приятно да се катери човек по дърветата, отколкото да стои затворен в болницата.

— И много по-полезно при това — добавяше доктор Хапчев.

Той смяташе, че въздухът горе е много по-чист и по-богат с кислород, отколкото долу. Ето защо Мърморко и Хапчев работеха на самия връх на дървото.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА РАЦИОНАЛИЗАЦИЯТА НА ПАЛИТРО

На другия ден беритбата на ябълки и круши продължи. По улиците се появи трета машина — осемколеловият парен автомобил на Бурмичко.

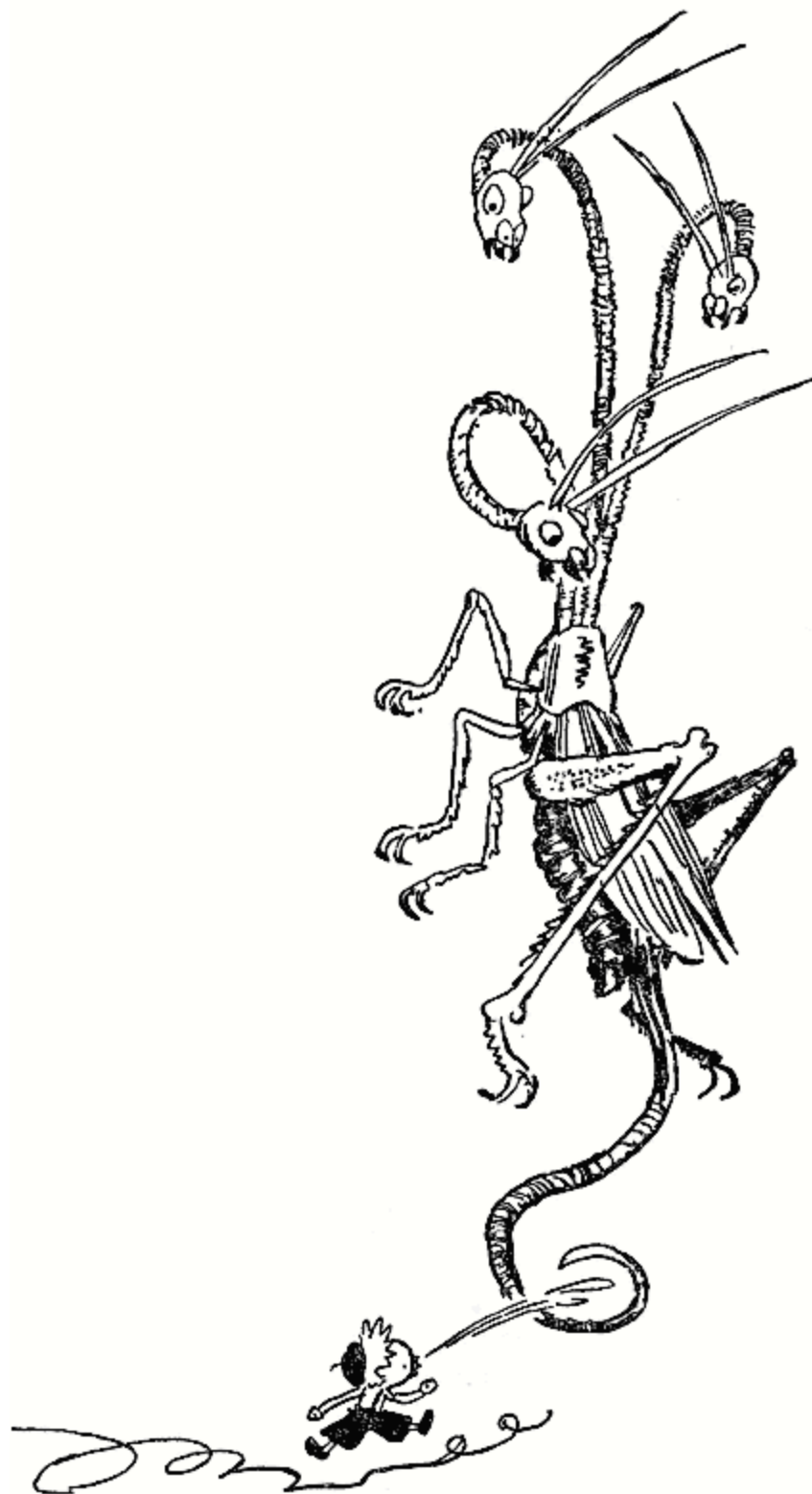
Работата беше там, че в Града на хвърчилата забелязаха изчезването на Кравайко. Жителите знаеха, че той откарал с автомобила си Винтчо и Болтчо в Зеления град. Но тъй като Кравайко не се завърна след това, всички почнаха да молят Бурмичко да отиде с колата си и да разбере не се ли е случило някакво нещастие. Бурмичко пристигна в Зеления град и като видя, че Кравайко помага с автомобила си в беритбата на плодове, не издържа и също се включи в работата.

Жителите на Града на хвърчилата чакаха до вечерта, но Бурмичко не се завърна и на другия ден из града почнаха да се разпространяват най-невероятни слухове. Едни казваха, че на пътя за Зеления град се е разположила баба Яга — костелива нога, която изяжда всекиго, когото види. Други казваха, че това не било баба Яга, а Кашчей Безсмъртни. Трети спореха и доказваха, че Кашчеевци Безсмъртни не съществуват, а това е триглав змей, който съвсем не живеел на пътя, а в самия Зелен град. Всеки ден този змей изяжда по

едно момиче, а когато в града идва някое момче, изяжда момчето, защото момчетата са по-вкусни от момиченцата.

След като се появи слухът за този триглав змей, никой от жителите на Града на хвърчилата не се осмеляваше да отиде в града при момичетата и да разбере какво става там. Всеки смяташе, че много по-благоразумно е да си седи в къщи. Ала скоро се намери храбрец, който каза, че ще отиде и ще разбере всичко. Това бе известният Клечо, за когото споменахме вече в тази правдива история. Жителите знаеха, че Клечо е луда глава и действително може да се запъти право в устата на ненаситния змей. Всички почнаха да го убеждават да не ходи, но Клечо не искаше и да чуе. Той казваше, че е много виновен пред момичетата и сега съвестта го гризе. Ето защо иска да изкупи своята вина — ще иде в града при тях и ще заплюе змея право по опашката, след което уж змеят ще умре и ще прекрати своите безобразия. Откъде Клечо бе научил, че змейовете умират от това — остана неизвестно.

Клечо тръгна. Някои жители го съжалиха много и предварително го оплакваха. Други казваха, че не си струва да го съжालяват, тъй като

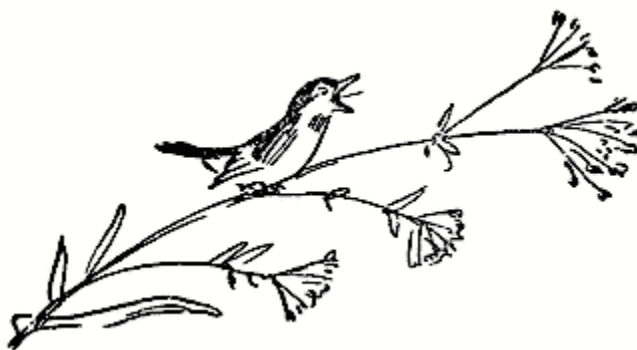
без него ще има един хулиган по-малко и в града ще стане по-тихо.

— Но ние сами сме виновни, че не го превъзпитахме — казваха първите.

— Как ще го превъзпиташ такъв? — отвръщаха вторите. — Него само гробът ще го превъзпита.

От този разговор се виждаше, че първите бяха измежду тези, на които Клечо не бе напакостил още както трябва, а вторите — измежду тези, на които бе напакостил здравата.

Както и трябваше да се очаква, Клечо не се завърна и тогава в града всички повярваха на слуховете за змея, за когото почнаха да разказват най-невероятни измислици. Всеки от разказвачите прибавяше на змея по една глава, така че от триглав, той се превърна в стоглав.

Разбира се, всичко това бяха измислици. Най-умните читатели сигурно вече са се досетили сами защо Клечо не се върна, а на тези, които не са се досетили, може да съобщим, че Клечо съвсем не бе изяден от змея, тъй като змеят не ядеше никого, пък и никакъв змей нямаше. Клечо просто бе увлечен в работата. Той също пожела да се покатери на дървото и да поработи с триона. Това беше толкова интересно и при това опасно! Кое момче ще отстъпи пред опасността?

През тези дни единствен само Палитро си стоеше в къщи и рисуваше портрети. Всички момиченца искаха да си имат портрет и те съвсем го измъчиха със своите изисквания. Всяко едно искаше непременно да бъде най-красивото. Напразно доказваше Палитро, че всеки е красив посвоему и че дори малките очи могат също да бъдат красиви. Не! Всички момиченца искаха очите им да бъдат непременно големи, ресниците — дълги, веждите — извити, устата — мънички. В

края на краищата Палитро престана да спори и рисуваше така, както те искаха. По този начин бе много по-удобно, защото не възникваха никакви излишни пререкания и освен това Палитро забеляза, че може да въведе рационализация в рисуването на портрети. Понеже всички искаха едно и също, Палитро реши да направи така наречения модел. Той взе парче дебела хартия, проряза в нея две големи очи, дълги и извити като дъга вежди, право и твърде изящно носле, мънички уста, брадичка с трапчинка и чифт малки, прибрани уши отстрани. Изряза отгоре разкошна прическа, отдолу — тънка шийка и две ръчички с тънки пръстчета.

Като приготви такъв модел, той пристъпи, към изготвянето на шаблоните.

Какво представлява шаблонът, веднага ще стане ясно на всекиго. Палитро слагаше модела върху парче хартия и мажеше с червена боя мястото, където беше прорязана устата. На книгата веднага се получаваше рисунок на уста. След това той боядисваше с телесен цвят носа, ушите, ръцете, после тъмни или светли коси, кафяви или сини очи. По такъв начин се получаваша шаблоните.

Палитро направи няколко такива шаблона. Ако момиченцето имаше сини очи и светли коси, той вземаше шаблон със сини очи и светли коси, прибавяше мъничко прилика и портретът бе готов. Ако момиченцето имаше тъмни очи и коси, Палитро избираше друг подходящ шаблон.

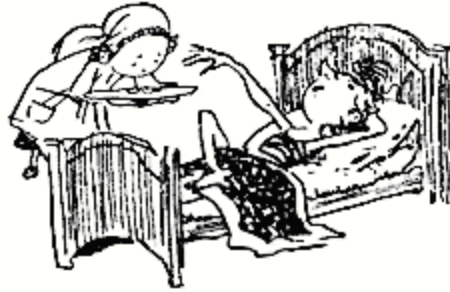
Палитро нарисова множество такива шаблонни портрети. Това усъвършенствуване много ускоряваше работата. При това Палитро съобрази, че по изработения от опитния майстор модел всяко момче може да изготвя шаблони, и привлече към тази работа Дано. Дано успешно боядисваше по модела шаблоните с нужните бои и шаблоните не ставаха по-лоши от тези, приготвени от ръката на самия Палитро. Това разпределение на труда между Палитро и Дано още повече ускори работата, което имаше огромно значение, тъй като броят на желаещите да си поръчат портрети не само не намаляваше, а всеки ден се увеличаваше.

Дано много се гордееше със своята нова длъжност. За Палитро и за себе си той казваше с гордост: „Ние, художниците...“ Ала Самият Палитро не бе доволен от работата си и неизвестно защо я наричаше занаятчийство. Той казваше, че от всички портрети, които бил нарисувал в Зеления град, за истински произведения на изкуството могли да се смятат само портретите на Снежинка и Синеочка — останалите можели да послужат само за покриване на гърнета и тенджери.

Притежателките на портретите впрочем не споделяха това мнение. Всички бяха доволни, че са излезли красиви, а приликата, казваха те, е последна работа. На всичко може да се гледа по различни начини.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА ЛЕКУВАНЕТО НА ПАТРОНКО

След бягството на Мърморко и Хапчев целият болничен персонал бе зает с лекуването на единствения болен — Патронко, който съвсем се разглези от общото внимание към неговата личност. Ту искаше да му варят за обед супа от бонбони и каша от мармалад, ту поръчваше кюфтета от ягоди със сос от гъби, макар всеки да знае, че такива кюфтета няма; ту настояваше да му носят пюре от ябълка, а когато му го донасяха, казваше, че желае сайдер от круши; когато пък му донасяха сайдер, казваше, че сайдерът мирише на лук, или измисляше нещо друго.

Всички болногледачки капнаха от умора, изпълнявайки капризите му. Те казаха, че откак свят светува, не са виждали такъв

болен, че това е истинско наказание, а не пациент, и че единственото спасение е по-скоро да оздравее.

Всяка сутрин той изпращаше една от болногледачките да търси из града неговото кученце Рунтачко. Когато болногледачката се изморяваше да скита из града и се завръщаше в болницата с надеждата, че той е забравил вече кученцето си, Патронко винаги питаше:

— Е, намери ли го?

— Никъде го няма.

— Но ти сигурно не си го и търсила?

— Търсих, честна дума, всички улици обиколих!

— А защо аз не чух да го викаш? Хайде върви го потърси наново!

Бедната болногледачка излизаше отново на улицата, но не знаеше накъде да тръгне и от време на време викаше:

— Рунтачко! Рунтачко! Да се не видиш макар!

Тя разбираше, че нейните викове не ще помогнат, но изпълняваше искането на Патронко, тъй като смяташе, че това успокоява болния.

Другата болногледачка Патронко изпращаше да следи какво правят останалите момчета и да му докладва по три пъти на ден: сутрин, обед и вечер. Трета болногледачка караше да му разказва по цял ден приказки; ако приказките не бяха интересни, изпъждаше я и настояваше да му изпратят друга, която знае по-хубави приказки. Той страшно се сърдеше, ако някой от другарите му не идваше да го навести. Когато пък някой дойдеше, той го прогонваше, защото му пречел да слуша приказки.

Пчелица виждаше, че характерът на болния се влошава от ден на ден и казваше, че той ще стане два̀сет пъти по-лош от Мърморко и Хапчев, взети заедно. Можеше да се помогне на болния, само като се изпише от болницата, но кракът все още го болеше. Освен това Патронко сам си влоши положението.

Една сутрин, като се събуди, почувствува, че кракът не го боли. Той скочи от леглото, припна из болничната стая, но не направи и десет крачки, когато кракът му се изкриви и той падна. Горкият, занесоха го на ръце в леглото! Кракът веднага се поду, а надвечер се покачи температурата. Пчелица прекара цялата нощ край леглото му,

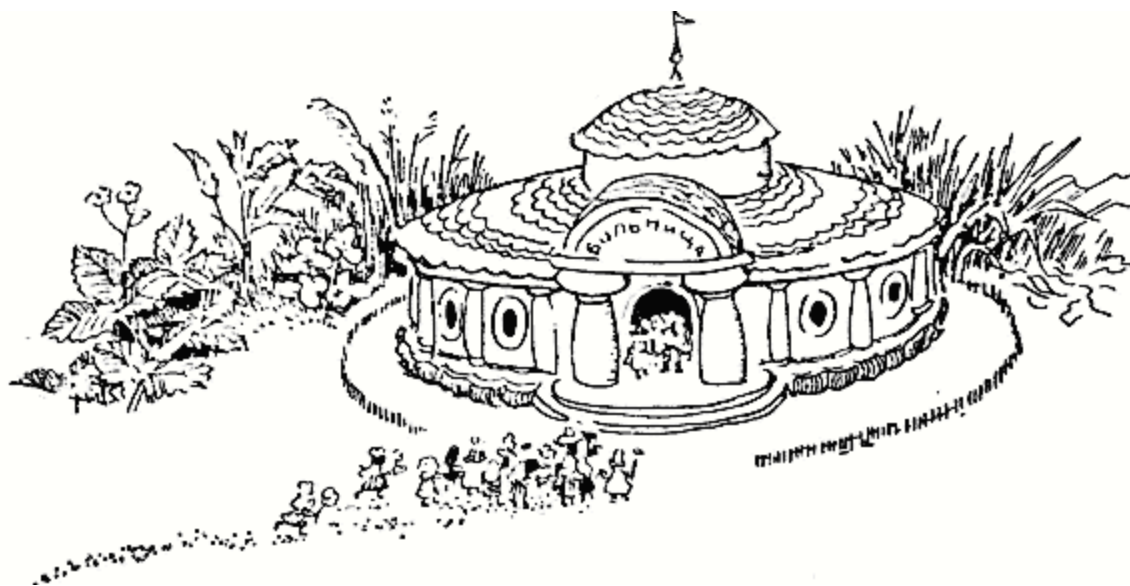
без да мигне. Благодарение на усилията ѝ подутината спадна, но оздравяването на крака поради този случай се забави.

Най-после разрешиха на болния да става за малко от леглото. Като се подпираше на патерица и се държеше за стената, Патронко се движеше полекичка из стаята и се учеше постепенно да ходи. После му разрешиха да излиза на двора, за по един час и да се разхожда около болницата, придружен от болногледачка. Характерът на болния се подобри вследствие тези разходки, той стана по-малко раздражителен, но все пак, когато идваше часът да се прибира в болничната стая, Патронко излизаше вън от себе си и викаше: „Няма да вляза“, като замахваше към болногледачката с патерицата си. Принуждаваха се да грабват болния и насила да го поставят в леглото.

Благодарение на тези решителни мерки лекуването тръгна успешно и скоро казаха на Патронко, че след един ден ще го изпишат от болницата. Момченцата и момиченцата с радост научиха приятната новина.

В определения ден цялото население на града се събра пред входа на болницата. Всички поздравляваха оздравелия, поднасяха му цветя, а той казваше:

— Ето че сме в пълен състав! Липсват само Знайко и моят Рунтавко.

— Ех, нищо — утешаваха го момиченцата, — може би ще се намерят и Знайко, и Рунтавко.

— Как така сами ще се намерят? — отговаряше Патронко. — Трябва да се търсят.

— Да — каза Незнайко. — Ще трябва да потърсим този глупавичък Знайко, иначе ще пропадне някъде без нас.

— Защо да е глупавичък? — възрази доктор Хапчев.

— Разбира се, че е глупавичък, пък и е страхлив отгоре на това.

— Съвсем не е страхлив... — започна Мърморко.

Незнайко го прекъсна:

— А ти да мълчиш! Кой от нас е главният — ти или аз? Или имаш желание отново да влезеш в болницата?

Като чу да се споменава болницата, Мърморко замълча.

Снежинка каза:

— Ще уредим в неделя бал по случай оздравяването на всички болни, а после може да тръгнете да търсите вашия глупавичък Знайко. Пък когато го намерите, ще устроим още един бал. Ще бъде дори прекрасно!

— Чудесно! Чудесно! — зарадваха се всички.

Не се разбра само кое повече ги зарадва: дали възможността да намерят Знайко, или възможността да устроят по този случай още един бал. Този въпрос остана неизяснен.

Беритбата на плодовете беше привършена. Всички мазета бяха пълни догоре, а по дърветата имаше още много ябълки, круши и сливи. Решено бе да ги подарят на момчетата от Града на хвърчилата.

Всички се заловиха да работят за подготвянето на бала. Една част от населението разчистваше обраслата с трева танцова площадка, друга поставяше скамейки около площадката. Бързанко, Мърморко и Клечо, въоръжени с брадви, се заловиха да майсторят до площадката двуетажна беседка за оркестъра. Други момченца строяха будки за сироп с газирана вода, сладолед и разни лакомства. Цялата тази работа се извършваше под звуците на музика, тъй като Гусльо подбра десет най-добри арфистки и образува оркестър. Репетициите започнаха веднага.

Най-чудното бе това, че Клечо работеше с увлечение. Той изпълняваше всичко, което му възлагаха, и не правеше никакви номера. Като че ли се бе преродил.

— Колко е хубаво от ваша страна, че ни помагате! — му казваше Писанка.

— Че защо да не ви помогна? — отговаряше Клечо. — Ако нещо трябва да се направи, аз тиквата си ще счупя, но ще го направя.

— Вие вършите всичко толкова старателно, че просто е приятно да ви гледа човек — казваше Лястовичка. — Изглежда, че обичате да работите.

— Много обичам — призна си Клечо. — Аз винаги обичам да се занимавам, не зная какво да правя и започвам да върша нещо, което съвсем не бива да се върши. От това излиза някаква глупост, за която ям пердах.

Клечо силно подсмръкна и избърса носа си с юмрук.
— Какъв пердах?

— Е, трепанация.

— Какво значи трепанация?

— Е, просто ме бият!

— Ах, горкичкият! — извика Писанка. — Но вие по-добре не вършете това, което не бива. По-добре идвайте при нас. При нас винаги ще се намери някаква работа за вас: ограда да поправите, счупено стъкло да замените...

— Добре — съгласи се Клечо.

— А на нашия бал ще дойдете ли?

— Може ли?

— Защо да не може? Само че се измийте както трябва, вчешете се хубавичко и елате. Ние каним всички.

— Добре, ще дойда. Благодаря.

На Писанка беше много приятно, че Клечо разговаря така учтиво и дори ѝ благодари.

Тя се зачерви от удоволствие и като дръпна настрана Лястовичка, почна да ѝ шепне:

— Не ще е трудно да го възпитаме.

— Трябва да го хвалим по-често — отвърна Лястовичка. — Това е полезно за него. Винаги, когато направи някоя пакост трябва да му се караме, а пък ако направи нещо добро — да го похвалим. Тогава той ще се старее и друг път да постъпва добре заради похвалата. Освен това трябва да го приучим към прилично държане, защото той подсмърча така некрасиво.

— При това говорът му е много лош — подхвана Писанка. — Какви са тези думи: тиква, глупост, пердах. Трябва да порботим над неговия език и да го отучим от некрасивите думи.

А Клечо доволен, че са го похвалили, още по-старателно се залови да работи. Всеки обича да го похвалят, нали?

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА ЗАВРЪЩАНЕТО НА КЛЕЧО

След като и Клечо не се завърна в къщи, никой от жителите на Града на хвърчилата не се осмеляваше да тръгне за Зеления град. Разнесе се слух, че стоглавият змей скоро ще изяде всички момчета, а после ще дойде в Града на хвърчилата и ще започне да яде момчетата. Времето минаваше, но змеят не идваше. Вместо него една прекрасна утрин в Града на хвърчилата се появи едно непознато момче. То разказа, че летяло с балон заедно със своите другари и скочило с парашут, когато балонът взел да пада. То се приземило в една гъста гора и оттогава скитало по поля и гори да търси своите другари, които отлетели с балона по-далеч.

Най-досетливите между читателите навярно са се сетили вече, че това непознато момче не е никой друг освен Знайко. Вместо да се завърне преспокойно в къщи, Знайко решил да намери другарите си.

Жителите на Града на хвърчилата разказаха на Знайко, че преди няколко дни в Зеления град се появили момчета, които също били летели с балон и паднали. Две от тях идвали в Града на хвърчилата за поялник, а после заминали обратно в Зеления град заедно с шофьора Кравайко. Знайко взе да разпитва за тези момчета. Когато му ги описаха и казаха, че и двете били облечени в кожени куртки, той изведнъж се досети, че това са били Винтчо и Болтчо. Писателят Многознайко, който също бе там със своя бърборограф и чу този разговор, потвърди, че момчетата наистина се наричали Винтчо и Болтчо.

Знайко много се зарадва. Той каза, че веднага ще тръгне за Зеления град, и помоли да му покажат пътя. Като чуха това, жителите

се разтревожиха и му разказаха, че не бива да ходи в Зеления град, защото там се е заселил един стоглав змей, който яде момичета, а момчета, разбира се, още повече.

— Никога в живота си не съм срещал стоглави змейове! — усмихна се недоверчиво Знайко.

— Мълчете! Мълчете! — замахаха ръце срещу него всички. — А кой изяде нашия Кравайко? Колко дни минаха вече, откак закара той в Зеления град Винтчо и Болтчо и не се завърна вече.

— А Бурмичко кой изяде? — попитаха други. — Той замина за Зеления град след Кравайко и също не се завърна. А какъв прекрасен механик беше! Всичко умееше да прави.

— А Клечо кой излапа? — попитаха трети. — Е, макар че за него не ни е мъчно, защото, право да си кажем, калпаво момче беше, все пак някой трябва да го е изял, нали?

Знайко помисли малко, а после каза:

— В науката не е известно нищо за съществуването на стоглави змейове. Значи те не съществуват.

Многознайко се обиди:

— Но в науката не е казано и че не съществуват. Значи могат да съществуват. Щом се говори за това, значи все има нещо.

— За баба Яга също говорят — отвърна Знайко.

— Че какво, според вас няма ли баба Яга?

— Разбира се, че няма.

— Стига сте разказвали приказки!

— Това не са приказки. Но приказката за баба Яга е истинска приказка.

Знайко твърдо реши да тръгне за Зеления град, колкото и да го разубеждаваха жителите, той държеше на своето. Нямаше какво да прави — момчетата го нахраниха, изведоха го до края на града и му показаха пътя за Зеления град. Всички смятаха, че той отива на сигурна смърт, и се сбогуваха с него със сълзи на очи.

В това време далеч по пътя се появи облак прах. Той се приближаваше бързо и ставаше все по-голям. Дребосъчетата веднага се пръснаха, скриха се, по домовете си и почнаха да надничат през прозорците. Всички решиха, че идва вече стоглавият змей. Само Знайко не се изплаши и остана наред улицата.

Скоро всички видяха, че към града се приближават един след друг три автомобила. Те бяха вдигнали праха по пътя. На първия автомобил имаше една голяма червенобузеста ябълка, на втория — зряла круша, а на третия — няколко сливи. Като стигнаха до Знайко, автомобилите спряха и от тях слязоха Кравайко и Клечо. Щом видяха това, дребосъчетата изтичаха от къщите си и взеха да прегръщат Кравайко, а дори и Клечо. Всички почнаха да ги разпитват за змея и когато чуха, че никакъв змей няма и не е имало, страшно се учудиха.

— Защо се губихте толкова дълго време? — попитаха те.

— Работихме по прибирането на плодовете — отговори Клечо.

Този отговор предизвика усмивка у всички.

— Другите може и да са работили, но ти сигурно през цялото време си се катерил по оградите и си чупил стъклата! — подигравателно рече Многознайко.

— Съвсем ме! — обидено отговори Клечо. — Аз също работих. Аз... тъй да се каже... се превъзпитах, и туйто!

Бурмичко и Кравайко потвърдиха, че Клечо наистина се е поправил, че момичетата са останали много доволни от неговата работа и подарили на жителите на Града на хвърчилата един куп ябълки, круши и сливи. Всички момчета се зарадваха, понеже много обичаха плодове.

Като разбра, че Знайко отива в Зеления град, Кравайко предложи да го откара с автомобила си и скоро заминаха.

Жителите на Града на хвърчилата вървяха по улиците с весели лица. Всички се радваха, че няма змей, че Кравайко и Бурмичко са се завърнали и особено, че Клечо се е превъзпитал. Някои от тях наистина не вярваха в това превъзпитание и го наблюдаваха подозрително, страхувайки се да не би той пак да започне да чупи прозорци. След известно време те видяха Клечо край реката. Той бе клекнал на брега само по едни гащета и переше дрехите си.

— Какво ти е дошло на ума изведнъж да си переш дрехите? — попитаха го те.

— Утре ще отида на бал — отговори Клечо. — Ето защо трябва да се облека по-чисто и да се вчеша.

— Момичетата ли дават бал?

— Да. Кравайко и Бурмичко също ще отидат. И тях поканиха.

— Да не искаш да кажеш, че и тебе са поканили? — недоверчиво питаха момчетата.

— Що за въпрос! Разбира се, че ме поканиха.

— Я виж ти! — поклатиха глави момчетата. — Щом момичетата са го поканили на бал — значи той наистина се е превъзпитал. Кой би могъл да помисли такова нещо!

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА НЕОЧАКВАНАТА СРЕЩА

Приготовленията за бала бяха в пълния си разгар. Беседката за оркестъра и будките около танцувалната площадка бяха вече построени. Палитро украсяваше беседката с най-различни рисунки, а останалите момченца боядисваха будките във всички цветове на дъгата. Момиченцата кичеха площадката с цветя, разноцветни фенерчета и флагчета. Незнайко хвърчеше насам-натам и се разпореждаше с всички сили. Струваше му се, че работата върви много бавно. Той викаше, въртеше се наоколо и само пречеше на другите. За щастие всеки и без него знаеше какво трябва да прави.

Някому дойде на ум да постави скамейки около площадката, но нямаше дъски. Незнайко бе готов да изскубе косите си от яд.

— Ех — крещеше той, — трябва повече дъски да се докарат, а сега всички автомобили заминаха за Града на хвърчилата. Хайде да развалим някоя будка. От нея ще направим скамейки.

— Вярно! — извика Дано и се спусна с брадвата към най-близката будка.

— Какво правиш! — рече Палитро. — Строиxме, строиxме, боядисвахме, боядисвахме, а сега да разваляме?

— Това не е твоя работа! — кресна му Дано. — И скамейки трябва.

— Но не може пък едно да правим, друго да разваляме!

— Ти какво се разпореждаш тук? — намеси се Незнайко. — Кой е главатар, ти или аз? Щом съм казал да разваляме — значи ще разваляме!

Не се знае как би завършил този спор, ако в този момент не се бе показал отдалеч автомобил.

— Кравайко се завръща! — завикаха всички радостно. — Сега ще могат да се докарат дъски и няма да бъде нужно да разваляме будката.

Автомобилът се приближи. От кабинката излезе Кравайко. След него се появи още едно дребосъче. Всички го загледаха смаяно.

— Майчице, но това е нашият Знайко! — извика доктор Хапчев.

— Знайко пристигна! — изкрещя Загубанко.

Момченцата моментално заобиколиха Знайко и почнаха да го прегръщат и целуват.

— Най-после те намерихме! — казаха те.

— Как така сте ме намерили — учуди се Знайко. — Според мене аз ви намерих!

— Да, да, наистина ти ни намери, но ние мислехме, че ти съвсем си ни зарязал.

— Аз да съм ви зарязал? — учуди се пак Знайко. — Според мен вие ме зарязахте!

— Та нали ти скочи с парашута, а ние останахме? — отговори Шишко.

— А защо останахте? Аз дадох команда на всички да скачат. Трябваше да скочите след мене, защото балонът не можеше вече дълго да лети, но вие навярно сте се уплашили, страхували сте се...

— Да, да, уплашихме се... — закимаха с глави всички.

— Разбира се, уплашили сме се! — каза Незнайко. — Страхували сме се да скочим! Интересно ще е да се изясни, кой пръв се уплаши?

— Кой ли? — попита Може. — Може да се каже, че ти си първият!

— Аз ли? — учуди се Незнайко.

— Разбира се, че ти! — извикаха всички в един глас. — Кой каза, че не бива да скачаме? Нали ти?

— Е, аз — призна си Незнайко. — А вие защо ме послушахте?

— Вярно! — усмихна се Знайко. — Намерили сте кого да слушате! Сякаш не знаете, че Незнайко е магаре!

— Това пък какво е — разпери ръце Незнайко. — Сега излиза, че съм магаре.

— И страхливец — добави Сиропов.

— При това още и лъжеш — обади се Шишко.

— Че кога съм лъгал? — учуди се Незнайко.

— А кой казваше, че ти си измислил балона? — попита Шишко.

— Мълчи, мълчи! — замаха с ръце Незнайко. — Никакъв балон не съм измислял аз. Знайко измисли балона.

— А кой казваше, че ти си ни главатар? — настъпваше срещу Незнайко Сиропов.

— Какъв главатар съм аз! Аз просто така... Аз просто нищо не съм направил — оправдаваше се Незнайко.

— А ние сега просто плюем на тебе! Сега Знайко е нашият главатар! — продължаваше да вика Сиропов.

Момиченцата, които слушаха този разговор, се разсмяха високо. Те разбраха, че Незнайко е обикновен самохвалко.

Вранка и Дебеланка изтичаха веднага да разкажат на всички, че Незнайко се оказа лъжец и че той не е измислил балона, а Знайко.

Синеочка се приближи до Незнайко и му каза презрително:

— Защо ни мамехте? Ние ви вярвахме, мислехме, че наистина сте умен, честен и смел, а вие излязохте жалък измамник и презрян страхливец.

Тя гордо обърна гръб на Незнайко и се приближи към Знайко, около когото се бе събрала вече цяла тълпа момиченца. Всички искаха да го видят и да чуят това, което той казваше.

— Кажете, вярно ли е, че когато летиш с балон, земята долу ти се вижда колкото баница? — попита Катеричка Знайко.

— Не, не е истина — отвърна Знайко. — Земята е много голяма, колкото и да се издигаш с балона, тя ти се струва още по-голяма, защото отгоре се открива по-широк изглед.

— А кажете, моля ви се, истина ли е, че облаците са много твърди и през време на полета е трябвало да ги сечете с брадва? — попита Синеочка.

— И това не е истина — отговори Знайко — Облаците са меки както въздуха, защото са направени от мъгла и няма защо да се сечат с брадва.

Момиченцата взеха да разпитват Знайко, истина ли е, че балоните се надуват с пара, истина ли е, че балоните летят надолу с главата, истина ли е, че когато са летели, студът бил хиляда градуса и една десета. Знайко отговори, че всичко това е лъжа, и попита:

— Кой ви е наговорил такива глупости?

— Незнайко — отвърна Зайка и се засмя.

Всички се обърнаха към Незнайко и почнаха силно да се смеят. Незнайко почервения от срам и бе готов да потъне в земята. Той побягна и се скри в гъсто порасналите глухарчета.

„Ще стоя сред глухарчетата, докато забравят тази история и тогава ще изляза“ — реши Незнайко.

Знайко много искаше да разгледа Зеления град. Синеочка, Снежинка и други момиченца, тръгнаха с него, за да му покажат всички забележителности. Той внимателно разгледа моста над реката, после се спря на тръстиковия водопровод. Устройството на водопровода и фонтаните го заинтересуваха много. Момиченцата му разказаха подробно как е устроен водопроводът и как трябва да се правят фонтаните, за да бие водата нагоре, а не надолу. На Знайко се харесаха образцовият ред и абсолютната чистота у момичетата. Той ги похвали, че дори тротоарите по улиците са застлани с платчета. Момиченцата се зарадваха и почнаха да канят Знайко в къщите си, за да види вътрешната им уредба. Вътре беше също така хубаво и чисто, както и отвън. В една от къщите Знайко видя шкаф с книги и каза, че когато се върне у дома си, и той ще си направи такъв шкаф.

— Нима нямате шкаф с книги? — попитаха го момиченцата.

— Не — призна си Знайко.

— Къде пазите тогава книгите си?

Знайко само махна с ръка. Срам го беше да признае, че неговите книги просто се търкалят по масата, под масата, та дори и под кревата.

Дините, разбира се, също заинтересуваха Знайко. Момиченцата му разказаха за Сламка и Знайко поиска да се запознае с нея. Момиченцата намериха Сламка и я представиха на Знайко. Той почна да я разпитва за всичко, което го интересуваше. Сламка му разказа за своята работа по отглеждането на различните плодове и зеленчуци.

Знайко слушаше твърде внимателно и дори записа някои неща в тефтерчето си.

— Това се казва умно момче — приказваха си момиченцата.

— Изведнъж се вижда, че обича да научи нещо.

А Незнайко, разбира се, нямаше търпение да седи скрит между глухарчетата. От време на време той излизаше навън и тук именно изпадна в трудно положение. Момиченцата не му обръщаха никакво внимание, като че ли просто не съществуваше, но момчетата не го оставяха на мира.

— Незнайко е лъжец — викаха те. — Незнайко е самохвалко! Незнайко е страхливец!

„Не, ясно е, че помнят още всичко!“ — с досада си мислеше Незнайко и отново се скриваше между глухарчетата.

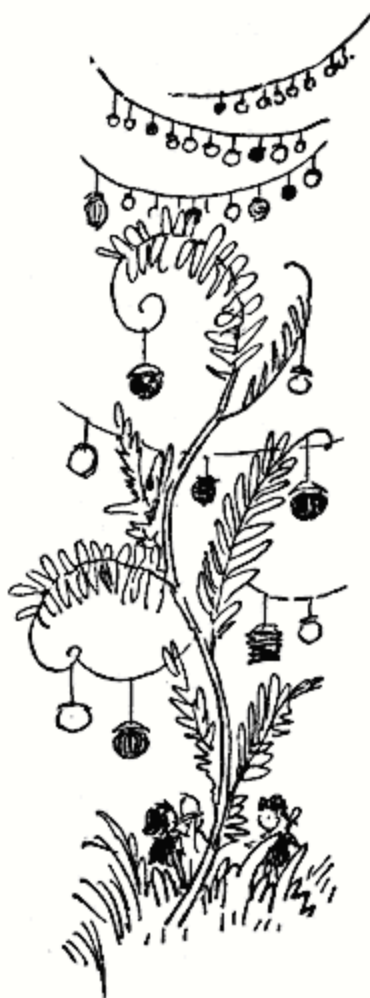
След известно време той пак излизаше и всичко се повтаряше. Най-после той си каза:

— Няма да излизам вече! Трябва да бъда твърд. Ще седя упорито тук поне до утре. Ще изляза чак когато започне балът.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА ПОМИРЯВАНЕТО

На другия ден се състоя балът, очакван с голямо нетърпение от всички. Около танцувалната площадка пъстрееха празнично украсени будки. Техните ярки цветове ги правеха да приличат на медени къщички, покрити с цветна захар. Над площадката бяха опънати връвчици, по които висяха разноцветни фенерчета и флагчета. Такива фенерчета и флагчета бяха окачени и по всички дървета наоколо. Всяко дърво приличаше на празнично украсена новогодишна елха.

На втория етаж на беседката, която беше украсена с цветя, бе настанен оркестърът от десет момиченца. Всяко момиченце свиреше на арфа. Тук имаше съвсем мънички арфи, които се държаха в ръце; имаше по-големи арфи, които се държаха на коленете; имаше и големи арфи — на пода, а една арфа беше толкова огромна, че за да се свири на нея, трябваше да се катерят по стълбичка.

Беше още рано, но всички се бяха събрали вече около площадката и очакваха гостите от Града на хвърчилата. Пръв пристигна Клечо. Той бе с чиста ризка, измит и сресан. Наистина един кичур коса на темето му стърчеше като гребен на петел, но все пак личеше, че Клечо сериозно е порботил върху прическата си.

— Ето сега сте добро момче — му каза Писанка. — Сигурно и на вас самия ви е приятно да сте такъв чистичък и спретнат.

— Разбира се — съгласи се Клечо, като оправяше ризата си.

След Клечо пристигнаха Бурмичко и Кравайко, а после взеха да се появяват и други жители от Града на хвърчилата. Макар че никой не ги бе поканил, всеки от тях казваше, че е дошъл да благодари на момичетата за плодовете и веднага получаваше покана да остане на бала.

Незнайко наистина устоя да седи скрит сред глухарчетата до началото на бала. По-право той по-малко седя, отколкото лежа, тоест, просто казано, спа, но щом видя, че момчетата почнаха да се събират, излезе и тръгна към площадката.

Момчетата го видяха и взеха да викат:

— А, лъжльо, и ти ли дойде! Я ела да разкажеш как си хвърчал надолу с главата!

— Я ни разкажи как си ял облаци вместо желе! — извика Шишко, като подскачаше към него.

Незнайко страшно се обиди. Той им обърна гръб и тръгна, накъдето му видят очите. Момчетата викаха след него нещо и се смееха, но той дори не ги чу.

Като вървеше наслуки, Незнайко стигна края на града, блъсна се в една ограда и на челото му излезе буца. Тогава той се спря, вдигна очи към оградата и видя надпис: „Незнайко е глупак!“

— Ето на! — каза си Незнайко. — Почнаха и по оградите вече да пишат за мене.

Стана му неизказано мъчно за самия него. Той подпря чело на оградата и сълзи закапаха от очите му.

— Ах, колко съм нещастен! — шепнеше той. — Всички се подиграват с мене! Всички ме презират! И никой, никой на света не ме обича!

Дълго стоя така, подпрян на оградата, а сълзите му продължаваха да се лоят и не можеха да спрат. Изведнъж той почувствува, че някой го докосва по рамото и чу нечий ласкав глас да казва:

— Не плачете, Незнайко!

Той се обърна и видя Синеочка.

— Недейте плака — повтори тя.

Незнайко обърна глава, хвана се за оградата и зарева още по-силно. Синеочка мълчаливо го погали по рамото. Незнайко се задържа, като се мъчеше да свали ръката ѝ и дори зарита с крак.

— Хайде недейте, недейте се показва такъв лош! — ласкаво заприказва тя. — Вие всъщност сте добро, много добро момче. Искали

сте да изглеждате още по-добър и затова сте почнали да се хвалите и да ни лъжете. Но сега нали няма да правите вече така? Нали няма?

Незнайко мълчеше.

— Кажете, че няма да правите така. Вие сте добър!

— Не, аз съм лош!

— Но има и по-лоши от вас.

— Не, аз съм най-лошият...

— Не е вярно! Клечо беше по-лош от вас. Вие никога не сте правили такива пакости, каквито си позволяваше да прави Клечо, а пък в края на краищата и той се поправи, нали? Значи и вие можете да станете по-добър, ако поискате. Кажете, че няма да правите вече така и почнете нов живот. За старото няма да споменаваме вече.

— Добре, няма вече! — измърмори мрачно Незнайко.

— Ето на, чудесно! — зарадва се Синеочка. — Сега вие ще се помъчите да бъдете честен, смел и умен, ще постъпвате само добре и няма да има вече нужда да лъжете, за да изглеждате по-добър. Така ли е?

— Така е — отговори Незнайко.

Той тъжно погледна Синеочка и се усмихна през сълзи. Синеочка го хвана за ръката:

— Хайде да отидем при другите.

Скоро те се намериха пред танцувалната площадка. Шишко видя, че Незнайко се връща със Синеочка и закрепя колкото му глас държи:

— Незнайко е измамник! Незнайко е глупак!

— Разкажи как си глътнал облака! — извика Сиропов.

— Не ви ли е срам, момчета? — възмути се Синеочка. — Защо го дразните?

— А той защо ни лъга? — отговори Шишко.

— Че няма той вас лъжеше? — учуди се Синеочка. — Той лъжеше нас, а вие мълчахте — значи бяхте негови съучастници!

— Вие с нищо не сте по-добри от него! — обади се Снежинка. — Вие знаехте, нали, че той лъже и се хвали, но никой от вас не го спря. Никой не му каза, че това не е хубаво. С какво сте по-добри?

— Та ние не казваме, че сме по-добри — вдигна рамене Шишко.

— Е, не го дразнете тогава, щом сами не сте по-добри от него! — намеси се в разговора Писанка. — Други на ваше място отдавна биха му помогнали да се поправи.

Шишко и Сиропов се засрамираха и престанаха да дразнят Незнайко.

Лястовичка се приближи до него и му каза:

— Горкичкият! Плакал ли сте? Дразниха ли ви? Момчетата са такива безразсъдни, но ние ще се застъпим за вас. Няма да позволим вече на никого да ви дразни. — Тя отиде настрана и почна да шепне на момиченцата: — Трябва да бъдем по-любезни с него. Той се провини и е наказан за това, но сега се е разкаял и ще се държи добре.

— Разбира се! — подхвана Писанка. — Не е хубаво да се дразни. Ще се озлоби и ще започне да се държи още по-лошо. Ако ли пък го съжалим, той по-силно ще почувствува вината си и по-скоро ще се поправи.

Момиченцата заобиколиха Незнайко и почнаха да му изказват съчувствията си. Незнайко каза:

— По-рано не исках да дружа с момчета и смятах, че момчетата са по-добри, но сега виждам, че те съвсем не са по-добри. Момчетата само ме дразнеха, а момичетата се застъпиха за мене. Сега винаги ще дружа с момичета.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА НА БАЛА

В това време се чу музика и всички се спуснаха да танцуват. Бързанко се завъртя с чернокосата Вранка, Знайко танцуваше със Снежинка, Мърморко — с Лястовичка. И кой би могъл да си представи! — доктор Хапчев се понесе с Пчелица. Да, да! Пчелица също дойде на бала. Вместо с бялата престилка, в която всички бяха свикнали да я виждат, тя бе облечена с красива рокля на цветенца и съвсем не приличаше на онази строга Пчелица, която така властно се разпореждаше в своята болница. Тя танцуваше с ръка върху рамото на Хапчев и му говореше усмихната:

— Признайте все пак, че нашият метод на лекуване е много по-добър от вашия. Разните ожулвания, рани, драскотини, синини, циреи

и дори загноявания трябва да се мажат с мед. Медът е много хубаво дезинфекциращо средство и предпазва от загнояване.

— Не мога да се съглася с вас — спореше доктор Хапчев. — Всички рани, драскотини, ожулвания трябва да се мажат с йод. Йодът е също много хубаво дезинфекциращо средство и предпазва от загнояване.

— Но съгласете се все пак, че вашият йод изгаря кожата, когато лекуването с мед минава съвсем безболезнено.

— Мога да се съглася, че лекуването с мед може да се окаже подходящо само за момичетата, но за момчетата вашият мед нищо не струва.

— Но защo? — учуди се Пчелица.

— Нали сама казахте, че лекуването с мед минава безболезнено?

— А вие непременно ли искате да бъде болезнено?

— Непременно — отговори доктор Хапчев. — Ако едно момче прескочи ограда и си одраска крака, драскотината трябва да се намаже с йод, за да запомни момчето, че прескачането през оградите е опасно и друг път да не ги прескача.

— Друг път то няма да прескочи оградата, а ще се покатери на покрива, ще падне и ще си счупи главата — каза Пчелица.

— Тогава ще му намажем главата с йод и то ще запомни, че катеренето по покрива е също опасно. Йодът има твърде голямо възпитателно значение.

— Лекарят не трябва да мисли за възпитателното значение на лекарствата, а за облекчаването на страданията — възрази Пчелица. — Със своя йод вие само увеличавате страданията.

— Лекарят трябва да мисли за всичко — отговори Хапчев. — Разбира се, ако лекувате момичета, можете изобщо за нищо да не мислите, но ако лекувате момчета...

— Да говорим по-добре за нещо друго — прекъсна го Пчелица. — С вас просто не може да се танцува.

— Напротив, с вас не може да се танцува. Да, не съм вежлив, когато пред мене изказват такива невежествени възгледи.

— Вашите възгледи са невежествени! Вие не сте лекар, а някакво нещастно фелдшерче!

— А пък вие... вие!...

От обида доктор Хапчев изгуби способността си да говори. Той се спря сред танцувалната площадка и отвори конвулсивно уста, също като риба на сухо. Танцуващите двойки почнаха да го блъскат. Просто смазаха Пчелица. Тя го дръпна за ръкава:

— Хайде танцуйте! Какво се спряхте? Пречим на другите.
Хапчев махна с ръка и те отново започнаха да танцуват.

Най-напред танцуваха мълчаливо, после отново заспориха за методите на лекуването.

Шишко танцуваше с Дебеланка. Разговорът между тях бе съвсем различен.

— Обичате ли бонбони? — питаше Шишко.

— Много — отговаряше Дебеланка. — А вие?

— И аз. Но най-много обичам пасти.

— А аз от всичко на света най-много обичам сладолед.

Винтчо танцуваше с Катеричка.

— Аз мечтая да карам автомобил — казваше Катеричка. — Много от нашите момичета се научиха — значи и аз ще мога.

— Това е твърде лесно — потвърди Винтчо. — Трябва най-напред да се натисне педалът, после да се даде газ...

Незнайко танцуваше със Синеочка. Впрочем то само думата му е такава, че Незнайко танцуваше. В действителност танцуваше само

Синеочка, а Незнайко скачаше като коза, настъпваше краката на Синеочка и постоянно блъскаше другите. Най-после Синеочка каза:

— По-добре да поседим малко.

Те седнаха на една скамейка.

— Знаете ли — каза Незнайко, — аз всъщност никак не умея да танцувам.

— Много хубаво, че сам признавате това — отговори Синеочка. — Друг на ваше място би изсипал цял куп лъжи, би казал, че го болят краката и ръцете, а вие честно си казахте, че не умеете. Виждам, че с вас може да се дружи.

— Разбира се, че може — съгласи се Незнайко.

— Аз обичам да дружа с момчета — каза Синеочка. — Не обичам момичетата, защото те прекалено много си въобразяват че са красиви и се въртят пред огледалото.

— Има и момчета, които обичат да се гледат в огледалото — забеляза Незнайко.

— Но вие нали не сте такъв, Незнайко? Нали не сте такъв?

— Не, не съм такъв.

А той излъга. В действителност доста честичко, когато никой не го виждаше, той се въртеше пред огледалото и мислеше за своята красота. Както и всяко момче впрочем.

— Много се радвам, че не сте такъв — каза Синеочка. — Ние ще дружим с вас. Имам едно интересно предложение. Хайде да си пишем писма. Най-напред вие ще ми напишете писмо, а после аз ще ви напиша.

„Ами сега!“ — помисли Незнайко, който знаеше да пише само с печатни букви и много се срамуваше да покаже своята необразованост.

— Защо писма? — смутено измърмори той. — Ние живеем наблизко. Може и така да си говорим.

— Ах, какъв сте скучен, Незнайко! Нищичко не искате да направите за мене. Толкова е интересно да се получават писма!

— Е, добре — съгласи се Незнайко. — Ще ви напиша писмо.

Скоро се стъмни. Наоколо пламнаха стотици разноцветни фенерчета. Те блестяха и по будките, и по дърветата. Тук-там имаше скрити фенерчета и в тревата под дърветата и от това изглеждаше, че самата трева свети с някаква вълшебна светлина. Долната част на беседката, над която бе настанен оркестърът, бе закрыта с красива синя завеса. Изведнъж завесата се вдигна и зад нея се откри сцена.

На сцената излезе поетесата Самоцветка и извика:
— Тишина! Тишина! Концертът започва. Внимание!
Всички насядаха по скамейките и се приготвиха да слушат
концерта.

— Внимание! — продължаваше да вика Самоцветка. — Първа излизам аз. Ще ви прочета своето ново стихотворение за дружбата.

Момченцата и момиченцата заръкопляскаха силно. Щом аплодисментите стихнаха, Гусльо замаха със своята диригентска пръчица, оркестърът засвири и Самоцветка започна да чете под акомпанимента на музиката своето ново стихотворение за дружбата. Стихотворението бе също така хубаво, както всички стихотворения, съчинявани от Самоцветка, и завършваше с думите:

*Трябва да се сдружим всички,
дружбата да заякчим.*

След четенето на стиховете, които се харесаха на всички, на сцената излезе танцовият ансамбъл. Дванайсет момиченца, облечени в красиви разноцветни роклички с панделки, танцуваха различни танци, най-хубав от които бе танцът „Репичка“. Зрителите ръкопляскаха продължително и викаха „браво“, докато не повториха „Репичка“ още два пъти. След танцовия ансамбъл следваше хорът на момчетата от Града на хвърчилата. Хорът изпълни няколко песни.

Щом хорът опразни сцената, Гусльо остави своя оркестър, спусна се от втория етаж по един стълб, качи се на сцената и извика силно:

— Тук, при мене, братчета! При мене!

Знайко, Бързанко, доктор Хапчев и останалите другари на Знайко се изкачиха на сцената.

— Внимание! — извика Гусльо. — Сега ще пее хорът на момчетата от Града на цветята.

Той засвири с флейтата си и всички момчета запяха в хор песента за щуреца, съчинена от поета Цветец.

*Щурец живял в тревата,
приличал на листата,
зеленичък той бил,
зеленичък той бил.*

*Пасял си той тревица,
не пипал ни мушица,
с комарите дружил,
с комарите дружил.*

*Но жаба изгладняла
щурченцето изяла,
нагълтала го тя,
нагълтала го тя.*

*А той не се надявал,
не си и представлявал
такъв печален край,
такъв печален край.*

Песничката бе толкова печална, че накрая дори самите певци не издържаха и горчиво заплакаха. Всички съжаляваха бедния щурец, който лакомата жаба била изяла. Сълзи като поток течаха от очите им.

— Такова добро щурче било! — хълцаше Загубанко.

— И никого не закачало, с комарите дружало — мълвеше Бързанко.

— И все пак жабата го изяла! — добавяше Винтчо. Само Знайко не плачеше и утешаваше другарите си:

— Не плачете, братчета! Жабата не е изяла щуреца. Тава не е истина. Тя е изяла муха. Честна дума, муха!

— Все едно — хлипаше Винтчо. — Мъчно ми е за мухата.

— Защо ще ни е мъчно за мухите? Те само досаждат на всички и разнасят зараза. Виж им ти ума — заради една муха да плачат!

— Аз съвсем не плача заради мухата — рече Мърморко. — Спомних си просто как пеехме тази песничка, когато си бяхме у дома.

В това време Незнайко така силно се разплака, че от изненада всички млъкнаха и взеха да го утешават. Разпитваха го защо тъй силно плаче, а той хълцаше и нищо не отвърщаше. Най-после проговори, като продължаваше да хълца:

— За Пар... за Пар... За Парцаливко ми е мъчно!

— От къде на къде? — учудиха се всички. — Нищо му нямаше и изведнъж му домъчняло.

— Да — капризно отговори Незнайко. — Аз съм тук, а Парцаливко остана в къщи!

— Е, няма да умре без тебе твоят Парцаливко — рече Бързанко.

— Не, ще умре! Аз знам, че и той скучае без мене. Парцаливко е най-добрият ми приятел, а пък аз дори не се сбогувах с него, когато отлитахме с балона.

— Защо не си се сбогувал?

— Бях му се разсърдил и не исках да се сбогуваме. Когато отлитахме, той през цялото време ме гледаше и ми махаше с ръка, а пък аз дори нарочно се обърнах и не исках да го погледна. Бях много горд, че летя с балон, и сега ме мъчи това... как се казва...

— Съвестта? — подсказа му доктор Хапчев.

— Да, да, братчета, съвестта! Ако бях се сбогувал, щеше да ми бъде по-леко. Щом се върнем, братчета, в къщи — ще се помиря с Парцаливко и ще се сбогувам.

— Ако се върнем, трябва да се поздравим с него, а не да се сбогуваш — каза Знайко.

— Е, все едно, аз най-напред ще се сбогувам, а после ще го поздравя и всичко ще бъде наред.

— Ще трябва, другари, да си тръгваме обратно — рече Гусльо.
— Незнайко иска да се връща в къщи.

— Да, братчета, и за мене е вече време да се завърна — каза доктор Хапчев. — Може някой да се разболее в Града на цветята, а няма кой да го лекува.

— Е, какво пък, разходихме се — стига ни толкова — обади се Знайко. — Все някога ще трябва и да се върнем. Утре тръгваме на път.

Балът се свърши. Синеочка се приближи до Незнайко.

— Ето че се разделяме с вас — печално каза тя.

— Да... — тихо отвърна Незнайко. — Време е вече да се завърнем в къщи.

— Много за малко бяхте при нас.

— На мене много ми се иска да останем още, но и за в къщи ми е мъчно — с наведена глава промълви Незнайко.

Синеочка се замисли за нещо, а после каза:

— Разбира се, време е вече да се върнете. Вие сте оставали там приятели, които навярно се безпокоят за вас. Добре правите, че не забравяте приятелите си.

Известно време и двамата стояха мълчаливи. Незнайко искаше да каже нещо, но гърлото му, кой знае защо, се бе свило и думите не излизаха. Той гледаше надолу, ровеше земята с тока на обувката си и не се решаваше да погледне Синеочка. Страхуваше се, че тя ще види сълзите в очите му. Най-после и двамата вдигнаха глави. Очите им се срещнаха.

— Искате ли да ви уشيا раница на прощаване? — попита тя.

— Искам.

На другия ден Знайко и неговите другари се отправиха на поход. Решено бе да пътешествуват пешком. Балонът беше спукан и бе трудно да се поправи, а освен това нямаше и попътен вятър. Най-напред вървеше Знайко с компас в ръце, след него доктор Хапчев, после Винтчо и Болтчо, а след тях останалите момченца-дребосъчета. Незнайко вървеше най-отзад.

Всеки носеше раница на гърба си. Ушиха им ги момиченцата. В раниците имаше банички за из път, а също и семена от различни плодове, зеленчуци и цветя, които липсваха в Града на цветята. Във всеки джоб на Сиропов имаше по една динена семка.

Всички момиченца излязоха да изпратят момченцата. Много от тях плачеха.

— Не плачете — казваше им Знайко. — Някога ние пак ще си направим балон и ще долетим при вас.

— Елате през пролетта, когато цъфтят ябълките! — викаха момиченцата. — Тук е много красиво през пролетта.

Момиченцата се спряха в края на града, а момченцата тръгнаха по пътеката сред гъста трева и полски цветя.

— Довиждане! Довиждане! — викаха момиченцата и махаха с ръце.

— Довиждане! — отговаряха им момченцата.

Синеочка мълком махаше с ръка.

— Незнайко! Незнайко! — извика внезапно Синеочка.

Незнайко се обърна.

— Писмо, Незнайко! Писмото!

Незнайко закима с глава и почна да маха с шапка.

— Чу ме! — зарадва се Синеочка.

След малко пътешествениците се превърнаха в едва забележими точки, а после и съвсем изчезнаха при завоя на пътя. Момиченцата се пръснаха по домовете си. Всички бяха натъжени.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА ЗАВРЪЩАНЕТО

Много дни наред Знайко и другарите му вървяха през поля и гори, докато най-после стигнаха родния край. Те се спряха на един висок хълм, а пред тях се простираше Градът на цветята в цялата си красота. Лятото бе към своя край и по улиците цъфтяха най-хубавите цветя: бели хризантеми, червени гергини, разноцветни астри. По всички дворове пъстрееха красиви като пеперудки градински теменужки. Огненочервени друмчета се виеха по оградите, по стените на къщите и цъфтяха дори по покривите. Ветрецьт донасяше нежния мирис на резеда и лайкучка.

От радост Знайко и другарите му се запрегръщаха.

Скоро те крачеха вече по улиците на родния град. От всички къщи изтичваха дребосъчета и гледаха нашите пътешественици. Знайко и другарите му бяха така почернели от слънцето през време на дългите странствувания, че най-напред никой не можа да ги познае.

Изведнъж някой извика:

— Братчета, та това е Знайко! Гледайте, той върви най-напред!

Веднага от всички страни се чува викове:

— Ето и доктор Хапчев! И ловеца Патронко, и Загубанко, и Шишко!

Жителите на града се радваха и викаха:

— Ура!

А какво стана, когато Знайко и другарите му завиха по Улицата на звънчетата! Там всички бяха техни съседи и близки познати. Дребосъчетата задръстиха цялата улица. Момченцата прегръщаха и целуваха смелите пътешественици, а момиченцата посипваха пътя им с листенца от маргаритки.

Изведнъж отнякъде дотича едно малко кученце. То почна да лае, да скача около ловеца Патронко и да му ближе ръцете.

— Братчета, та това е моят Рунтачко! — извика ловецът Патронко.

Съседите разказаха, че няколко дни след отлитането на момченцата с балона Рунтачко се завърнал в къщи. Ето защо всички мислили, че Патронко и другарите му са загинали и никой не се надявал вече да ги види.

Патронко грабна Рунтачко на ръце и почна да го целува.

— Ах ти, мое вярно, добро кученце! — му приказваше той. — Значи ти си живо? А пък аз толкова тъгувах за тебе!

В този момент в края на улицата се показа нова тълпа дребосъчета. Най-напред тичаше поетът Цветец.

— Стихове! — извикаха всички. — Сега ще чуем стихове!

Момиченцата започнаха силно да ръкопляскат, а няколко момченца дотъркаляха отнякъде една празна бъчва и я изправиха сред

улицата с дъното нагоре.

Някой извика:

— Качи се на бъчвата, Цветец, и декламирай!

Хванаха Цветец под мишница и му помогнаха да се покачи на бъчвата. Цветец помисли малко, поизкашля се, после протегна ръка към Знайко и неговите другари и прочувствено издекламира стиховете, които съчини в момента върху бъчвата:

*Ура! Посрещаме другарите си смели,
далечен път с голям балон поели.
Но върнаха се не с балон,
а ей така — пешком!*

— Ура-а-а! — закрещяха наоколо дребосъчетата.

Моментално смъкнаха Цветец от бъчвата. Момченцата го вдигнаха на ръце и го понесоха към къщи, а момиченцата тичаха отзад и го обсипваха с листенца от маргаритки.

Благодарение на стихотворението Цветец се прослави, сякаш сам бе извършил това забележително пътешествие.

Нашите смели пътешественици отвориха пътната врата и тръгнаха към своята къщичка, която беше празна много дни наред. На

улицата остана само Незнайко. Той гледаше печално след отдалечаващата се тълпа, после се озърна наоколо, като че ли търсеше някого. Улицата бе съвсем пуста. Вятърът като че ли бе издухал всички. Очите на Незнайко се опечалиха още повече, но в същия момент той забеляза на отсрещната страна на улицата, в сянката на оградата, една мъничка фигурка, която стоеше със зяпнала уста и гледаше с широко отворени очи.

— Парцаливко! — извика Незнайко, като позна приятеля си и протегна ръце.

Парцаливко изпищя от радост и се спусна към Незнайко, а Незнайко се затича насреща му. Приятелите едва не си чукнаха главите и се спряха сред улицата. Парцаливко с гордост и любов гледаше своя приятел, станал знаменит пътешественик, а Незнайко го поглеждаше с виновна усмивка. Те дълго стояха така, разглеждайки се един друг, без да могат да си кажат дума от възмущение. После се прегърнаха здраво и сълзи закапаха от очите им.

Срещата бе наистина трогателна!

Така завърши знаменитото пътешествие на Знайко и другарите му. Животът в Града на цветята потече тъй както преди... или не, не може да се каже съвсем точно както преди.

Откакто нашите смели пътешественици се върнаха у дома си, в града се приказваше само за тях. Всички жители, и момченца и момиченца, идваха вечер в къщичката на Знайко и слушаха разказите на пътешествениците за живота им в Зеления град.

Шишко обичаше да си припомня с какви вкусни банички са го гощавали момиченцата, а Сиропов се хвалеше колко много сироп с газирана вода беше изпил. Знайко разказваше и за тръстиковия водопровод, и за фонтаните, и за огромните дини, които отглеждаха там. Сиропов винаги изваждаше тогава от джоба си динена семка и казваше:

— Кой би повярвал, че от тази семка могат да се получат няколко бъчви сироп!

Дано и Бързанко обичаха най-много да разказват как бяха помагали на момиченцата при беритбата на плодовете. Винтчо и Болтчо разказваха за механизирането на работата, за своя приятел — шофьора Кравайко, и за механика-изобретател Бурмичко, на когото всичките изобретения действуваха с бутончета. Патронко обичаше най-много да си припомня как го бяха лекували в болницата и какъв прекрасен лекар е била Пчелица, която излекувала изкълчения му крак така добре, че сега той може не само да ходи, но и да тича и дори да подскача.

За доказателство Патронко подскачаше на един крак — точно на този, който беше изкълчен.

Всички разказваха за дружбата си с момиченцата. Дори Мълчаливко, от когото рядко можеше да се чуе дума, каза:

— Честна дума, братчета, аз и не си представях, че с момичетата може също така хубаво да се дружи, както с момчетата.

— Ти по-добре мълчи! — обади се Незнайко. — Аз не забелязах да дружеше там с някого.

— А ти нима дружеше? — попитаха го момиченцата.

— Аз дружах със Синеочка! — гордо отговори Незнайко.

— Не ти вярваме! — каза Чипоноска. — Ти дори със своя приятел Парцаливко се скара за това, че дружал с момичета.

— Нищо подобно! С Парцаливко вече се сдобрих, а сега и аз самият винаги ще дружа с момичета.

— Защо не дружеше по-рано?

— Защото по-рано бях много глупав. Страхувах се, че ще почнат да ме подиграват, че правя компания на момичетата.

— Ти и сега ще се страхуваш — обади се Мушица.

— Не. Сега вече поумнях. Искаш ли да дружа с тебе? А който почне да се подиграва, ще има да му пати главата!

— Много ми е притрябвало да се биеш заради мене! — отговори Мушица.

— Е, добре, няма да се бия. Просто няма да обръщам внимание на подигравките.

Незнайко почна да дружи с Мушица и оттогава, щом забележеше, че някой закача момичетата, приближаваше се и казваше:

— Защо закачаш момичетата? Внимавай, да не съм видял вече такова нещо! У нас не е прието да се обиждат момичетата.

Ето защо момиченцата започнаха да го уважават и казваха, че Незнайко съвсем не е лошо момче. Останалите момченца, разбира се, завиждаха на Незнайко, че го хвалят, и те също взеха да защищават момичетата. В Града на цветята просто се промени традицията да се обиждат момичетата. Ако се случеше някога някое момче да даде воля на юмруците си или дори само да каже обидна дума на момиче, то всички му се присмиваха и казваха, че е невъзпитан невежа и неокастрен пън, който не знае най-простите правила на доброто държане.

Сега никой вече не пъдеше момичетата, когато искаха да поиграят с момчетата, напротив, винаги ги приемаха в играта.

Скоро Знайко намисли да прокара в Града на цветята тръстиков водопровод и да направи няколко фонтана, отначало поне по един на

всяка улица. Освен това той предложи да направят на Краставичната река мост, за да могат да отиват в гората пешком. Момиченцата се включиха в работата наравно с момченцата. От сутрин до обед всички работеха по прокарването на водопровода, както и по направата на фонтаните. Следобед всички отиваха да играят — кой на гоненица, кой на криеница, кой на футбол или волейбол.

Само Незнайко участвуваше рядко в игрите. Той обясняваше:

— Нямам време сега за игра. Аз чета криво-ляво, но пиша само с печатни букви. А трябва непременно да се науча да пиша красиво. Знам си аз защо.

Вместо да отиде да играе на кегли или на футбол, Незнайко сядаше на масата и се залавяше да чете. Четеше на ден само по една страничка, но и от това имаше, разбира се, голяма полза. Понякога дори четеше по две странички: за днешния ден и за утрешния. Когато свършеше с четенето, вземаше тетрадка и започваше да пише. Пишеше вече не с печатни, а с ръкописни букви, които най-напред не излизаха много красиви. На първо време в тетрадката му вместо букви се виждаха някакви безсмислени криволици и кравайчета, но Незнайко беше много старателен и постепенно се научи да пише красиво буквите, както големите, главните, така и малките. По-трудно му бе да се справи с мастилените петна.

Незнайко често накапваше с мастило тетрадките си. И при това, щом капнеше мастило, веднага го изблизваше с език. Така мастилените петна получаваха дълги опашки. Тези опашати петна Незнайко наричаше комети. Такива, „комети“ имаше едва ли не на всяка страничка. Ала Незнайко не падаше духом, защото знаеше, че трудът и постоянството ще му помогнат да се избави и от „кометите“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.